

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12

ΑΡ. 584

1935

Ζωή ΕΚΡΙΑ
Εάν ποί ομοίαν

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΣΑΣ

Οτανδήποτε ημέραν και αν γεννηθήτε, αι κολακευτικά επιτυχία, τας οποίας θα εξασφαλίσητε εφέτος και εις το μέλλον, δεν εξαρτώνται από τους ζωδιακούς αστέρας, αλλά από σας την ιδίαν. Κάθε γυναίκα μπορεί τώρα ν' αποδώση την νεότητά εις το δέρμα της, και εάν ακόμη είνε μαρμαρένιον, εξηρατισμένον, αυλακωμένον από ρυτίδας ή γηρασμένον από τους πλασδαρούς μύς του προσώπου. Διά της ειδικής μεθόδου του καθηγητού Dr Stejkal, του Πανεπιστημίου της Βιέννης, έπετεύχθη παρά νεαρών ζώων εν αδειοθετούμετον στοιχείον ανανεωτικόν, όνομασθέν Bioscel. Τοδτο περιέχεται ήδη εντός της κρέμας Τοκαλόν, χρώματος ρόδ άποκλειστικώς. Χρησιμοποιουμένη τό βράδυ, πρίν κατακλιθήτε, τρέφει και ανανέωνει τό δέρμα σας κατά την ώραν του ύπνου σας. Οι πλασδαροί μύς επανακτούν την νεανικήν των δύιν. Τό πρωί επιθέσατε την κρέμαν Τοκαλόν χρώματος λευκού (όχι λιπαρά). Έξαλείφει τούς διεσταλμένους πόρους, Έχει στυπτικήν ιδιότητα, λευκάνει και τόννει. Κάμετε την νέαν ταύτην και άπλην δοκιμήν και ή μαγική μεταβολή του προσώπου σας θα σας φέρη λαμπρόν μέλλον, πλήρες επιτυχιών και ευτυχίας. Έγγυώμεθα θετικά άποτελέσματα, άλλως τά χρήματά σας επιστρέφονται. Γενικός αντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουζόκος, Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

«ΛΑΜΑ»

Καπέλλα
Ψάθες
Λέζες
Γαρνιτούρες
Είς πλουσιω-
τάτην και ώ-
ραιοτάτην
συλλογήν.

ΑΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εύαγγελιστριάς) — Τηλέφ. 21.590

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Τά έργαστήριά μας, όπως και πάντοτε, θα σας εμφανίσουν νέαν και πρωτότυπον διά τον τόπον μας PERMANANT, που αναπτύσσει σπουδαίως ένα κενόν εις την γοητευτικήν εμφάνισίν σας. Παρέχονεν δε την άπότην έγγυήσιν, μιας άσφαλούς επιτυχίας εις την PERMANANT. Διαθέτομεν τά τελειότερα Ευρωπαϊκά μηχανήματα, καθώς και φάρμακα του μεγάλου Γαλλικού οίκου GALLIA

ΖΟΤΟΣ. Όμοίως εξασφαλίζομεν τελείαν επιτυχίαν εις την PERMANANT, άνευ ηλεκτρισμού, χωρίς μηχανήματα, τελείως άκίνδυνον, εις ό,τι δήποτε ποιότητα μαλλίων, άν είνε βαμμένα, δέυξεναρισμένα, κλπ. Παρέχονεν άπόλυτον έγγυήσιν. Για PERMANANT διά μηχανημάτων ηλεκτρισμού ΔΡΑΧ. 100. PERMANANT χημική, με ύγρόν, άνευ ηλεκτρισμού, ΔΡΑΧ. 150.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ PERMANANT

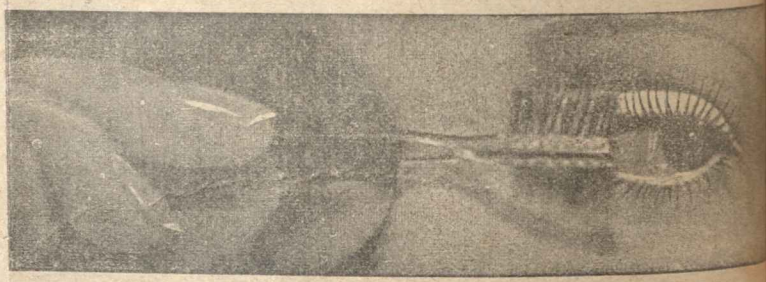
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

13 Χαλκοκονδύλη 13 — Τηλέφ. 24 - 961.
Κρατήσατε άκριβή διεύθυνσιν

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΛΕΜΜΑΤΟΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΤΣΙΝΟΥΡΑ

Με την Orelia - Compact ή επιστήμη σας εξασφαλίζει ένα νο τό όποιον πάντοτε επιθυμούσατε, να βάφεσθε χωρίς να καταστρέφετε τά τσινούρά σας. Τό καλοκαίρι ιδίως, ή Orelia - Compact είνε άπαραίτητον εφόδιον κάθε κυρίας, διότι άντέχει εις τά λουτρά, τόν ιδρώτα και τά δάκρυα. Πωλείται πρὸς δραχμάς 75. Γενικός Άντιπρόσωπος 'Ι. Συμεωνόγλου. Έμμανουήλ Μπενάκη 8.

ORELIA-COMPACT

ΑΙΟΥΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολυτως Ικανοποιητικας τιμας και διάφορα θιβλια, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και δόλοκληρες θιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο» Λέκα 7, Αθήνα

ΕΞΕΛΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ MATILDE SERAO

Λουλούδια...

(ΑΝΕΚΔΟΤΟ)

Αυτοί οι σκοτεινοί δρομίσκοι, αυτή ή άκαθαρσία, αυτή ή μιζέρια, αυτά τά παληόσιτα, αυτές ή άηδισιακές όσμές αυτές ή ύποπτες πόρτες, αυτή ή έλλειψη του ήλιου, ή ύσπιστες φυσιογνωμίες των καοσημασπαχών, και τά άνήσυχά βλέμματα των γυναικών, αποτελούσαν τον κόσμο της!

Όστόσο, αισθανόταν άόριστα ότι πέρα από την Άγία Βαρβάρα, πέρα από τό Μειζακανόνε, πέρα από τό Σερίλιο, στην άκρη του δρόμου της Πριγκηπισσας Μαργαρίτας, υπήρχε ένας άλλος κόσμος, αλλά φοβόταν να ριψοκινδυνεύσει πρὸς τά εκεί κι' είχε γι' αυτό τό μέρος ένα άνέκφραστο φόβο. Ός τά τώρα, όταν τύχαινε και ξεπερνούσε τό δρόμο των Έμπορών, άντρίκρυζε με τρόπο τούς άλλους ζητιάνους, οι όποιοι μόλις την έβλεπαν άμέσως την έδιώχναν από την περιοχή τους. Οι σκύλοι την δάγκαναν και οι χαροφύλακες την φοβέριζαν να την συλλάβουν...

Έκεί κάτω ο κινδυνος ήταν μεγάλος. Έτσι, όταν έφτανε στα τελευταία όρια των καταφυγιών, της έρχιχνε ένα έξεταστικό βλέμμα σ' αυτά τ' άνεξερεύνητα μέρη κι' έτρεχε κατόπιν, με τό κεφάλι κρυμμένο κάτω απ' τό λυγισμένο μπράτσο της, σάν, να την κυνηγούσαν...

Ζητιάνευε. Και της έδιναν πάντα πολύ λίγα... Όλοι αὐοι οι άνθρωποι γύρω της ήσαν άπασχολημένοι να κερδίσουν τό ψωμί τους: Έμποροι που προσπαθούσαν, να ξεγελάσουν τούς πελάτες τους, άγχοφόροι καμινωριασιέννοι από τά βάρη των δεμάτων, ύπηρέτες άπλυτοι κι' άχένιοι ο... Κανείς απ' αυτούς δεν νοιάζόταν για

τη μικρούλα ζητιάνη. Άλλοι την έπαιρναν για κλέφτρα κι' ιψαχναν τις τσέπες τους, ρίχνοντας ο π ο π τ α βλέμματα πάνω της, άλλοι ήσαν φταχοί και περιώνιας από μπροστά της την κτύπααν σηκώνοντας άδιάφορα

τούς ώμους, άλλοι πάλιν την έδιώχναν με άγανάκτηση, αηδισμένοι από τά κουρέλια της...

Σ' ην αρχή ζητούσε έλεησάσιν με δυνατή φωνή, μ' ένα τόνο αγέθον άπαιτητικό, επειδή δεν είχε φάγει τίποτε από την προηγούμενη μέρα και τυραννιόταν από τό άδειο στομάχι της. Έπειτα, σιγά σιγά ή φωνή της χαμήλωνε, γινόταν ήθευτική, αγωνιώδης, τρεμάμενη και θερμά δάκρυα κυλούσαν, στα μαγουλά της...

Έξακολουθούσε να περιπλανιέται, ψελλίζοντας ένστικτωδώς άόριστα λόγια, ως που ή φωνή της σθένότα, στο φλογισμένο λαργύγι της. Σ' ο τέλος της ημέρας, όταν δεν της είχαν δώσει τίποτα, μιά μεγάλη

Άλλοτε είχε μιά μητέρα, που επίσης ζητιάνευε. Κ' ή του μαζύ γύριζαν τούς δρόμους της προκυμαίας και ζητούσαν έλεησάσιν. Έτρωγαν συχνά κανένα ξεροκόμματο και κοιμόντοσας, κάτω από καμιά σκάλα, με τό κεφάλι της μικρούλας άκουμπισμένο στα γόνατά της μη έρας. Άπαιτη ή μητέρα πέθανε από ύφο, και τό κορίτσι έμεινε μόνο στο λιθόστρωτο της Ναπολής. Δέ έλλοιψε, ούτε φώναζε για τό γάτο της μάνας του. Βγήκε για ζητιανιά και έχασε την όρφάνισα του. Αυτή την ημέρα δεν έφαγε και κοιμήθηκε στο ύπαιθρο έλαμμένη σάν σκύλος στα σκαλοπάτια της έκκλησίας της Κατοφύρας Γέφυρας. Τρία χρόνια πέρασαν από τότε κι' ή ζωή της μικρούλας δεν είχε καθόλου αλλάξει. Δεν έγνώριζε και δε θυμόταν τίποτε. Τό διάστημα αυτό έμεινε σάν μιά μεγάλη μέρα νωρίς ήνοι... Άργιζε τις περιπλανήσεις της απ' τά χαράματα κάθε μέρας. Ό κόσμος των Έμπορών ένας έλικκοειδής στενωδιακρος δρόμος, ήταν τό καταφύγιό της Γούριζε όλα τά σοκάκια του, τά στενά κι' άβυσσώδη, τα μικρομάγαζά του με τις στενές πόρτες, τις ύπαιτες σκάλες, Πηγαίνονεργόταν, χωρίς να σταματά από την Κατοφύρα Γέφυρας, που ήταν τό σημείο της έκκινήσεως, ως τα Άννιολάκι του Σερίλιο. Έκανε μιά νύκτα και έσπινέριζε στην παλιά λαμπυρία. Έρχιχνε ένα βλέμμα στ' άγαλμα του Όμίλου, τό σημείο στο ψηλό μουσάνιο και κατόπιν άνέβαινε από τό Μεζακανόνε, βρέχοντας τά πόδια της στα μπλέ, κόκκινα και βιολετί νερά τών, βαφείων. Όταν έφτανε εκεί, δεν τολμούσε να προγνωρήσει πιδό πέρα και έσπινέριζε στο δρόμο των Έμπορών. Δεν ήθελε να περάσει κοντά από μιά ταβέρνα, που βρισνόταν, εκεί, κι' από την όποια έβγαινε μιά όσμη πολύ όρεκτική από μεζέδες και ηγννήν ή ύφια. Προηνοούσε δλοΐσα πρὸς τη σκάλα της Άνίας Βαρβάρας, σταματούσε μερικάς στιγμές στην ε'σσηδ τών, λουτρών, έσπινέριζας μιά δ'εφαμένη με τεχνιτούς βοάνους κι' ένα φονιμένο με πλατεία πρσίονα φύλλα. Πήγαινε ως τό Σερίλιο και πάλι έσπινέριζε, με τό ίδιο πάντοτε βήμα, κολιδοτας τούς πελάτες, γλιστρώντας ανάμεσα στα πόδια των διαβατών...

κούρασι την έπιανε, το κεφάλι της στριφογύριζε, σερνόταν ως τα σκαλιά της εκκλησίας της «Καίνουργιας Γέφυρας» και σαρκοζόταν ανάσθητη. Έμοιαζε έτσι σαν ένα μπόγο από παλιά κουρέλια, απ' όπου έβγαίνει ένα υπόκοφο παρόνοιο. Σε λίγο σηκώνονταν πάλι για να περιπλανηθεί στα μέρη που σύχναζαν οι έργατες, φεύγοντας απ' τις δουλειές τους, όπου έλπιζε να ξεσφαλίστη κανένα ξεροκόμματο. Πολλές φορές όμως δεν έβρισκε να φάει, παρά μερικές πορτοκαλλόφλουδες!...

Ήταν Κυριακή.

Της μικρούλας της φαινόταν πως θα πεθάνη αυτή τη μέρα. Από καιρό σε καιρό η δύναμεις της φεύγανε και σαρκοζόταν στο χώμα. Τα μαγαζιά ήταν κλειστά, οι διαβάτες πολύ βιαστικοί και δεν την άκουγαν. Διευθυνόντουσαν όλοι στις πλούσιες συνοικίες, έπιγαιναν απ' τη γέφυρα στην εκκλησία της «Καίνουργιας Γέφυρας». Ήταν άδεια! Της φάνηκε τεράστια. Ένοιωσε μια κρυάδα, καθώς τα γυμνά πόδια της πατούσαν στο μαρμαρένιο πλακόστρωτο. Ο νεακός της έπιασε από το μπράτσο και την έβγαλε σορόντας έξω. Ξανάρχισε την πορεία της στους έρημους δρόμους. Ήταν μόνη κι' απελπισμένη. Όλος ο κόσμος ήταν εκεί κάτω!...

Τότε λησμονώντας το φόβο της, στο γυμνή από την πείνα και την ένστικτώδη ανάγκη να φάει, έπερσε τα σύνορα της γειτονιάς της, διέσχισε το δρόμο κι' ανέβηκε τα σκαλιά του 'Αγίου 'Ιωσήφ. Έμεινε τότε κι' άνοιξε το στόμα. Έβλεπε κάτι που ούτε -ό φανταζόταν: Ένα πλατύ δρόμο, καθαρά μαγαζιά, λευκά σπίτια, κήποι και άπειρα οδοαπό. Λησμονούσε την πείνα υποστάει σ' ένα τόσο αξιοθαύμαστο θέαμα. Δεν σκαμνίστηκε να κυττάει και πολύ, μια θι-ρήνα δούλα! Τόσο δούλα!...

Ακολούθησε ύστερα τον κόσμο που πήγαινε στη Φόντα-Μεντίνα. Στάμασε σε ένα ράφια έρμυα, ήταν περίεργη και βλάν θιμιάται. Έπειτα από την αβλιότητά της, Μάρις τ' αμείβει την τοδιάζαν, πρέχοντας πέρα-δωρά. Αλλά αυτή έβριζε στο πεζοδρόμιο. Στη Λησμονική πλατεία κουράστηκε πάλι και κάθισε σ' έναν πάγκο. Ύστερα ένοιωσε να βρεθεί κι' έπιασε στην πλατεία του Σάν-Κάσλο. Εκεί γάθηκε, καθώς ήταν μικρή σ' ένα κύμα κόσμου, που την παραέριε ως την πλατεία του 'Αγίου Φραγκίσκου.

Δεν έβλεπε τίποτε. Μά παρασυρμένη από την κοσμοπλημμύρα, ξεσάθηκε κι' αίσθησε. Πάν' έφαιτο της καλά. Απ' καιρό κι' καιρό έβλεπε να περνούν στον άερα δυο θιμιάτες. Συνία οι θιμιάτοι τραβιόντουσαν στα πλάγια να ν' αμείβουν να περάσει ένα αμείβει. Που μέσα καθόταν και μιλάει ζωορική κυρία, περικυκλωμένη από άσθονα λουλουδία. Όπαιτες, γρήγορες, φευγάτες, στροβιλιζόνταν γύρω της, που την έκαναν, να τρομάζει...

Ή ώρα περνούσε και η νύκτα έφευγε σιγά-σιγά. Ή δοση των λουλουδιών γινόταν άραιοδεση, η φωνές αδυάντιζαν, το πλάθος άσάσινε. "Αξάφια κοντά στη μικρούλα πέρασε μια νυνάικα με δούλα έμψάνισι, γυμμένη στα μαύρα, με γελαστό ποδάριο, με τ' αυτιά στολισμένα με μεγάλα σκουλαρίκια. Κρατούσε στο χέρι ένα πανέρι γεμάτο από λουλουδία. Ήταν μια δυο-πώλις, που είχε στο πανέρι της μια δλόκληρη περιουσία...

—Κυρία!... Κυρία!... Δόστε μου ένα λουλουδί!... ψιθύρισε η μικρή ζητιάνα.

Ή νεαρή νυνάικα, με μια γοητή κι' άμοινη κίνηση έβρεξε να πέσουν στα χείλια της μικρούλας μια φούντα γαρύφαλλα. Ή μικρούλα έγαμυέλασε, έπιασε ένα γαρύφαλλο σε μια τρύπα του ποικαμίσου της και ύστερα θέλησε να πουλήσει κι' αυτή λουλουδία, αφού είχε δά τόσα πολλά...

Αλλά δεν άγρόαζε κανείς. Ένας φοιτητής βλέποντας την, είπε: «Γιά φαίνεται, να επιτρέπουν να κυκλοφορή στοδε δρόμους ένα κουρέλι τέτοια μέρα Καρναβαλιού!...» Μια άλλη παχυσάρικη κυρία άρχισε να καταφέρεται κατά της ζητιανιάς και της άστοιμοτικής άδρανείας. Ή μικρούλα δεν κατάλαβε το νόημα των λόγων αυτών, αλλά ένοιωσε πως την περιφρονούσαν, την έβριζαν. Τί ήθελε μια τέτοια κουρελιασμένη, ζυπόλυτη μικρή, με τα βαθουλά μεγάλα μάτια της και το άναμυαλισμένο μικρό κεφάλι της, άνάμεσα σε τόσο ευτυχία;

Τώρα η πείνα της κεντούσε το στομάχι και της φλόγιζε το στήθος. Βρισκόταν κοντά στο Γαλλικό άρτοποιείο, απ' όπου έβγαίνει μια μυρουδιά φρέσκου ψωμιού και γλυκισμάτων, μια

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ή νεαρή παραμύνα.—Κυρία, έχασα το παιδί στο κήπο, μπρός απ' τα μάτια μου.
Ή κυρία.—Πώς! Έχασες το παιδί! Και γιατί δεν μιλάς σ' έναν πόλισμαν;
Ή νεαρή παραμύνα.—Μά άκριβώς όταν τότε σά, κυρία, μιλούσα μ' ένα...πόλισμαν!...

Συμβολισμός:

Ένας άσπονδος φίλος του κρασιού συμμετείχε σ' ένα γεύμα στο οποίο γιά κακή του τύχη κάθε είδους κρασί ήταν άπρητο. Οταν σείριβρίστηκαν τα φρούτα, ένας από τους συνταξιούχους πού καθόταν πλάι του, τον έπιασε να φάει λίγα σταφύλια. —Ευχαριστώ! άβρυχήθηκε. Δεν συνηθίζω να παίρνω το κρασί μου σε...χάπια!

Δικαιολογίες...

Υπάλληλος.—Κύριε διευθυντά, μοι επιτρέψετε να λείψω το απόγευμα από το γραφείο; Πέθανε η γιαγιά μου.
Διευθυντής.—Ναι. Αλλά να της της γιαγιάς σου να μην ξαναπεθάνει από το καλοκαίρι, γιατί είμαστε πνιγμένοι στη δουλειά.

—Καμμένη Ρόμπινσον! είπες ο φίλος σου άπατημένο σύζυγο. Αντιλαμβάνομαι τη λύπη σου... Βάζω τον έαυτό μου στη θέση σου...

—Στή θέσι μου! Έκαμε ο Ρόμπινσον. Αλλά μοι! Μπήκαν πολλοί ως τώρα στη θέση μου!...

Στη ζωγραφική έκθεσι.

Ο καλλιτέχνης.—Θέλω να μιλήσω της την άνεπιδραστική γνώμη σου γι' αυτή την εικόνα μου.

Ο κριτικός.—Είπε άναξία λόγου! Ο καλλιτέχνης.—Το ξέρω πως η γνώμη σου είναι άναξία λόγου, αλλά είμαι περίεργος να την άκούσω!

Άνεπιθύμητη ελπίγησις.

—Γιατί μοι ζητάς να δανείσω στο δρόμο 10 λίρες γιά δική σου προσωπική χρήση; Μήπως είσαι υποχρεωμένος άπέναντί του; —Όχι, αλλά αν δεν το τις δώσεις, έμ θα τις ζητήσω από μένα.

Άμερικάνικο.

—Στο Σικάγο, έλεγε κάποτε ένας Σιντςός μετανάστης σ' έναν συμπατριώτη του, το κάθε τι είναι τεραστίον διασάφει. Το ξενοδοχείο π. χ., στο οποίο διέμενε, ήταν τόσο πελώριο, ώστε όταν χτυπούσε το κουδούνι του δωματίου του την Πανασκεύη, το θράδυ ο καμαριέρης έρχονταν στο δωμάτιό του την Τρίτη το πρωί της εβδομάδας!

μυρουδιά λιποθυμιστική.

Πρόσφερε τα λουλουδία της μηχανικά, χωρίς να μπορεί μιληση, γιάτι ένας λυγμός της έπνιγε τη φωνή και της φαινόταν το στήθος.

Ένας στρατιώτης πέρασε και της έδωσε μια πεντάρα. Ή μικρούλα μίλησε άμέσως στο άρτοποιείο κι' άγόρασε λίγο ψωμί. Αυτό της έφτασε Τώρα, ήθελε να φύγει από εκεί κάτω. Ή αρχίσει να φοβάται. Πιο πολύ την τρόμαζαν τ' αμείβει, που δεν την άφηναν να περπατήσει ελεύθερα. Κι' άποφάσισε να περπατήσει από τόνα πεζοδρόμιο σ' άλλο. "Αξάφια, μια κυρία βρισκόταν μέσα σ' ένα πολυτελέστατο άμάξι, έβγαλε μια κρηγή και λιποθύμησε... Το άμάξι της είχε παρασύρει τη μικρούλα!...

...Στο λιθόστρωτο, κοντά στο πεζοδρόμιο, κοιτόταν τώρα ο ρισαμένο το φτωχό κοριτσάκι, με το πόδι σπασμένο. Άγνοησε γύρω από τα σκόρπια γαρύφαλλα του, κρατώντας ένα γαρύφαλλο σ' ένα χεράκι του και λίγο ψωμί σ' άλλο, με το ποδάριο άκρωτο και λυπημένο και το στόμα μισάνοιχτο. Τα μαρμαρένια ματάκια του, μισοσπασμένα, άτένιζαν τον άέρα και σήνανε, σήνανε, θάμπωναν, νύχτωναν γιά πάντα.

MATILDE SERAO

ΒΙΑΣΤΗΤΕ !...

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΟΥΤΕ ΣΤΙΓΜΗ ! ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΧΤΗΣΕΤΕ ΚΑΙ Ν' ΑΠΟΛΑΥΣΕΤΕ ΟΣΟ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΠΟΥ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΚΑΙ Η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕ 4 ΔΕΛΤΙΑ ΚΑΙ 8 ΔΡΑΧΜΑΣ

Την άθάνατη

«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»

Του ABBA ΠΕΡΕΒΟ

Συνεχίζεται επίσης η διανομή των δύο πρώτων άριστουργημάτων των περιοδικών μας :

Άλφόνσου Κάβ

«ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Άλεξ. Δουμά, υιού

«Η ΚΥΡΙΑ

ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

Έτοιμάζεται

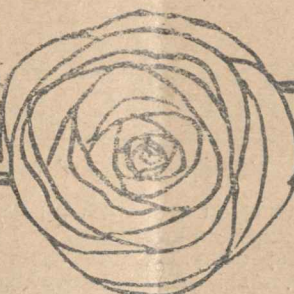
Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Η «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΑ»

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Μ. Γ. Π., Χανιά. — Μου φανίεται πως σάς έχω άπαντήσει στο γράμμα σας, αλλά σάς θανατώνω και πάλιν. Πλένετε το πρόσωπό σας με γάλα άδραστο, στο οποίο προσθέσατε και μια κουταλιά του γλυκού έξιζενέ ή καμφορόχον οινόπνευμα.Το βράδυ καθαρίζετε το με την έξιζενέ λουσίον:

Eau de roses	100 gr.
Eau de hamamelis	100 »
Alcool camphré	25 »

Αν μπορείτε να μη χρησιμοποιήτε καθάλου ρούς, θα ήταν ώφελιμότερο γιά την έπιθερίδα σας, προς το παρόν. Αν όμως το θεωρήσετε άπαραίτητο, χρησιμοποιήτε το κομπιάντ του Scherk σε χρώμα ρουρε Ι. Ή πούδρα που θα διαλέξετε να έχη χρώμα Rachel I.

Αν θούλα, Σέρος. — Χρησιμοποιήστε την έξιζενέ συνταγή, αλλά με μεγάλη προσοχή :

Sulfophénate de zinc	20 gr.
Glycerine	50 »

Αλείετε το πρόσωπό σας κάθε βράδυ. Το πρωί πλένετε το πρόσωπό σας με άδραστο γάλα, στο οποίο προσθέτετε μια κουταλιά του γλυκού έξιζενέ.

Θεσσαλονικιάν. — Άσφαλώς θα σάς έχω άπαντήσει, αλλά πρέπει να έχετε και λίγη ύπομονή. Το δέμα σας θα εινε πολύ ξερό. Γι' αυτό το λόγο έχετε τόσες ρυτίδες από τώρα. Χρησιμοποιήτε την έξιζενέ κρέμα :

Eau de roses	15 gr.
Beurre de cacao	25 »
Cire vierge	12 »
Blanc de baleine	12 »
Huile d'olive	50 »
Teinture de benjoin	5 »
Teinture de myrrhe	2 »

Ός κρέμα της ημέρας χρησιμοποιήτε την Vanishing Cream του όικου George. Στις άλλες έρωτήσεις σας θα άπαντήσω προσεχώς.

Γεώργ. Βλας. — Δουπόν, μη την ξεχνάτε την κόρη των άνιμων σας, αφού δεν θέλτε. Άλλωστε ένας έρωτας σαν τον δικό σας, τόσο πλατωνικός και ιδανικός, δεν εινε καθόλου κατατάστατος. Έξασκον θέτε ν' αγαπάτε τη νέα αυτή από μακριά, μη θέλετε να κατεβάσετε των ερωτά σας σε χαμηλότερα και υλιστικότερα επίπεδα, έφόσον μάλιστα το κορίτσι αυτό εινε τόσο άγνο κι' άθωο. Μην άνησυχείτε γιά την εξέλιξη του ααθήματός σας. Ή ζωή έχει τις άπαιτήσεις της. Σε λίγο καιρό θα σάς κυριεύσει κανένας άλλος έρωτας, πιο υλιστικός και άνθρωπινος, και η πρώτη σας άγάπη θα σάς μνησθή σαν μια όραση άνάμνησις.

Ανναίδα, Ένναυδα. — Ν' άρχίσετε να τρώτε φρούτα, πολλά φρούτα. Αυτά κάνουν τη γυναίκα έρσορη κι' άμορφη. Έργασμόστε τη συμβουλή αυτή και θα με είνυνωμεινέτε.

Νίτσαν Κλεοδ... Πειραιά. — Αν έχετε μανδουρογνώμενο κήπο, κατεβαίνετε σ' αυτόν γρήγορα, κάθε πρωί, τώρα το θέρος, και γυμνάζεσθε. Αν όχι, κάνετε ένα άερόλουτρο κάθε πρωί, πεθα στο δωμάτιό σας. Το αποτέλεσμα θα εινε, πως θα ήγτε, άεσθασμένο.

Μαο. Παπάγιο, Καν/πολιν. — Πίνετε, πριν πιαγάσετε, το βράδυ, ένα ποτήρι γάλακτος ή λαρού. Ο ύπνος θα γρηται έτσι γρήγορα, ήρεμος και γλυκός.

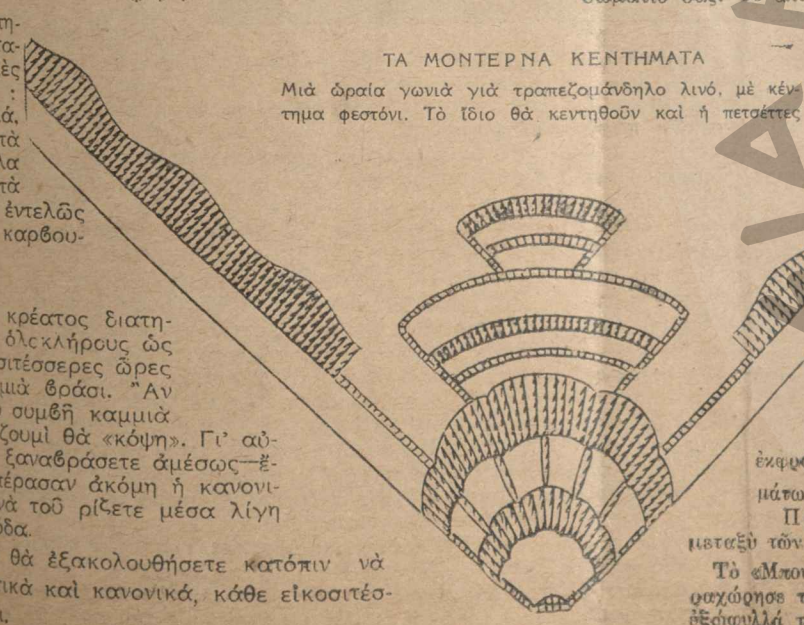
Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΑ ΜΑΣ

Τόσο το σημερινό, όσο και το εξόφυλλο του προηγούμενου φύλλου του «Μπουκέτου», εινε έργα από διακεκριμένους Έλληνες ζωγράφους, Κοκότη, Ο κ. Καζάνης έρχεται μετά των συντρόφων Έλλήνων ζωγράφων γιά τις ζωγραφικές των πορτραίτων του, την άριστη των γράμμάτων του και τους άπαισιότατους συνδυασμούς των. Πολύ δικαίως συνεχώς κατέχει έξοχιστη θέση μεταξύ των συγχρόνων Έλλήνων καλλιτεχνών. Το «Μπουκέτο» τον ευχαριστεί θερμώς, ό ότι προσέφερε παραχώρησε τους πάντας του γιά να στολισθούν μ' αυτούς τα εξόφυλλά του.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Μια όραση γωνιά γιά τραπεζομάνηλο λινό, με κέντημα φετόνι. Το ίδιο θα κεντηθούν και η πετσέτες

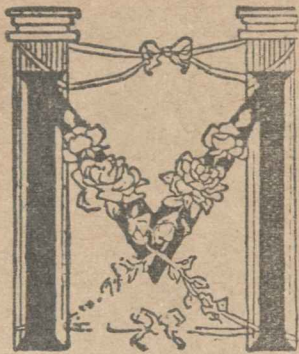
Το ζουμί του κρέατος διατηρείται επί μήνες δλεκλήρους ως έπειτα. Κάθε είκοσι τέσσερες ώρες το βάζετε από μια θράσι. Άν όμως έτοιμασώ συμψηφιστικά καμιά βελία τότε το ζουμί θα «κόψω». Γι' αυτό, πρέπει να το ξαναθερμάσετε άμέσως—έπειτα κι' αν δεν πέρασαν άκόμη η καυονία ή άρε—και να το ρίξετε μέσα λίγη λιποθυμιστική σόδα.

Ένοιασε, ότι θα εξακολουθήσετε κατόπιν να κατέχετε τακτικά και κανονικά, κάθε είκοσι τέσσερες ώρες πάλι.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

“ΕΠΑΙΞΑ Σ’ ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΘΗΡΝ ΧΕΠΜΠΩΡΝΙ...”

(Άναμνήσεις σεξ' έντυπώσεις του Γάλλου δημοσιογράφου κ. Γ. Α. Ζώρε)

ΑΛΙΣΤΑ! “Επαιξα σ’ ένα φιλμ μαζί με την Κάθρην Χέπμπαρν — και όμολογώ ότι η ανάμνησής αυτή θα μου μείνει αλησμόνητη. “Ο! Δέν πρέπει να φαντασθήτε ότι έκανα ρόλο πρωταγωνιστού! Δέν είχα ποτέ μου τέτοια φιλοδοξία. Σ’ ένα φιλμ, όμως, στο οποίο παίζει η Κάθρην και σε μία σκηνή που γίνεται σ’ ένα μπαρ, υπάρχει σε μία γωνιά ένας κομψός και ώρατος νέος, που άδειάζει με άριστοκρατική νωχέλεια ένα ποτήρι ούισκυ. “Ε! Λοιπόν! “Ο κομψός αυτός και ώρατος νέος είμαι εγώ!

Δέν οδς καταπλήσσει αυτό; Και όμως! “Αν ξέρατε πόσο δυσκολεύτηκα εγώ, ο δημοσιογράφος, για να κατορθώσω να παίξω τον άσημαντο αυτόν ρόλο. Δέν φαντάζεσθε πόσο μεγάλη είναι η αντίπαθεία που αισθάνεται η Κάθρην Χέπμπαρν για τους δημοσιογράφους. “Αν ήξερε ότι, κατά τη διάρκεια του γυρίσματος του φιλμ, ύπήρχε στο στούντιο ένας ρεπόρτερ και ότι, έκ περισσού, ο ρεπόρτερ αυτός είχε τρυπώσει μεταξύ των φυγ-κυράν, άσφαλώς θα έδινε διαταγή να πετάξουν έξω τον παρελσάκτον αυτόν. Εύτυχώς για μένα, η γοητευτική βεντέτα άγνωσσε τη λεπτομέρεια αυτή. Με την συνδρομή ενός μηχανικού—του οποίου το όνομα δέν τό άποκαλύπτε, για νά μή έπιτύχη την μίση της Χέπμπαρν — μπόρεσα να παρελσφρήσω στο στούντιο ως «φυγ-κυράν» και να κάνω κι’ ένα μικρό ρόλο για να δικαιολογήσω την παρουσία μου...

Πρέπει τώρα να σάς εξηγήσω ότι άπ’ όλες τις καλλιτέχνιδες που είδα να εργάζωνται σε στούντιο, η Κάθρην Χέπμπαρν είναι ή πιο νευρική και δέσφθυη. “Όταν γυρίζει μία σκηνή, παθαίνει τέτοια υπερδύγεροι των νευρών, ώστε της είναι αδύνατο ν’ άνεχθή την παρουσία ενός ξένου. Θέλει να είναι συγκεντρωμένη στον έαυτό της. Τ’ άδιάκριτα θάλασσα ενός άτόμου που δέν άνήκει στο προσωπικό της έαίρειας, την κάνουν να ταραζεται, να χάνει την ψυχραιμία της.

“Όστόσο, η Κάθρην έχει τη δύναμη να δαμάζει τα νεύρα της. “Όταν, εινε σπύτι της, την πιάνουν συχνά τρομεροί θυμοί και κρίσεις δακρύων. Στο στούντιο, όμως, προσπαθεί πάντοτε να συγκρατή το ξέσπασμα του θυμού της. Μοί συνέθε να παρακολουθήσω μία σκηνή πολύ χαρακτηριστική της έπιβολής που έεασκε η καλλιτέχνης στον έαυτό της. “Ενας δευτερεύων ήθοποιός, ο οποίος έπαιζε μία σκηνή μαζί της, είχε λησμονήσει τον ρόλο του. “Η σκηνή αυτή έαναγκαστήκε, άλλω και πάλιν ο ήθοποιός μέρβρεπε τά λόγια του. Και την τρίτη και την τέταρτη φορά η σκηνή άπέυχε έξ αίτίας της σφηρηλιάδας του ήθοποιού. Νόμισα ότι η Κάθρην θα έχαντ πειά την ύπομνή της και θα έεσπούσε... φαντασθήτε, όμως, την κατάπληξή μου όταν άκουσα την καλλιτέχνη να λήη στο σκηνοθέτι, με νουπευτικό μείδισμα:

—Στη σκηνή αυτή δέν έπαίξα καλά! Πρέπει να την εαναγυρίσουμε!...

Τη δύναμη αυτής της αυτοέπιβολής, παρά τη συνεχή υπερένταση των νευρών της η Κάθρην Χέπμπαρν την απέκτησε με τον καιρό και με την ύπομνη.

Ποιν γίνη μεγάλη φαντέτα, γνώρισε πολλές άποτυχίες στη ζωή της και δοκίμασε πολλές άπογοητεύσεις. Τό πιο νόστιμο, μάλιστα είναι ότι ο σπιρινός σκηνοθέτης της, ο Φίλιππος Μόλερ, ύπήρχε εκείνος που την συμβούλευσε κάποτε, πρδ έτών,

“Η Κάθρην Χέπμπαρν και ο Σάμλ Μπουαγιέ, σ’ ένα από τα τελευταία φιλμ, που γυρίσανε μαζί

να μή παίξη στο θέατρο. “Όταν η Κάθρην παρουσιάστηκε μπροστά του για να του ζητήσει ένα ρόλο—ο Μόλερ ήταν τότε διευθυντής του περιφύμου θεάτρου Ι κουίλντ, στη Νέα Υόρκη—ο σκηνοθέτης την κίτταε από πάνω ως κάτω και “ής ειπε:

—Ιδ καλά που σοί θέλω, κοπέλλα μου, έαναγκάσεις στο χειρί σου! Τό θέατρο δέν είναι για σένα! “Ενα κορίτσι με μάνουλα ροδοκόκκινα σαν τά δικά σου, δέν πρέπει να μένη στην πρωτεύουσα!

“Η Κάθρην ξεκαρδίζεται στα γέλια και σήμερα άκόμα, όταν άφηγείται την ιστορία αυτήν.

Άλλο χαρακτηριστό γνώρισμα της καλλιτέχνης είναι ή καλασύνη της καρδιάς της. Δέν δοκίμασε ποτέ τό αίσθημα της ζηλιτυπίας άπέναντι μιας συνάδελφου της. “Απειαντίας; Πολύς φορές παραχωρεί τά πρωτεία σε μία άλλη ήθοποιό. Σ’ ένα άπό τά τελευταία της φιλμ, τό παίζιμο της Μάρης Γκόρντον της άρεσε τόσο πολύ, ώστε μεσολάδησε να προσέθουν μερικές άκόμα σκηνές στην ταινία, για ν’ άναδειχθή περισσότερο ή συνάδελφός της!

“Η Κάθρην ειρωνεύεται συχνά τον έαυτό της. “Ενα βράδυ πήνε σε μία συναυλία. Κατά την έπισητροφή, ο Μόλερ την ρώτησε:

—Σ’ άναγνώρισαν στη σάλλα; Σού έκαναν ύποδοχή;

—“Ο! “Οχι! Άποκρίθηκε νελώντας ή βεντέτα. “Ημουν τόσο άραία άπόψε... ώστε κανείς δέν με άναγνώρισε!

Οι καλύτεροι φίλοι της Κάθρην συγκαταλέγονται μεταξύ του κατωτέρου προσωπικού του στούντιο, των ηλεκτρολόγων, των μηχανικών, των κομμωτών. Και, γενικά, εκείνο που την χαρακτηρίζει ιδιαίτέρως είναι ή έπύλυτη ελικοειδιά της, ή έπυλεια της.

Μία μέρα, ένώ γυρίσανε ένα ύπαιθρο τά, έξωτερικά έπί φιλμ, τό προσωπικό έλασε προμερά και έπειδή ο ήλιος ήταν φλογερός κι’ έπειδή οι πρόδολείς σκόρπιζαν άνυπόφορο έσση, οι ήθοποιοί πήγαν σ’ ένα καφενείο που βρισκόταν έξ κοντά. Και μόνα ή Κάθρην θυμήθηκε τους μηχανικούς, ήσαν ύποχρεωμένοι να μείνουν κοντά στα μηχανήματα. Και τότε έστειλε από τό καφενείο δυόρα άναψυκτικά, τά όποια έπάρωσε αυτή.

“Άκουσα συχνά να λένε πως Κάθρην Χέπμπαρν είναι ποταματικό βάσανο για τους άντρες θέτας και ότι το πείσμα της μπορεί να κάνει κι’ ένα, γυναικαίο.

Πριν άρχισή το γύρισμα μιας σκηνής, ο Μόλερ πλησιάζει την Κάθρην και καννίζει μαζί της τις τεχνικές λεπτομέρειες. “Επί τό πλείστον, η Κάθρην λαμβάνει πρώτη τον λόγο. “Ο πρδ νοθέτης της άκούει ως τό τέλος, χωρίς να την διακόψει, και έστερα διατυπώνει τις άντιρρήσεις του. “Η καλλιτέχνης τό άκούει τά—και, τις περισσότερες φορές, μένουν και οι δυο σύμφωνοι.

“Η Κάθρην δέν είναι διόλου δύσκολη! Μοί έξήγησε ο Μόλερ, έξεραν καλά τη δουλειά τους. “Η ήθο—οίος αυτή έχει όρεξη, έστιλφει και πνευματική διαύγεια. “Η αλήθεια β—θαία είναι ότι προστηρίζει τις άπόψεις της με τρόπο που σε κάνει να ύποπτεθ ότι είναι πεισιματάρα. “Όστόσο, τό πείσμα της δέν είναι άδύνατο λόγητο. Στηρίζεται πάντοτε στα πράγματα. “Η Κάθρην ύποπτεθ μόνοντα μιάς γνώμης της, έφ’ όσον νομίζει ότι είναι όρθή. “Η στιγμή όμως που θ’ άντιληφθή τό σφάλμα της, δέν διστά να τό άναγνωρίσει.

“Η Τζέιν Λόουγκ, ή όποια πυρακολουθούσε τη συσμίλησή, έπενέβη στη συζήτηση:

—Συμφωνώ κι’ εγώ με τον κύριο Μόλερ. “Η Κάθρην... (‘Η συνέχεια εις την σελ. 957)

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ’ άφήγησιν του συντρόφου του ήρωϊκού κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΥΟ άπ’ τους Κατσαντωνάιους σκοτώθηκαν κατά την ύποχώρησι αυτή.

“Απ’ τους “Αρβανίτες είχαν σκοτωθή έίκοσι.

Κι’ ή ύποχώρησις έξακολουθούσε κανονική.

Λυσούσαν από μανία οι “Αρβανίτες. Έχαν κααλάθει ότι ο Κατσαντώνης έίχε τραυματισθή. Και ήθελαν να τον πιάσουν, να τον αχμαλωτίσουν.

Τί θρίαμβος τότε!...

Θα τον πήγαιναν σιδεροδεμένο, έξαντλημένο, τσακισμένο αίμαδεκτο μπρός στον “Αλή κι’ έκείνος θα τους τιμούσε για τό κατορθόμά τους.

Μά τό πράγμα δέν ήταν εύκολο. Οι Κατσαντωνάιοι πολεμούσαν άγρια.

“Αλοι ν’ άφήσουν τον άρχηγό τους να πέση στα χέρια των “Αρβανιτών;

Πότε.

“Εξακολουθούσε λοιπόν ή ύποχώρησι κανονική, ως που οι “Αρβανίτες άπαυδώναντες, άπελπιστήκανε και γυρίσανε πίσω.

“Ο Κατσαντώνης είχε γλυτώσει από ένα σοβαρό κίνδυνο.

Μά ή κατάσταση του ήταν σοβαρή, ή θέσι του κρίσιμη.

Τό τραύμα του μηρού δέν του επέτρεπε να βαδίση. “Ετσι, ο σταυραέτος αυτός των θουνών των “Αγράφων, κατάνησε τώρα να μεταφέρεται από τά παλληκάρια του από κατοκοτιά σε κατοκοτιά, από βουνό σε βουνό, από δάσος σε δάσος.

Τό κακό αυτό κράτησε έναν όλόκληρο περίπου μήνα.

“Ενας μήνας κινδύνων, ταλαιπωριών, πόνων, πυρετού, έξαντλήσεως.

Τό τραύμα του Κατσαντώνη κατά τό διάστημα αυτό τό έλλαξε και τό περιοίονταν ένας σύντροφός του, έμπειρικός γιατρός, ο θανάσιος Ντουφεκιάς.

“Ο Ντουφεκιάς, άν και έμπειρικός, δέν άργησε να καταλάβη ότι τό τραύμα του Κατσαντώνη ήταν τέτοιο, που χρειαζόταν για να τό γιατρέψη καλός γιατρός. Χρειαζόταν άκόμα ήσυχία και γαλήνη ο τραυματίας για να γιατρευθή. “Αλλοιώς ύπήρχε κίνδυνος να χάση ο γενναίος κλέφτης, όχι μόνον τό πόδι του, άλλα και τη ζωή του.

Συμβούλεψε λοιπόν ο Ντουφεκιάς τον Κατσαντώνη να περάση άντίκρου στα “Επτάνησα και μάλιστα στην Κέρκυρα, ή όποια διατελούσε τότε υπό την προστασία των Ρώσων, για να θεραπευθή.

“Ο Κατσαντώνης άκούσε τη συμβουλή του γιατρού του. Καταλάβαινε κι’ ή πως ότι μ’ άλοιφές και βότανα δέν μπορούσε να γιατρευθή. Κι’ ο κίνδυνος να τον μπλοκάρουν οι Τουρκαλβανοί και να τον αχμαλωτίσουν ήταν μεγάλος.

Μέταξέ λοιπόν τά παλληκάρια του να τον μεταφέρουν σε καμιιά έρημική άκτι και να βρουν καμιιά βάρκα για να τον περάσουν στην Κέρκυρα.

“Ετσι κι’ έγινε.

Και μία νύχτα, χωρίς ν’ άντιληφθούν τίποτα οι Τούρκοι, ο ήρωϊκός κλέφτης μπήκε σ’ ένα πλοιάριο και προέβη για την Κέρκυρα.

“Ηταν νύχτα βαθειά...

Γύρω σγαλιά και γαλήνη άπέραντη.

“Ενας—ένος οι έξακουστοί Κατσαντωνάιοι φύλασαν τό χέρι του καπετάνιου τους, πρδ άπομακρυνθή, τό πλοίο άπ’ την άκτι, και τό εϋχθήκαν με βουρκωμένα τά μάτια «καλή γιατροεία» και καλό γυρίσμα.

Συγκινημένος βαθειά κι’ ο Κατσαντώνης άποχαίρετσε τά παλληκάρια του, τους έδωσε διάφορες συμβουλές και τους εϋχθήκε «καλή αντίμωση».

“Γιασε τό πλοίο άπομακρύνθηκε.

“Είς μήνες έμεινε ο Κατσαντώνης στην Κέρκυρα. Οι Εύρωπαίοι γιατροί,

που ύπήρχαν εκεί, περιποιήθηκαν την πληγή του και τον έθεράπευσαν.

Γερός πεια τώρα, γεμάτος ζωή και νειάτα, τοιμαζόταν να έαναγυρίση στα λημέρια του. Νοσταλγούσε τά βουνά του Βάλτου. “Ανυπομνούσε να πολεμήση με τους εχθρούς του γένους και να τους άφανίση...

Τά βουνά της πατρίδος του, τά όποα άντίκρυζε από μακριά, τον τραβούσαν άκατανίκητα.

Τά παλληκάρια του τον περιμένανε...

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΚΕΚΑ

Εύρισκόμενος ο Κατσαντώνης στην Κέρκυρα, γνωρίστηκε και συνόδηκε με στενή φίλια με τον “Ελληνα Παπαδόπουλο, στρατηγό του Ρωσικού στρατού, εύρισκόμενο την έποχή αυτή στην “Επτανήσο.

“Ο Παπαδόπουλος έμεινε κατενθουσιασμένος άπ’ τη γνώριμία του Κατσαντώνη. Κατάλαθε ότι μόνον από γενναίους πολεμιστάς σαν κι’ αυτόν, θά μπορούσε να έλευθερωθή ή σκλαβωμένη πατρίδα του. Μίλησε λοιπόν με τον Κατσαντώνη για τό ζήτημα αυτό και τον βρήκε έντελώς σύμφωνο.

“Αν οι “Ελληνες καπεταναίοι, κλέφτες κι’ άρματωλοί, έκαναν έπαναστάσι κατά των τυράννων, ύπήρχεν έλπίς να έλευθερωθή τό σκλαβωμένο γένος.

“Ο Κατσαντώνης ποδχε τά ίδια όνειρα και τις ίδιες έλπίδες, άκούσε με προσοχή τον Παπαδόπουλο. Και μέινανε στο τέλος σύμφωνοι να σηκώσουν σ’ έπάναστάσι τους ραγιάδες.

“Ο Κατσαντώνης θα έρχόταν σχετικώς σε συνεννόησι με τους κλέφτες και τους άρματωλούς της Ρούμελης και του Μωρηά κι’ ο Παπαδόπουλος θα διέθετε τά χρήματα και τά πολεμφοδία για τό μεγάλο σεφέρι.

“Εκλεισε λοιπόν ή συμφωνία αυτή μεταξύ τους κι’ ο Κατσαντώνης τοιμαστει να έαναγυρίση σ’ άγαπημένα του λημέρια.

“Ηταν, καλά πεια.

“Η πληγή του είχε γιατρευθή.

“Υποσχέθηκε λοιπόν, πρδν φύγη, στον Παπαδόπουλο να έαναγυρίση στην Κέρκυρα, μαζί με τους πιο ισχυρούς “Ελληνες καπεταναίους και να συνεννοηθούν τελεωτικά για τό μεγάλο άγώνα της λετρώσεως των σκλαβωμένων “Ελλήνων.

Μία νύχτα ένα πλοιάριο πέρασε τον Κατσαντώνη στην άπέναντι άκτι και τον άποβίωσε εκεί.

Τά παλληκάρια του, έδοιοιμένα από μέρες πρδν, τον περιμένανε με γλυποκάρδι. Τον είχα, άποχωριστή βαρειά πληγωμένο και τον έάνοδεχόντουσαν γρδ. “Ογνίστατα, έτοιμο για νέους θριάμβους.

“Ο Κατσαντώνης έέβη επί κεφαλής των, σύντροφών, του και πήραν τά βουνά.

Βρισκόταν πάλι, έπειτα από τόση άπείσσια, σ’ άγαπημένα του κατατόπια, στα μέρη που πολεμούσε και δασάστηκε.

“Αμέσως από την άλλη μέρα ο Κατσαντώνης, χωρίς να χάση καιρό, άρχισε να περιέρχεται τά όρεινά μέρη των “Αγράφων και να μιλάνοτους ραγιάδες εναντίον των τυράννων.

—“Ηθε ο καιρός να έλευθερωθούν με τους έλληνες. Χρόνια και χρόνια ζούμε σε μαύρη σκλαβιά. Καιρός να σηκωθούμε και να γυτρίσουμε τους Τούρκους και να τους έκδικήσουμε για τά κακά που μας έχοον κάνει!...

Συγχρόνως ο Κατσαντώνης συνεννοείτο και με τους άλλους καπεταναίους, πληροφρόνητας τους σχετικά με τις συνεισφορές που εινε κάνει στην Κέρκυρα με τον Παπαδόπουλο.

Στασιανώντας Τούρκους ή “Αρβανίτες ο γενναίος Κλέφτης στο δρόμο του, πολεμούσε μαζί τους και τούς έέδωνε. “Εκινε τά σπύτια των Τούρκων και άφάνιζε την παρουσία τους.

(‘Ακολουθεί)

σκός απέθανόταν, αυτόν το σκύλλο του... Καί σέ τέτοιο βαθμό τόν απέθανόταν, ώτε το είχε δώσει τ' όνομα του πιά μισητού έχθρου του: Τόν φώναζε «Κορινιάν»!

«Αλλά κι' ό σκύλλος πάλι, δέν μπορούσε ν' άντικρύσει τόν κύριό του, δίχως νά του δείξη άπειλητικά τά άγριόδοντα του... Ήταν άλλωστε κι' αυτός ένας σκύλλος άκοινώνητος, ψωριάρης και ύπουλος στό χαρακτήρα.

Καί γι' αυτό άκριβώς συνεινούντο τόσο καλά, γιατί έμοιαζαν καταπληκτικά στόν χαρακτήρα, «άφέντης» και σκύλλος...

Γιατί, τώρα, δέν έδωχε νά Ρασκάς τόν σκύλλο του, ή γιατί ό σκύλλος του δέν έφευγε μοναχός του μακριά άπ' τόν άνεπιθύμητο κύριό του;

Ή έξηγήσις είνε άπλουστάτη: «Ο «Κορινιάν», είπαμε ότι ήταν υψωράρης, άσχημος, κάτιςχνος και σκυθρωπός. Προκαλούσε συνεπώς τήν προσοχή τών χαμινιών, τά όποια τόν πετροβολούσαν άμειλιχτά, μέ τή γνωστή άσπλαχνία τών μικρών παιδιών. Άναγκαζόταν λοιπόν τό στωχό τετράποδο, νά μήν «ξεμυτίσει» ούτε θήμα άπ' τήν τρώγη τοῦ Ρασκάς, όπου τούλάχιστον εύρισκε δυο-τρία κόκκαλα νά γλύψει, άνεμόλητος κι' ήσυχος... Γι' αυτό, αναγκαζόταν νά μή φεύγη άπ' τόν κύριό του, έστω κι' άν δέχεται και μερικά λακτισματά έκ μέρους του, κάπου-κάπου.

Κι' ό Ρασκάς πάλι, δέν έδωχε τόν τετράποδο «Κορινιάν» του, γιά τόν έξηξ σοβαρό λόγο: «Όπως είπαμε, ό κατάσκοπος ήταν «μπεκρής» άπ' τούς σπανίους. Έπινε σάν καταθρόνα, μόλις έβρισκόντουσαν, χρήματα στό πορτοφόλι του κι' έτσι κατόπιν κοιμόταν θαραία και θαδαία. Έπρεπε όμως νά ξυπνήσει νωρίς τό πρωί, αναγκασιένος άπ' τήν έμπιστευτική και τραχεία ύπηρεσία του...

Ποιός θά τόν ζυγνούσε, όμως;... Έπρεπε νά θρεφθή κάποιος πού νά τόν ξυπνά, γιατί άλλοιώς ό Ρασκάς δέν θάνοιγε τά θέλαφαρά του, ούτε ύστερα από είκοσιπέντε ώρες...

Βρέθηκε λοιπόν αυτός ό κάποιος κι' ήταν ό δυστυχής του σκύλλος! Είχε τήν ύπομονή νά τόν γυμνάσει σχετικά, ό Ρασκάς. Κι' ή μέθοδος του ήταν άπλουστάτη: Δέν έδινε φαγητό στόν σκύλλο του, παρά μονάχα μία φορά τήν ήμέρα, στις έφτά ή ώρες τό πρωί... Κάθε πρωί λοιπόν, τήν ίδια αυτή ώρα, ό φτωχός σκύλλος-πεινασμένος κι' άξιοδάκρυτος-αναγκαζόταν νά κλαψιρίζη... Άναγκαζόταν ύστερα νά χτυπήσει δυνατά τά πόδια του, νά χοροπηδά άπάνω στόν κοιμισμένο κύριό του-γιά νά τόν ειδοποιήσει περί τής πείνας του-και, τέλος, νά γαυγίσει δυνατά κι' άνοπόμωνα...

Μ' αυτόν τόν μεγαλόφυη τρόπο, ό Ρασκάς είχε έφοδιαστή μέ άλάνθαστο κι' άποτελεσματικότατο «ξύπνητήρι»!

Έκείνο τό θράδυ, λοιπόν, ό Ρασκάς θγήκε μέ τσέπες άδειες άπ' τό χαρτοπακτικό καταγώγιο και πάρα πολύ κακό-κεφος. Γύρισε στη τρώγη του σιγοθλαστή μάντας διαρκώς και φιλοδώρησε τόν άτυχό σκύλλο του μ' ένα λάκτισμα γενναίο. Έπειτα, ψαγούλεψε τό μπαούλο του και θεσάιώθηκε ότι μόλις δλίγα τεάλληρα πού είχαν μείνει στό θάθος ένός μικρού σιδερένιου κουτιού, τό όποιο τού γρησίμευε γιά χρηματοκιβώτιο.

Μόρφασε τότε άπό δυσάρεσκεια, «Αλλά και ψιθύρισε μέ κάποια έλπίδα:

—Εύτυχώς, αύριο θά πιάσουμε τόν Τραγκαβέλ... Κι' έτσι θά μοιραστούμε μέ τόν παλιο-Κορινιάν τίς διακόσιες χρυσές πιστόλες τοῦ καρδινάλιου! Άλλά τί λέω;... Τί θά πη, «θά τις μοιραστούμε»; Έγώ θά τις πάρω όλες, γιατί έγώ μονάχος μου θά οδηγώ τόν Τραγκαβέλ δεμένον στόν καρδινάλιο!

Ή παρήγορη α'τή σκέψις και πρό πάντων τό κρασί πού ε'νε πιη, τούφεραν έναν ύπνο άπ' τούς θαυτέρους. Όστόσο, ξύπνησε άκριβώς στις έφτά τήν έπομένη, γάρις στό πειναλέα γαυγίσματα τοῦ σκύλλου

Ό Καρδινάλιος Ρισελιέ

του. Σηκώθηκε, έφωδίασε τόν τετράποδο σύντροφό του μέ φαγητό και θγήκε έξω στό σταύλο. Έθγαλε άπό κεί τό άλγος του και τό σέλλωσε. Στις δερμάτινες τσάντες τής σέλλας έβαλε ένα ζευγάρι καλών πιστολιών. Ένα μπουκάλι κρασιού, άρκετα κουμάτια κρεατόπητας κι' ένα ψωμί.

Ήταν, θέλετε, πολύ προνοητικός άνθρωπος, ό κατάσκοπος Ρασκάς. Όπλιστηκε ύστερα μ' ένα στιλέττο, ζώστηκε τό σπαθί του, καθάλλικεψε και τράθηξε πρὸς τήν πύλη τής Μοντιάρτης.

Έκεί, σ' αυτή τήν πύλη, είδε ότι οι φρουροί είχαν διπλάσει. Φώναξε τότε τόν άξιωματικό-άρχιφύλακα και τούδειξε τή διαταγή τοῦ καρδινάλιου, σύμφωνα μέ τήν όποια έπρεπε δλιν καλώς, σάν τέλειος φαύλθιος πού ήταν. Κ' ύστερα, γιά τήν χρησιμοποίησις κι' ό ίδιος-πότε-πότε-γιά κατασκοπευτικές ύπηρεσίες κι' ήθελε νά τόν έχη πάντα πρόχειρον.

Πα' όλο λοιπόν πού δέν είχε έννοικίσει ιδιαίτερα κατοικία ό Κορινιάν, όστόσο δέν ήταν καθόλου άστεγος. Έκτός τής φυλακής τοῦ μοναστηρίου, είχε και πληθώρα άλλων σπιτιών στήν πόλη, σά όποια έθρισκε πάντοτε θαυμασία ύποδοχη. Είχε πάντα τό πορτοφόλι του γεμάτο, καλοπληρώσε κι' άνταμειβόταν ύστερα γενναίωδώς τόσά άπ' τόν καρδινάλιο, όσο κι' άπ' τόν πάτερ-Ιωσήφ.

Τέτοιος ήταν ό Κορινιάν: «Ένας κυνικός φιλόσοφος κι' ένας ελπίστης τοῦ χειριστοῦ είδους, ή δέ ζωή του ήταν μία διαρκής έκπαση κραταιότητας, κατασκοπειάς, φύλακίσεων και τιμωρίων.

Όπως είπαμε-κατά τή θραυά έκείνη-ό Ρασκάς σηκώθηκε άπ' τό μεσάνυχτα σγεδόν κι' έφυγε άπ' τό κακόφημο χαρτοπακτικό. Ήταν, πού έγκρατης αυτός και δέν παρասυρόταν πολύ άπ' τή γκίνα ή άπ' τό κρασί.

Ό Κορινιάν όμως, έμεινε. Έμεινε εκεί ως τή χαρραγή σχεδόν, άπό κατάφερε έντομεταξύ νά πείσει μία νοστιμούλα ύπηρεσία, ότι ήταν άπόλυτη ανάγκη...νά τήν έξομολογήσει... Ή ύπηρεσία, θλιπτόσας συγχρόνως και τὸ φουσκωμένο θαλλάντο τοῦ καουκίνου, άναγνώρισε τὸ έπείγου, πού πράγματος και πείσθηκε άμέσως νά «έξομολογήσει» τόν Κορινιάν άνάπληθσε άπ' τό κρεβάτι, μέ τό κεφάλι του άσπρό.

—Πα' διάβολε! θρυχήθηκε ό καπουκίνος. «Αργήσα! Μήτρε διαστικά κι' έτρεξε στό μοναστήρι. Μήτρε στοῦς σταύλους, σέλλωσε ένα μουλάρι-άλογα δέν ύπήρχαν ποτέ, σέ μοναστήρι καλονήσαν-ζώστηκε ένα σπαθί κάτω άπ' τό ράσο του και τράθηξε γοργά γιά τήν πύλη Σαίν-Ντενύ.

Είθε ένοχημένη κι' εκεί τή φρουρά, ό Κορινιάν. Κι' εκεί έπρεπε ό άξιωματικός αρχιφύλαξ ήξερε, ότι έπρόκειτο νά συλληφεί κάποιος συνωμότης άνοητός-μυρμήγκος Τραγκαβέλ. Κι' εκεί επίσης, ό άξιωματικός αυτός μόρφασε μέ δυσάρεσκεια όταν είδε τή διαταγή πού τόν έθετε ύπό τάς διαταγας τοῦ καουκίνου. Έπειδή όμως δέν ύπήρχε τρόπος, ν' άντισταθί σέ διαταγή τοῦ έκαμπαπρότατου, ό άξιωματικός, μουρμούριζε: —Καλά-καλά!... Θά σέ σύκακούσουμε σ' ό,τι διατάξεις, κύριε-καλούμε!

Και μέσα του, μέ λύσσα και πρόθεση: —Νά πάρη ό διάβολος ό δόλος τούς ρασοφόρους τής Γαλλίας άπ' τόν καρδινάλιο ως τόν σατανά αυτόν έβό!

Ό Κορινιάν έρριξε γ'ώρα πού μία βλοσυρή ματιά. Δέν τόν γορούσε όμως, ό τόπος. Και σέβηκε σέ λίγο: —Τι κάθουμαι έδω... Μπορεί ό Τραγκαβέλ, γυοί-όντας, νά μ'ην περάσει άπό μέσα, αλλά άπ' τήν πύλη τής Μοντιάρτης!... Γιατί νά μ'αυτά τις διακόσιες πιστόλες μ' έκείνο τό γουρού-νι, ό Ρασκάς;... Δέν πάω καλύτερα ως τήν έπαυλι τοῦ πτε Σαλαί, νά πιάσω μόνος μου τόν Τραγκαβέλ;

Ή θέα τοῦ φάηγος θαυμάσια. Και πρέποντας μήπως τήν έμ σκεπή έντομεταξύ κι' ό Ρασκάς, έφυγε άπ' τήν πύλη, σπρουνίσε τό μουλάρι του και τό άνάγκασε νά τρέξει μέ κλωτσιές και μέ έκαμπαπρότους καλπασιμούς Ικανός νά πληγώσει και τόν φίλο μαζί τόν έχθρό!

Τό ράσο του κι' κουτοπόνηρη φου...

Έπρεπε τέλος εκεί. Τή θήκη έσημη άκόμα. ΈΞεσε τό μουλάρι του πίσω έπὸ

«Υστερα άπ' τόν προ-καταβολικό αυτόν έπικηδεό του, ό Ρασκάς κλειδωσε άπό μέσα τήν πύλη τοῦ δωματίου...

Και τώρα, άς φέρωσουμε λίγες γραμμές και γιά τόν Κορινιάν:

Ό Κορινιάν ήταν ένας μετααίδοτος άνθρωπος, μέ μυαλό βαρύ. Είχε καταπιάσει μέ όλα τά άχνεία έπαγ'έματα τών καπουκίνων. Και καπουκίνος τ'ώρα, καλόηρος, ξεπερνούσε όλας σχεδόν τούς καλούς ρους τοῦ Παρισίου πού πάλαιηνόταν. Ήταν ψελ'της άναλγητος, φιλήδονος, τειπελός και δειλός.

Στήν αρχή, είχε σπαφθή ό πάτερ-Ιωσήφ και τόν κάνει κατόπιστο, έρ' κοντάς του καταληλτότατο γιά τήν τρισεθλίο αυτό επ'εγελμα, άκριβώς έστίας τών έλαττωματων του. Κατόπιν όμως τόν πρόσφερε στόν Ρισελιέ, γιάτί τόν είσεσκε έπικίνδυνο σάν έκοπο μαχαίρι: Ήταν Ικανός νά πληγώσει και τόν φίλο μαζί τόν έχθρό!

Τό ράσο του κι' κουτοπόνηρη φου...

γυμνασία τόν έκαναν κατάλληλο γιά τό έπάγγελμα τοῦ κατασκοπευτοῦ άκόμη πιά πολύ, έπειδή ένέπνεε έμπιστοσύνη στις άειελες κι' άμώφωτες λαϊκές μάζες. Κ' ύπερφανεύονταν γιά τό γοργά άνάστημά του, γιά τίς τεράστιες γροθίες του και γιά τά λατινικά του.

Ό Κορινιάν περνούσε τήν πιά άνεξάρτητη ζωή. Ούτε σπίτι είχε, ούτε σκύλλο, ούτε άλογο. Κατοικούσε στό μοναστήρι, τό όποιο άλλωστε απέθανόταν, γιατί κάθε φορά πού πατούσε τό πόδι του εκεί, τόν έκλειναν άμέσως στό «πειθαρχείο» γιά νά έκτίση πληθώρα παλαιών και νέων φυλακίσεων!...

Αλλά, ή μανία τοῦ ηγούμενου πάτερ-Ιωσήφ νά φυλακίσει τόν Κορινιάν-μόλις τόν τσάκωνε στό χέριά του-προερχόταν άπό δύο λόγους: Πρώτα, γιά νά μή «χαλάει» τούς άλλους καλούς ρους, σάν τέλειος φαύλθιος πού ήταν. Κ' ύστερα, γιά τήν χρησιμοποίησις κι' ό ίδιος-πότε-πότε-γιά κατασκοπευτικές ύπηρεσίες κι' ήθελε νά τόν έχη πάντα πρόχειρον.

Πα' όλο λοιπόν πού δέν είχε έννοικίσει ιδιαίτερα κατοικία ό Κορινιάν, όστόσο δέν ήταν καθόλου άστεγος. Έκτός τής φυλακής τοῦ μοναστηρίου, είχε και πληθώρα άλλων σπιτιών στήν πόλη, σά όποια έθρισκε πάντοτε θαυμασία ύποδοχη. Είχε πάντα τό πορτοφόλι του γεμάτο, καλοπληρώσε κι' άνταμειβόταν ύστερα γενναίωδώς τόσά άπ' τόν καρδινάλιο, όσο κι' άπ' τόν πάτερ-Ιωσήφ.

Τέτοιος ήταν ό Κορινιάν: «Ένας κυνικός φιλόσοφος κι' ένας ελπίστης τοῦ χειριστοῦ είδους, ή δέ ζωή του ήταν μία διαρκής έκπαση κραταιότητας, κατασκοπειάς, φύλακίσεων και τιμωρίων.

Όπως είπαμε-κατά τή θραυά έκείνη-ό Ρασκάς σηκώθηκε άπ' τό μεσάνυχτα σγεδόν κι' έφυγε άπ' τό κακόφημο χαρτοπακτικό. Ήταν, πού έγκρατης αυτός και δέν παρասυρόταν πολύ άπ' τή γκίνα ή άπ' τό κρασί.

Ό Κορινιάν όμως, έμεινε. Έμεινε εκεί ως τή χαρραγή σχεδόν, άπό κατάφερε έντομεταξύ νά πείσει μία νοστιμούλα ύπηρεσία, ότι ήταν άπόλυτη ανάγκη...νά τήν έξομολογήσει... Ή ύπηρεσία, θλιπτόσας συγχρόνως και τὸ φουσκωμένο θαλλάντο τοῦ καουκίνου, άναγνώρισε τὸ έπείγου, πού πράγματος και πείσθηκε άμέσως νά «έξομολογήσει» τόν Κορινιάν άνάπληθσε άπ' τό κρεβάτι, μέ τό κεφάλι του άσπρό.

—Πα' διάβολε! θρυχήθηκε ό καπουκίνος. «Αργήσα! Μήτρε διαστικά κι' έτρεξε στό μοναστήρι. Μήτρε στοῦς σταύλους, σέλλωσε ένα μουλάρι-άλογα δέν ύπήρχαν ποτέ, σέ μοναστήρι καλονήσαν-ζώστηκε ένα σπαθί κάτω άπ' τό ράσο του και τράθηξε γοργά γιά τήν πύλη Σαίν-Ντενύ.

Είθε ένοχημένη κι' εκεί τή φρουρά, ό Κορινιάν. Κι' εκεί έπρεπε ό άξιωματικός αρχιφύλαξ ήξερε, ότι έπρόκειτο νά συλληφεί κάποιος συνωμότης άνοητός-μυρμήγκος Τραγκαβέλ.

Κι' εκεί επίσης, ό άξιωματικός αυτός μόρφασε μέ δυσάρεσκεια όταν είδε τή διαταγή πού τόν έθετε ύπό τάς διαταγας τοῦ καουκίνου. Έπειδή όμως δέν ύπήρχε τρόπος, ν' άντισταθί σέ διαταγή τοῦ έκαμπαπρότατου, ό άξιωματικός, μουρμούριζε: —Καλά-καλά!... Θά σέ σύκακούσουμε σ' ό,τι διατάξεις, κύριε-καλούμε!

Και μέσα του, μέ λύσσα και πρόθεση: —Νά πάρη ό διάβολος ό δόλος τούς ρασοφόρους τής Γαλλίας άπ' τόν καρδινάλιο ως τόν σατανά αυτόν έβό!

Ό Κορινιάν έρριξε γ'ώρα πού μία βλοσυρή ματιά. Δέν τόν γορούσε όμως, ό τόπος. Και σέβηκε σέ λίγο: —Τι κάθουμαι έδω... Μπορεί ό Τραγκαβέλ, γυοί-όντας, νά μ'ην περάσει άπό μέσα, αλλά άπ' τήν πύλη τής Μοντιάρτης!... Γιατί νά μ'αυτά τις διακόσιες πιστόλες μ' έκείνο τό γουρού-νι, ό Ρασκάς;... Δέν πάω καλύτερα ως τήν έπαυλι τοῦ πτε Σαλαί, νά πιάσω μόνος μου τόν Τραγκαβέλ;

Ή θέα τοῦ φάηγος θαυμάσια. Και πρέποντας μήπως τήν έμ σκεπή έντομεταξύ κι' ό Ρασκάς, έφυγε άπ' τήν πύλη, σπρουνίσε τό μουλάρι του και τό άνάγκασε νά τρέξει μέ κλωτσιές και μέ έκαμπαπρότους καλπασιμούς Ικανός νά πληγώσει και τόν φίλο μαζί τόν έχθρό!

Τό ράσο του κι' κουτοπόνηρη φου...

Έπρεπε τέλος εκεί. Τή θήκη έσημη άκόμα. ΈΞεσε τό μουλάρι του πίσω έπὸ

μία φράχτη, και σφίγγοντας τή λαθή τοῦ κρυμμένου σπαθιοῦ του, προχώρησε στό σπίτι.

Κανένας δέν ύπήρχε στήν κεντρική αίθουσα:

—Δόξα σοι ό Θεός! μουρμούρισε μέ αγγαλλίασι ό καπουκίνος. «Όλες ή πιστόλες θά είνε δικές μου... Άς φροντίσω τώρα νά παραιομεύω άπό κάπου, ώστε νά βλέπω δίχως νά μέ βλέπουν!

Είθε τήν πόρτα τοῦ πρὸς τά δεξιά δωματίου. Τράθηξε πρὸς τά εκεί, έκανε νά τήν άνοίξη, αλλά τή βρήκε κλειστή: Ήταν ό Ρασκάς ήδη, κρυμμένος μέσα!

Ανόποπτος ό Κορινιάν, τράθηξε τότε πρὸς τό άριστερό δωμάτιο. Ή πόρτα του ήταν ξεκλειδωτή. Τήν άνοίξε, μπήκε μέσα, και τήν κλειδωσε προφυλακτικά. Έκανε νά προχωρήσει κατόπιν πρὸς τά μέσα, γιά νά άντιληφθί καλά πού βρισκόταν.

Μά μόλις γύρισε τό κεφάλι του, έμεινε καταπληκτος, και μουρμούρισε:

—Μπα!... Ό Μονταριόλ!

—Όλόκληρος, αιδεσιμώτατε διαβολοκαλόγερε! είπε σαρκαστικά, έκείνος. Πώς είσθε;... Καί τί ζητάτε τόσο κλέφτικα, δώ πέρα;...

Κατά τά ημερώματα αυτής τής ίδίας ήμέρας, στό σπίτι τοῦ Τραγκαβέλ θρискόντουσαν οι δυο φίλτατοι του: Ό κόμης ντε Μωλουβί κι' ό Μονταριόλ.

Ό Τραγκαβέλ τούς διηγήθηκε μέ κάθε λεπτομέρεια όλα τά σχετικά γιά τή συνωμοτική σύσκεψη τοῦ μεγάρου ντε Γκιζ, και γιά τήν ύπόσχεσι πού είχε δώσει στήν Άνωάδα ντε Λεσπάρ.

—Λοιπόν; ρώτησε στό τελευταία άτάραχος, ό Μωλουβί. Πρόκειται λοιπόν νά έξοντωθί ό καρδινάλιος Ρισελιέ;

Ό Μονταριόλ ήταν χλωμός. Ό Τραγκαβέλ είχε πυρετό, άπ' τήν ταραχή του...

Κι' ό κόμης ντε Μωλουβί έξακολούθησε ψυχρά:

—Ό κύριος ντε Σαλαί έλπίζει, ότι ό καρδινάλιος Ρισελιέ θά πάη στήν έπαυλι έκείνη!... Κι' ό καρδινάλιος, αντί νά βρη έκεί τόν Σαλαί, θά συναντήση τή δεσποινίδα ντε Λεσπάρ, ή όποια μέ τό σπαθί στό χέρι της-θά τοῦ προτείνη μονομαχία...

—Αχι, τό γενναίο κι' ώμορφο κορίτσι! διέκοψε μουρμουριστά ό Μονταριόλ.

—Κι' έσεις, φίλε μου Τραγκαβέλ, θά είστε εκεί μόνο και μόνο γιά νά τής άποδείξετε, ότι δέν είστε κατάσκοπος τοῦ Ρισελιέ! έξακολούθησε πιά παγερά, ό Μωλουβί. Κι' άν ή δεσποινίς ντε Λεσπάρ σκοτωθί στή μονομαχία αυτή, έσεις θά έξακολουθήσετε τή μονομαχία γιά λογαριασμό της!... Έτσι δέν είνε:

—Ναί! μουρμούρισε ό Τραγκαβέλ, σφίγγοντας τά δόντια του.

Ό κόμης ντε Μωλουβί έγινε σωστό άγαλμα άπό πάγο, τ'ώρα. Καί σιγά-σιγά, τονίζοντας τήν κάθε του λέξι χωριστά, συνέχισε:

—Λοιπόν, θέλεις νά σοῦ πῶ τή γνώμη μου;... Τίποτα τέτοιο δέν θά συμβή, φίλε Τραγκαβέλ!... Ό καρδινάλιος δέν θά πάη στήν έπαυλι τοῦ Σαλαί!... Κι' όλοι έσεις, αντί νά βοηθετέ εκεί τόν Ρισελιέ, θά βρήτε κανένα γερό άπόσπασμα λογχοφόρων, τό όποιο θά σάς τραβήξη σέρνοντας γιά τις φυλακές τοῦ φρουρίου τής Βαστιλλής!

—Δ'άθελε! μουγκρίσε ό Μονταριόλ.

—Κι' άπ' τή Βαστιλλή ύστερα, θ' άνεβήτε στήν άγγονη! πρόσθεσε ψυχρά ό Μωλουβί.

Τά μάτια τοῦ Τραγκαβέλ πέταξαν φλόγες.

—Μά τήν άγαπῶ!... φώναξε. Καί τή ζωή μου άκόμα θά της δώσω, βρεθεί νά τήν κατακτήσω!... Τή λατρεύω!... Άν κερδίσω, κερδίζω τήν εύτυχία μου!... Κι' άν χάσω, χάνω άπ'ώδες τή ζωή μου!

Ό Μωλουβί έρριξε ένα θέλημα στόν Τραγκαβέλ. Κ' ύστερα είπε:

—Ίσως νάχετε δίκαιο!... Τό πᾶν εξαρτάται άπ' τήν ιδέα, τήν όποια σφηνάζει κανένας γιά τήν εύτυχία του!... Έσεις σφηνάζετε ήδη, αυτή τήν ιδέα σας... Άκολουθήστε τήν λοιπόν, ως τό τέλος!... Πηγαίνετε μόνος σας νά κόψετε τό λαϊμό σας, άφού δέν μάς θέλετε συντροφιά!... (Ακολουθεί)

Ό.....Κορινιάν

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΦΛΥΤΖΑΝΙ ΤΟΥ ΤΣΑΓΓΙΟΥ

ΙΑ ώρα τώρα η λαίδη Μάιντ Λίγκον, η πιο εκκεντρική γυναίκα του Λονδίνου, έβγαζε από το πείσμα της.

Κλειδαμένη στο ιδιαίτερο διαμέρισμά της, έσκιζε τα τρυφερά γράμματα του φίλου της, έφραζε στη φωτιά του τζακιού όλες τις αναμνηστικές φωτογραφίες του και δάγκωνε με νευρικότητα το μαντίλι της, για να μην ξεφάνισι...

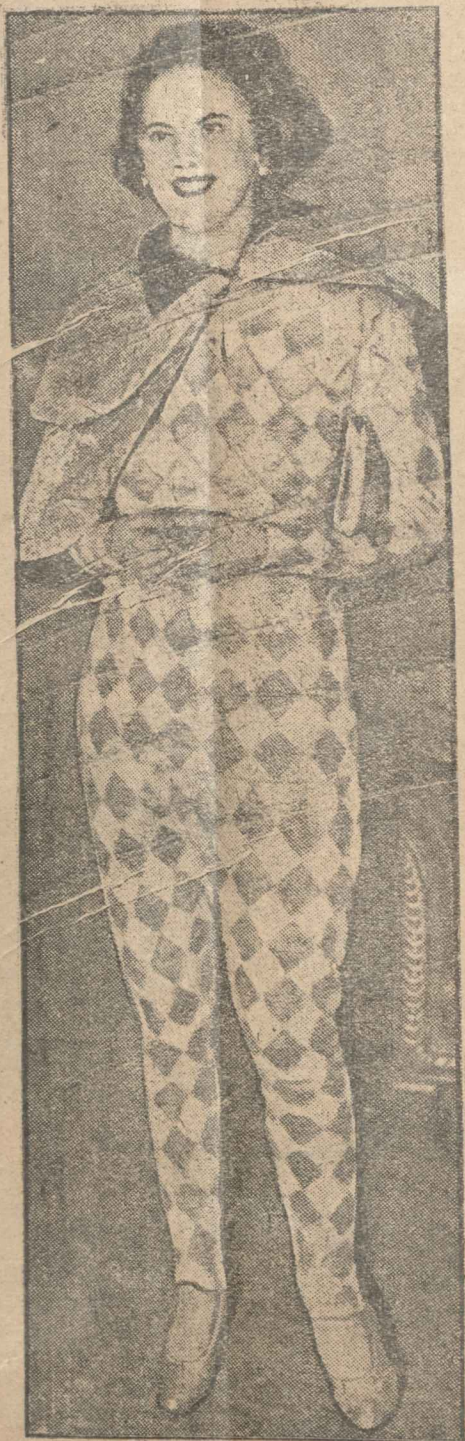
«Α! ήταν ανώτερη από τις δυνάμεις της αυτή η δοκιμασία. Η λαίδη Λίγκον είχε τρέξει λαβή από το θυμό και την κακία της. Ποτέ δεν φανταζόταν ότι ένας κοινός θνητός, ένας άνθρωπος χωρίς τίτλους, χωρίς περιουσία, χωρίς τίποτα, θα μπορούσε να της πει κατά πρόσωπο τόσο παχιά λόγια. Κι' ο φίλος της, ο λόρδος Έντν Κίντ, ο ευγενής πρόεδρος του «Τζόκευ Κλάμπ», ο άριστοκράτης, που λυγίζει από τις ηρωικές πράξεις των προγόνων του, είχε παραμείνει κι' εκείνος άπαθής, μη τολμώντας να πει ούτε μιά λέξη σ' αυτόν τον χωράφι.

Τό έπεισόδιο είχε γίνει στο σπίτι της λαίδης Ρίντιγκ, στη δεξίωση του νυκτιού των Ιπποδρόμων του Έλσιν. Η λαίδη Λίγκον, για να κάνει εντύπωση, όπως πάντα, είχε φορέσει ένα παράδοξο κοστούμι, με μαύρους κι' άσπρους ρόμβους. Έμοιαζε σαν τηριδομαστρία ή σαν γυναίκα-φρέι. Όλο το επίτελο των θαυμαστών της, μόλις την αντίκρισε, άρχισε να την επαινεί για την καινοτομία πρωτοτυπία της και να την κοίταζε. Η λαίδη Λίγκον ήταν πάλι η όμορφη της βραδιάς. Οι κοσμικοί συντάκτες των έφημερίδων κρατούσαν διάφορες σημειώσεις γι' αυτή την περυσινή τουαλέτα, που θ' αναστάτωνε το Λονδίνο, κι' οι φωτορεπόρτερς είχαν πάρει ένα σωρό φωτογραφίες της.

«Άλλη μιά φορά η όμορφη λαίδη είχε θριαμβώσει. Ήταν τόσο ευτυχισμένη, ώστε γελούσε με κάθε ανοησία κι' αφηγόταν να παρουσιάσει στο χορό από τους θαυμαστές της και να τους υποσχεθεί τα πιο καταπληκτικά πράγματα. Κι' όμως, ένας καλός ψυχολόγος θα μπορούσε να μαντέψει ότι η λαίδη Λίγκον δημιουργούσε γύρω της δι' αυτό το θόρυβο για να κινήσει την προσοχή του νυκτιού του Ντέριου και να τον κατατάξει κι' εκείνον στο επίτελο των «ηλιθίων» θαυμαστών της, οι οποίοι τσακίζονταν σε υποκλίσεις και χαμόγελα.

Ο Βάλτερ Μύλλερ, όμως, φαινόταν ότι δεν την είχε προσέξει. Έπινε σαμπάνια, κάπνιζε το ένα πορτοπάνω στ' άλλο, έλεγε ένα σωρό κουταμάρες και συζητούσε με τις γαλαζομάστες κυρίες όπως με τους προπονητές του Ιπποδρόμου. Θα έλεγε κανείς ότι μισούσε όλες αυτές τις άριστοκράτισσες, που είχαν πέσει πάνω του σαν... κοράκια, επειδή τετρακόσιες χιλιάδες άνθρωποι τον είχαν αποθεώσει, γιατί είχε δοξάσει τα χρώματα της λαίδης Ρίντιγκ κι' είχε κερδίσει το περίφημο Ελζράν-Πριζ. Δεν μπορούσε να ξεχάσει ότι χτές ακόμη ήταν ένας δυστυχισμένος τζόκευ, άγνωστος και περιφρονημένος, που κι' αυτή η κυρία του, η λαίδη Ρίντιγκ, δεν του έδνε καμιά σημασία. Άλλα ποιός μπορούσε να προσέξει αυτό το νέο; Μόνον η φτώχεια κι' όμορφη Κέλλυ, κάθε βράδυ, μόλις τέλειωνε τη δουλειά της, έτρεχε να τον συναντήσει στο «Μπαρ των Προπονητών» και να ριχτεί με τρυφερότητα στην αγκαλιά του. Ήταν το μόνο κορίτσι που τον αγαπούσε πραγματικά. Όλες οι άλλες γυναίκες μόνον με την καταπληκτική νίκη του είχαν ανακαλύψει ότι ήταν έρωτευμένες μαζί του. Γι' αυτό κι' ο Βάλτερ τις περιφρονούσε. Πολλές φορές μάλιστα του ερχόταν η επιθυμία να τους φωνάξει κατάμουτρα:

—Δεν νίκησα για σένα!... Δεν νίκησα για να κερδίσω τη δόξα και τον έρωτά σας. Νίκησα γιατί ήθελα να πάω το χρυσό φλυτζάνι και να παντρευτώ την αγαπημένη μου. Έσείς ποτέ δεν μου κάνατε εντύπωση! Ο Έρωτας σας είχε πάει άνοστος κι' απ' αυτόν ακόμη τον έρωτα του πεζοδρομίου! Με τό να πηγαίνετε μ' όλους τους θαυμαστές σας, έχετε χάσει την όμορφη της αγάπης. Η περιπέτειάς σας είνε ανόητες!...

Η λαίδη Λίγκον είχε φορέσει ένα παράξενο κοστούμι, με μαύρους και άσπρους ρόμβους

Η εκκεντρική λαίδη Λίγκον, όταν έχασε πια κάθε έλπιδα ότι θα την πρόσεχε ο Βάλτερ, παρακάλεσε τον λόρδο Κίντ να της δώσει την άδεια να τον συνοδεύσει στην παραγωγή της. Εκείνος έσπευσε άμεσως να εκτελέσει την παραγγελία της. Φώναξε τον Μύλλερ και τον συνέστησε στη Μάιντ. Η όμορφη λαίδη έσφιξε το χέρι του τζόκευ με προσποιητή ψυχρότητα. Εκείνος την ρώτησε μ' αδιαφορία. Έπειτα έτοιμάσθηκε να φύγει. Η λαίδη Λίγκον κυριεύθηκε τότε από το πείσμα της.

—Είπε αλήθεια, τον ρώτησε με κακία, ότι ματώσατε τα πλευρά του άλλον σας, γά να κερδίσετε το Ντέριου;

Ο τζόκευ τ' άχασε απ' αυτή την ξαφνική προσβολή. Κι' όπως νίκησε να μη λογαριάσει κανένα, της απάντησε:

—Η πληροφορία σας δεν είνε ακριβής. Ο «Νόρτον» είνε το καλύτερο «εφαβόρι». Τ' αγαπάω λοιπόν πάρα πολύ, γιατί με βοήθησε να νικήσω.

—Μήπως θέλατε να κερδίσετε καμιά γυναίκα;

—Ναι, την Κέλλυ Ρίτς.

—Αν επρόκειτο να κερδίσετε την γυναίκα μου, τί θα κάνατε; τον ρώτησε πεισματικά.

—Να σας πω, της έμωλόγησε μ' ελλειψισμό τζόκευ. Δεν μ' ερώσουν ή γυναίκες του είδους σας. Ένδο δεν χάνω τον καιρό μου...

Η λαίδη Λίγκον δέχθηκε αυτή την προσβολή σαν δυνατό χαστούκι. Κτύπησε τον λόρδο Κίντ στον στήθος απ' απήθης, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, έάγκασε με λίσσα τα χείλη της κι' απάντησε, σπών τζόκευ:

—Είσυστε ένας άξεστος χωριάτης. Η θέα σας είνε στους σταύλους κι' όχι στα σάιλονα...

Ο Βάλτερ υποκλίθηκε ειλικρινά, άναψε ένα πορτο κι' απομακρύνθηκε, χωρίς να καταδέχεται της απάντησης.

—Τι περιμένετε λοιπόν σαν βλάκας; ρώτησε η όμορφη λαίδη τον λόρδο Κίντ. Δεν βλέπετε ότι αυτός ο άνθρωπος με προσέβαλε;

—Αυστηρά, της απάντησε εκείνος, ο Βάλτερ δεν είνε ευγενής και δεν μπορεί να μονομαχήσει μαζί του. Μου τ' απαγορεύουν ή παραδόσεις της οικογενείας μου.

Μα το έπεισόδιο είχε κυκλοφορήσει στα σαλόνια. Η λαίδη Λίγκον, για ν' αποφυγή τα ελαφρά βλεψίματα όλων των άλλων γυναικών, άναψε στήθε να γυρίσει στο μέγαρό της. Ήταν τόσο νευριασμένη, ώστε τρομοκράτησε τους υπηρέτες με τις θρονές της κι' έκανε άνω-κάτω το σπίτι της. Έπειτα κλείστηκε στο διαμέρισμά της κι' άρχισε να κλάει από το πείσμα της. Πόσο θα ήθελε να ξεσχήσει με τα νύχια της αυτόν τον άπαιστο Μύλλερ. Έδινε όλη την τεράστια περιουσία της για να δει να μαστιγώνουν αυτό τον γελοίο Βάλτερ και να τον μάθει ότι δεν μπορεί απάφρα να προσβάλει κανείς την λαίδη Λίγκον.

Η όμορφη άριστοκράτισσα έκανε τρεις μέρες να βγει από το μέγαρό της. Σοο δηλαδή χάνοντας τον τζόκευ. Μα ή λαίδη Λίγκον δεν ήταν μια καθόλου στενοχωρημένη. Είχε καταστρώσει το σχέδιό της έκδικησώς της. Τώρα έπρεπε να τ' εφαρμόσει. Ήθελε να καταστρέψει την εγγραφή του Μύλλερ. Ήξερε ότι ο διάσημος τζόκευ είνε ποδός παράφορα την Κέλλυ Ρίτς. Ήξερε ακόμα ότι αυτή η Κέλλυ φημιζόταν στο Λονδίνο γά το πλαστικό σώμα της κι' ήταν το καλύτερο μαντίλι του Πικαντίλλυ. Ο άρχοντας λοιπόν ένα δικτυώμα, γά να την καταστήσει ακάνδυνη και να πεί τον Βάλτερ να την συλλάβει.

Κι' η λαίδη Λίγκον, που δεν είχε καθόλου καδιά, έδ-σε σ' εφαρμογή το σχέδιό της. Πήγε στο μεγάλο οίκο της υόδας, που ερχόταν ή Κέλλυ ζήτησε να της παρουσιάσουν τις «ελευστικές ερωτήσεις» και γνώρισε την όμορφη Κέλλυ. Η μίς Ρίτς ήταν μιά άδω κι' ανγενική νέα. Χωρίς να κατατάξει την παγίδα που της έστησε η λαίδη Λίγκον, δέχθηκε την πρόκλησή της, και την έπαινε με την ομορφιά της. Η λαίδη Λίγκον έγινε ένα άπαιστο κι' άποκορευτικό πλάσμα, γεμάτο πλητό το σάι και χόρισαν με την υπόσχεση ότι θα τον ναντώνται συχνά. Η λαίδη Λίγκον φαινόταν πολύ χαρούμενη. Το σχέδιό της είχε πετύχει. Η μίς Κέλλυ είχε πη το δηλητηριασμένο τοπί της είχε σερίσει. «Υστερ» από λίγο, το δηλητήριο άρχιζε να κυκλοφορεί στον οργανισμό της.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσαμπουλί)

Προσπάση από την αγκαλιά του Φράνκο Τόν, γιατί το φλογρό φίλι της... είχε περάσει τα πεντακόσια μέτρα της τανίας! Οι άνθρωποι του «στούντιο» διασκέδασαν πολύ στη δοκιμαστική προβολή αυτής της σκηνής, βλέποντας τον σκηνοθέτη έξαλλο να προσπαθή να χωρίση τους δυο έρωτευμένους!...

Ο περίφημος Έμλ Γιάννινγκς, ο «ήθοποιος με το χρυσό δαχτυλίδι της τέχνης», πρωταγωνιστεί σήμερα στο φιλμ «Γουλιέλμος Ι της Πρωσίας», μιά καινούργια δημιουργία του.

Η Τζέαν Κράουφορντ, ο Κλάρκ Γκέμπλ κι' ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, πρωταγωνιστούν στο νέο φιλμ της Μέτρος, «Φιρό στον Άνεμο».

Ο Στάνλ Λορέλ κι' ο Όλιβερ Χάρντι, εγροίζουν σήμερα στο Χόλλυγουντ το φιλμ «Στη Χώρα των Θαυμάτων». Το φιλμ όμως αυτό τους στοίχισε τόσες στενοχώριες και τόσα βάσανα, ώστε αποφάσισαν να χωρίσουν! Έτσι, ο «λιγνός» είνε υποχρεωμένος πάλι να βοηθί έναν καινούργιο «σοφο» σύντροφο. Όσο για τον «χοντρό», πολύ δύσκολα θα βοηθί τον παρτενιάρ του, γιατί ο Λορέλ ήταν μοναδικός κι' αξιολύπητος.

Χίλια όμορφα κορίτσια πέρασαν αυτές τις μέρες από την εξέταση των διαφόρων ειδών των «στούντιο» της Μέτρος. Απ' αυτά έπρεπε να διαλεχθούν μονάχα διακόσια, γά να χρησιμοποιούν για το εγρόισμα της «Μελωδίας του Μπροντ γουαί 1935».

Μιά νέα «βεντέτα» έφρασε δώ και λίγο καιρό στο Χόλλυγουντ, ή Αγγλίδα ήθοποις Μέριλ Όμπρον, για να πρωταγωνιστήσει στην Αγγλική «βερσιόν» του φιλμ «Φολλί Μπερέρ». Η μίς Όμπρον εγ καταστάλη στο πολυτελέστο ξενοδοχείο της ριμοπολεις, έδωσε αναρτήματα συνεντεύξεις κι' άρχισε να σκέφτεται με ποιά τρόπο θα μπορούσε να γίνη πασίγνωστη στο Χόλλυγουντ. Και με το πρακτικό πνεύμα που διακρίνει τις Αγγλίδες, άπαράσισε να διοργανώσει ένα διαγωνισμό μάγειρικής, στον οποίο παρακάλεσε όλες τις «βεντέτες» να λάβουν μέρος. Αυτός ο διαγωνισμός, φυσικά, έκανε διάσημη την Μέριλ Όμπρον και ανέδειξε νικήτρια την Λορέττα Γιούνγκ, ή οποία σφαιρίζεται για τη νουανσομένη της.

Η Μπριγκίτε Χέμ, Βαρόνη Κουνχάιμ

Η Άννα Στέν άρχισε να βαρύνει τον ρόλο της «μοιραίας» γυναικός. Έτσι, εγροισε τελευταία ένα-δυό φιλμ, στα οποία είχε ερώλη: εθιμική κυρία ή τρυφερής φως. Μα δεν ικανοποίησε μ' αυτά τους θαυμαστές της. Στις έρωτικές σκηνές αυτών των έργων είνε μέλας ύπνορη, αλλά γενικά δεν κινεί, γά αδιύλατους ρόλους.

Η Άννα Στέν είνε μιά γυναίκα, μια πραγματική γυναίκα, κατάλληλη για ρόλους «μοιραίας» και γά πολύ ρεαλιστικές περιπέτειες.

Η Άν Χάρντι είνε το τελευταίο θέμα του μεγάλου «γόητος» Φράνκο Τόν. Είνε έρωτευμένη παρτενιάρ μαζί του και στις αίσθηματικές σκηνές του νέου φιλμ, που εγροίζουν σήμερα στα «στούντιο» της Μέτρος, βρίσκει την ευκαιρία να δίνει παθητικά φιλιά στον αγαπημένο της. Μιά μέρα μάλιστα, ο σκηνοθέτης άναγκάστηκε να την ά-

να τρυφερά φίλτρο, που θα της γέμισε το σώμα ανατριχιαστικές αλλαγές και θα της παραμόρφωνε το πρόσωπο. Με σαδιστική κακία, η λαίδη Λίγκον φανταζόταν το φοβερό μαρτύριο της Κέλλυ και τρελάει σαν τρελλή από τη χαρά της.

Μα στην άμυνα το γέλιο πάγωσε στα χείλη της. Είχε διη ότι το πρόσωπό της θα χανά κλαδιά ήταν προς το μέρος της. Τί έσήμαινε αυτό; Μήπως ή μίς Ρίτς, την ώρα που είχε σηκωθεί από το τραπέζι, είχε έλξει τα φλυτζάνια; Αιδή ή σκέψη την έκανε ν' ανατριχιάσει, αλλά θα ήταν τρομερό. Η άγωνία της πήγαινε να την τρελλάνει, όταν έσπευσε σ' όλο το σώμα της ένα τσιούζιμο κι' έλεγε το πρόσωπό της να τρελάει από άπαιστες οντίδες. Η λαίδη Λίγκον άρχισε να φωνάζει ύστερα να τρέξουν να έλδοποιήσουν ένα γιατρό. Τίποτε όμως δεν έφαινε να την σώσει. Η λαίδη Λίγκον έγινε ένα άπαιστο κι' άποκορευτικό πλάσμα, γεμάτο πλητό το σάι και χόρισαν με την υπόσχεση ότι θα τον ναντώνται συχνά. Η λαίδη Λίγκον φαινόταν πολύ χαρούμενη. Το σχέδιό της είχε πετύχει. Η μίς Κέλλυ είχε πη το δηλητηριασμένο τοπί της είχε σερίσει. «Υστερ» από λίγο, το δηλητήριο άρχιζε να κυκλοφορεί στον οργανισμό της.

ENTY ΓΟΥΩΚΕΡ

Στα «στούντιο» της «Παραμόνι» ή «χρόνια» «βεντέτα» Σβέντβα Σίντνι εγροίζει σήμερα το φιλμ «Η Ίνδη Σβέντβα», το οποίο θεωρείται ως μιά από τις πιο όμορφες δημιουργίες της.

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συγχρόνως τον ξεπρώξε με σφοδρότητα, τον ξάπλωσε έντρομον στο πάτωμα και μ' ευκίνησία πάνθηρος γλύστρησε κατόπιν στον πλατύ διάδρομο, γιά να ξεφύγῃ απ' τις πιστολιές κι' απ' τις σπαθιές των άλλων Αυστριακών. Ήξερε καλά τις μουσικές γωνίες του καταγωγίου της Μπαρτέλλι, ο 'Αολίττα. Κ' ήταν θέβαιος, ότι θα ζέφευγε την καταδίωξι των άφρισμένων αντιπάλων του. Δεν τον έμελλε γιά τον έαυτό του, όσο γιά την άγαπημένη του. "Έπρεπε να ζήσῃ γιά να την προστατεύσῃ..."

Μάντεψαν βέβαια οι άναγνώσται μας, ότι ο μαρκήσιος 'Αολίττα έπαιξε διπλόν, έπικύνητο ρόλο: Προσεποιείτο τον φίλο των Αυστριακών, κατασκοπεύοντας δήθεν προς όφελός του τις πατριωτικές 'Ιταλικές οργανώσεις. Πραγματικά όμως, ο 'Αολίττα ήταν ή ψυχή των φιλοπατρίδων αυτών οργανώσεων. Κ' είχε θρήνη πολύτιμον συνεργάτη και βοηθό, στον επικίνδυνο ρόλο του, ακριβώς την ίδια, την άγαπημένη του Λουκιόλα, με την οποία λατρεύονταν άμοιβαία από δυο ήδη μνηνών.

Πώς, λοιπόν, ήταν τώρα δυνατόν να την αφήσῃ έκτεθειμένη στον τρομερό κίνδυνο, στον οποίο ο ίδιος την είχε παρασύρει;...

Τώρα που το σύνθημα της επανάστασεως δόθηκε πειά-επανάστασεως άργανωμένης από χρόνια, και της οποίας τά ιερά χρέηματα είχε χορηγήσει ο Μοντεχρήστος, σύμφωνα με το γνωστό μας ανθρωπιστικό του πρόγραμμα, δεν έμενε τίποτα άλλο, παρὰ να σώσῃ την άγαπημένη του ο πρωτογάτης των πατριωτικών ατόων κινήσεων. "Έπρεπε να σώσῃ τη Λουκιόλα του με κάθε θυσία ο μαρκήσιος 'Αολίττα, τώρα που ή πατρίδα του—σπρωγμένη απ' τα χέρια των παιδιών της—έτρεχε ακάθεκτη κι' ένθουσιώδης προς την ιερή έλευθερία της..."

Γλύστρησε λοιπόν τρεχάτος και σ' άλλους ακόμη κρυφούς διαδρόμους του χαρτοπαιγνίου. Κι' έφτασε μπρος σε μιά μικρή πορτούλα, που άνοιγε με έλατήριο κι' ώδηγούσε σ' έναν πλατύ δρομίσκο.

'Αλλά τη στιγμή εκείνη, απ' τη σκοτεινή γωνία που θρισκόταν πλάι σ' αυτή την πορτούλα, πετάχτηκαν, δυο-τρεις άγνωστοι. Στιβαρά χέρια άρπασαν απ' το λαιμό τον μαρκήσιο 'Αολίττα, άλλα έφραξαν το στόμα του κι' άλλα τον άναποδογύρισαν στο πάτωμα δένοντας τον σφιχτά.

Και μιά φωνή γνωστή, ή φωνή του άτιμου Σάν-Πέτρο, άκούστηκε τότε να ληή στους ανθρώπους αυτούς:

—Συνεχίζετε διαταγές σας έγουν ήδη δοθῇ... Ξέρετε τί θα κάνετε... Προσέξτε μένον μήπως σας ξεφύγῃ, γιατί θα μού πληρώ-

σετε με τη ζωή σας την δραπέτευσί του!

Οι άνθρωποι εκείνοι όποκλήθηκαν, σιωπηλοί. Σήκωσαν κατόπιν τον μαρκήσιο στα χέρια, τον έρριξαν σ' ένα άμάξι και με γρήγορον καλπασμό κατόπιν τον ώδηγησαν γιά το φρούριο.

'Ιδρώτας έβρεχε το πελιδινό πρόσωπό του...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΙΟΥ

(Συνέχεια του «Κόμης Μοντεχρήστου»)

Πέντε λεπτά της ώρας άργότερα, ο δυστυχής μαρκήσιος μισολιπόθυμος από άγωνία και μισοπνιγμένος απ' τα φριχτά δεσμά του, κλειδωνόταν σ' ένα άπαίσιο κελλί των ύπογειων φυλάκων του φρουρίου...

ΣΤ'.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ

Ο λοχαγός "Ερμαν, άνασηκώθηκε ύστερα απ' το ταπεινωτικό του ξάπλωμα, χλωμός από μανία και ντροπή. Ρίχτηκε έναντίον του ύβριστού του μαρκήσιου, μαζί και με άλλους αξιωματικούς, αλλά γρήγορα τον έχασε μέσα στους λαθουρινθους των μουσικών διαδρόμων του χαρτοπαιγνίου...

—Βασιστήτε σε μένα, κύριε λοχαγέ! είπε τότε ο κόμης Σάν-Πέτρο, ο οποίος είχε πλησιάσει ύπουλα και με χαρά μοθηρή τον ύμιλο των άμχαναούτων Αυστριακών. "Άς με άκολουθήσουν δυο απ' τους κύριους αξιωματικούς... "Έχω κι' εγώ άλλα δυο όπαδούς, καθώς και τη διαταγή της συλλήψεως του 'Αολίττα στην τάση μου..."

—Μά ξεφύγε ο καταραμένος! ούρλιαξε μανιώδης ο "Ερμαν φόν Κρυσσαστάν. Πού θα τον θρήπε να τον πιάσετε;

—Ξέρω ποιά κατεύθυνσι άκολουθήσει! είπε με μυστηριώδες χαμόγελο, ο Σάν-Πέτρο. Με τη διαφορά, ότι έγω θα θρεθώ πρίν εκεί, γιατί ξέρω ποιόν σύντομο κρυφόν διάδρομο ν' άκολουθήσω!

Ο λοχαγός "Ερμαν έγνεψε σε δυο νεαρούς αξιωματικούς ν' άκολουθήσουν τον Σάν-Πέτρο, κι' ο ίδιος με τους υπολοίπους ήρρισε πάλι στην έξωπορτα του καπλιεού. "Η κατάσταση είχε άρριξε, έξω στο δρόμο. Πυροβολισμοί έπεφταν από παντού. Κραύζα και Ούγγροι πανδούροι σπάθιζαν άμειλιχτα τα πλῆθος των 'Ιταλών, οι Αυστριακοί αξιωματικοί πυροβολούσαν στο σάμαρ με τα πιστόλια τους και μέσα στο πανδαμούνιο έκείνη ή Λουκιόλα διέτρεχε τον έσχατο κίνδυνο.

—Αφνικά, από έναν πλάγιο δρομίσκο, ξεπρόβαλε το άμάξι του κόμητος Μοντεχρήστου. "Ορθός ο κόμης, έγνεψε στον Άλ' και τούδειξε το άμάξι της πρωταγωνίστριας. "Ο γιγαντοσώματος Νέγρος δεν θέλησε περισσότερα γιά να καταλάβῃ τί ζητούσαν από αυτόν: "Ωρμησε μέσα στο τρικυμωμένο πλῆθος, άνοιξε άπαιδο με σπρωξιές απερίγρηπτης διαίτητος και πήδησε άπαιδο στην άδεια θέσι του άμαξηλάτου της Λουκιόλας.

Οι σπουδασταί κατάλαβαν, ότι ο Νέγρος έκείνος έκπροσώπουσε τη σωτηρία γιά την άγαπημένη τους πρωταγωνίστρια. Κι' ένδω ο 'Αλ'ής έπιασε τα χαλινάρια στα στιβαρά του χέρια κι' άρριγε τις ράχες των άλόγων με σφοδρές μαστιγώσεις, έκείνοι που ραμέριζαν πρόθυμα κι' άφησαν το άμάξι να ξεφρακιστῇ με ύψη γιγώδη καλπασμό.

—Αυστριακοί! ούρλιαξε τότε ο Σάν-Πέτρο στην ομάδα των αξιωματικών του "Ερμαν. "Ο άνθρωπος αυτός εινε προδότης των συμφερόντων της πατρίδος σας!... Εινε φίλος των συναμοσών και χρηματοδότης των... Αυτόν διευκολύνει τώρα και τη δραστηριότητα της συνωμοτικής Λουκιόλας!

Κι' έδειχνε με το χέρι του τον Μοντεχρήστο, ο οποίος, όρθιος, άκόμη στο άμάξι του, τον κύταζε με ύφος έχαστης περιφρονησεως.

—Πανταχού παρών είστε, κόμης Σάν-Πέτρο! περνούσατε στην πλάτη ο λοχαγός "Ερμαν. Τι άπόγινε ο 'Αολίττα;

Είχαν έκφρασι περιφρονησεως γιά τον προδότη τον άμαξηλάτη, ή μάλλον αδιάφορος στην προσβολή ο άπαίσιος Σάν-Πέτρο, άποκρίθηκε ξερά:

—Ο 'Αολίττα συνελήθη ήδη κι' ώδηγείται στο φρούριο απ' τους όπαδούς μου!... Κι' έν όνόματι του 'Αντιβασιλέως, σας προσκαλώ τώρα να συλλάβετε στον δρόμο τον άνθρωπο!... "Έχω άποδείξεις, ότι ο κόμης Μοντεχρήστος αυτός, εινε χρηματοδότης των συναμοσών!

—Κι' έγω, κύριοι, έχω άποδείξεις, ότι ο δόξιος κόμης Σάν-Πέτρο, εινε ο άισχρός δολοφόνος Βενεδέττο, φώναςε ψυχρά ο Μοντεχρήστος. Κύριοι, είστε αξιωματικοί κι' έχετε άκριβή συνείδησι της ανδρικής και αξιοπρεπείας!... Ρωτήστε λοιπόν αυτόν τον άν-

θρωπο, ξεαναγκάστε τον, και θα σας όμολογήσῃ, ότι έξῃς: "Ότι λέγεσθαι Βενεδέττο, ότι κατεδικάσθῃ σε ισόβια δεσμά κατέργου στή Γαλλία, ότι δολοφόνος με σκοπό ληστρικό δυό γυναικες, τη θετή και τη φυσική μητέρα του, κι' ότι εινε και πλαστογράφος!... Μπορείτε λοιπόν, να δώσετε πίστι στα λόγια ενός τέτοιου άχρείου καθάρματος;

Ο κόμης Σάν-Πέτρο, ή μάλλον ο Βενεδέττο, λαγάνισε. "Ιδρώτας ψυχρός έβρεχε το πελιδινό πρόσωπό του κι' αίσθανόταν ότι από στιγμή σε στιγμή θα λιποθυμούσε...

—Άν μού διαφύγῃ ο Μοντεχρήστος, είμαι χαμένος! σκέφτηκε.

Και με υπερτάτη ένεργητικότητα, συγκεντρώνοντας όλο το θάρρος κι' όλη τη δραστηριότητα του σούς κινδύνους, ούρλιασε ξεγέλασος:

—Κύριοι, είμαι ο άρχηγός της Κατασκοπευτικής "Υπηρεσίας...Διατάσσω τη σύλληψι αυτού του ανθρώπου, έν όνόματι του 'Αντιβασιλέως... "Εμπρός, κύριοι!... "Άλλοιώς, ο παραβάτης της διαταγής μου θα με άντιμετωπίσῃ στο στρατόδικαιο κατόπιν!

Μουρμουρητό άνησυχίας άπλώθηκε τότε στις τάξεις των Αυστριακών αξιωματικών και στρατιωτών. Παρ' όλον το σεβασμό που τους ένέπνεε ή ύπεροχη κι' έπιβλητική προσωπικότης του Μοντεχρήστου, έπρεπε να λάβουν σοβαρώς όπ' όψιν τους και την άπειλή του παληανθρώπου Σάν-Πέτρο. "Όλοι βέβαια άηδίαζαν τῇ ύπαθροπῃ αυτών, τόσο γιά τη δειλινή φυσιογνωμία του όσο και γιά τον χαμερπη και σκοτεινό ρόλο του. "Άλλά έμφανιζόταν τώρα με την έπίσημη—έστω και άποκρουστική—ιδιότητά του ως άρχικατασκόπου κι' ήσαν ύποχρεωμένοι να συμμορφωθούν με την ύπόδειξί του.

"Όμως πανδούρων και δυο-τρεις Αυστριακοί αξιωματικοί προχώρησαν τότε προς τον Σάν-Πέτρο γιά να τεθούν στη διάθεσί του. Και με φλόγες στα μάτια έκείνος, με μοθηρό χαμόγελο θριάμβου στα χείλη, μπήκε έπικεφαλής τους κι' ώρμησε κατά του Μοντεχρήστου.

Ο κόμης είδε κοντά τον κίνδυνο. Σφύριξε τότε έντονα και ανηχητικά. Και πρίν κανένας άντιληφθῇ καλά-καλά τί είχε άμείβῃ, ο κόμης Μοντεχρήστος είχε πηδήσει κιόλας απ' τα άμάξια του, είχε πλησιάσει τον τοίχο του καπλιεού της Μπαρτέλλι κι' εξαφανίστηκε μέσα σε μιά πορτούλα, ή οποία άνοιγόκλεισε άσπασια γιά να δὲν δεχτῇ!

Παράφορος από λύσσα ο Σάν-Πέτρο, είδε το θῆμα του να του έφεύγει μυστηριώδως. Γύρισε άμέσως στους επίσης έκθάμβους έπαιλους που δεν άκολουθούσαν κι' ούρλιασε:

—Γρήγορα!... "Άς τρέξουμε στην πόρτα του χαρτοπαιγνίου, μήπως ξεφύγῃ κανένας!... Καθίστε δυο έδω, δὲ φρουρήτε!... Εσείς οι άλλοι, κυκλώστε από παντού το σπίτι!

Κι' ο ίδιος, άπροντας μαζί του μερικούς πανδούρους, έρριψε πρὲς την κυρία έισοδο του αινιγματικό έκείνου κτίριου. Στο κατάφωλι της πύλης φάνηκε τότε ο άπόστρατος ταγματάρχης Μπαρτολομέο, με ύφος φαινομενικά αδιάφορο κι' άφελές.

—Τι συμβαίνει, κύριε κόμη; ρώτησε. "Ανάστατο κάνατε σήμερα το κατάστημα, με τις άτελείωτες έρευνές σας!... Κ' ή κυρία Μπαρτέλλι με διατάζει να παρουσιασθῶ στον κ. φρούραρχο και να διαμαρτυρηθῶ γιά τις έπανελημμένες ένοχλήσεις σας!

Ο Σάν-Πέτρο έγινε σαν λεμόνι κίτρινος απ' τη μανία του. Χάλασε το μπράτσο του άποστράτου 'Ιταλού ταγματάρχου, το κούνησε παράφορα και μούγκρισε:

—Αιτές τις ύποκρισιές να τις αφήσεις, γιατί δεν θα σ' ώφελήσουν, παληανθρώπε!... "Εσύ κόντεψες πρίν να φυγαδεύσεις τον 'Αολίττα!... "Εσύ ύποθάλπεις κρυφά τόσον καιρό, τους συναμοσώτες!... "Εσύ έκρυψες τώρα τον Μοντεχρήστο, που εινε ο κυριώτερος χρηματοδότης των επαναστατών.

—"Εγώ; διαμαρτυρήθηκε με ύφος σαρκαστικό ο Μπαρτολομέο. Θεέ μου, εινε δυνατόν να βοηθῶ έγώ συναμοσώτες;... Με έξέρετε ίκανόν ν' άντισταθῶ στη σεβαστή Αυστριακή Διοίκηση;... Με έξέρετε ποιος είμαι;

—Σε ξέρω πολύ πιδ καλά, από όσο φαντάζεσαι! ούρλιασε άπαιδώς απ' τους σαρκασμούς ο Σάν-Πέτρο.

Και με πιδ μανιασμένο μούγκρητό, πρόσθεσε:

—Δεν είσαι δήθεν άπόστρατος ταγματάρχης!... Δεν λέγεσαι Μπαρτολομέο!... "Εσύ είσαι ο παλῆς λαποδότης Καβαλκάντι. Είσαι κλέφτης Καβαλκάντι, ο οποίος ύποκρίθηκες κάποτε και τον ρόλο του πατέρα μου!... Με θυμάσαι;... Είμαι ο δὲθεν πρίγκηψ Βενεδέττο Καβαλκάντι, ο δὲθεν γιός σου!... Μά τὰ επαναστήρια, τὰ φριχτά θασσανιστήρια θα σπαράξουν τώρα τις άρμες σάρκας σου!

Στρέφοντας ύστερα στην ομάδα των πανδούρων που τον άκολουθούσαν, φώναςε έπιτακτικά:

—"Εν όνόματι του 'Αντιβασιλέως, να συλληφθῇ άμέσως ο άνθρωπος αυτός!

—"Εν όνόματι του 'Αντιβασιλέως, να συλληφθῇ άμέσως αυτός ο άνθρωπος!...

Ζ'.

ΠΟΙΑ ΉΤΑΝ Η ΛΟΥΚΙΟΛΑ;

Το άμάξι, στο δ' ποίο θρισκόταν ή Λουκιόλα και το όποιο ο 'Αλ'ής ώδηγούσε με τά στιβαρά του μπράτσα, έτρεχε με ίλιγγιώδη καλπασμό πρὲς τά πιδ άπόμερα σοκάκια του Μιλάνου...

"Η Λουκιόλα είχε τρομάξει απ' τη θιαία σχεδόν αυτή άπαγωγῇ της. Θα προτιμούσε να θρισκόταν άκόμη μέσα στην αίματηρη συμπλοκή, ή οποία είχε ξεσπάσει μεταξὺ επαναστατών κι' Αυστριακών, παρὰ να ώδηγῇται τόσο ξαφνικά και με τέτοια μεθυστική ταχύτητα πρὲς το άγνωστο. Κι' έτοιμαζόταν τώρα να ριχτῇ έξω απ' το άμάξι, άνοίγοντας την πορτίερα. Έστω και με κίνδυνο να συντριβῇ, παρὰ να μενῇ στη διάθεσι ενός άμαξηλάτου παράφορος σχεδόν, και τον όποιο άλλωστε δεν μπορούσε να δὲ ποιος ήταν.

Σαφνικά όμως, ένα λευκό γυναικεό χέρι χούφτωσε το τρεμάμενο χέρι της Λουκιόλας και την έμπόδισε ν' άνοίξῃ την πορτίερα. "Εντρομή ή καλλιτέχνισ απ' το άπροσδόκητο αυτό, γύρισε να δὲ και κραυγή καταπληξέως ξεφύγε απ' τά χείλη της: —Μίλλα!... Καλή μου Μίλλα;... "Εσύ έδω;... Πώς, ποτε θρέψης έδω;

"Ήταν ή Μίλλα, ή Ξανθούλα και θελκτική «κορίτσα» του μελοδράματος, ή πιδ άγνή κι' ή πιδ έπιποθήσα φίλη της!

—"Ηρθα μαζί σου, Λουκιόλα! ψιθύρισε έκείνη, με τη γλυκειά φωνή της. Είδα σε τί κινδύνους έμπλεξες, πὰ δεν μπορούσας να σ' έμποδίσω!... "Ενα άνώτερο, ύψηλότερο καθήκον, σ' έσπρωχνε να συμμερίσθης τους κινδύνους του λατρευτού σου Τζιόρτζιο!... "Άλλά έγώ, δεν μπορούσα όμως να σ' αφήσω έκτεθειμένη και στον κίνδυνο... Κομῃ ή ζωή μας, μεγάλη ή φίλια μας και κοινός έπίπελος ο θάνατός μας!... Σ' άκολουθήσα κρυφά... "Απ' την πρώτη στιγμή που μπήκες στο άμάξι... "Εα ναμμένη απ' τον ένθουσιασμό σου, δεν με πρόσεξες!... "Άλλά έγώ δεν σ' άφησα ούτε στιγμή: "Ήμουν κρυμμένη σ' αυτή τη γωνία του άμαξιού και κάτω απ' το σωρό των σημαίων και των τοιχωμάτων ταινιών!... Και νά, πού ήταν σωτηρία ή ιδέα μου!... Θά σκοτωνόσουν τώρα, αν δεν σ' έμποδίζα έγώ!

"Η Λουκιόλα άκούγε έκθαμβή τόσο ώρα, τις εξηγήσεις της άγαπημένης φίλης της.

—Και τώρα; ψιθύρισε. Τι θα γίνουμε τώρα;... Πού μάς πάνε με τόση δαιμονισμένη ταχύτητα;

—Μας πάνε σε τόπο σωτηρίας, άγαπημένη μου! Ξανάπε με γαλήνιο, μυστηριώδες ύφος ή Μίλλα. "Ο άμαξηλάτης που μάς ώδηγεί τώρα, εινε έγγυθς γι' αυτό!

—Ο άμαξηλάτης;... Μά ποιος εινε;... Δεν πρόλαβα να τον δώ κι' ούτε μπορώ άκόμα να καταλάβω ποιος εινε! —Εινε ο 'Αλ'ής! ψιθύρισε ή Μίλλα, χαμογελαστή. Τον έστειλε ο κύριος κόμης Μοντεχρήστος, στην πιδ κρίσιμη στιγμή, γιά να σε σώσῃ!

Στεναγμός άνέκφραστης άνακούφισεως λύτρωσε τά στήθη της Λουκιόλας από το καταθλιπτικό θάρος της άγωνίας της. "Ανακάθισε στη θέσι της άπαυσιμένη, εξαγλημένη απ' τις τόσες συγκινήσεις κι' άφήσε το χέρι της στο στοργικό σφιξιμο των χεριών της φίλης της.

Το πρόσωπό της όμως, δεν άργησε να σκοτεινιάσῃ από μιά μουστική βλεπρή σκέψι. Και σε λίγο, πήρε έκφρασι θουθής άπογοητεώσεως.

—Τι έχεις;... Τι σου συμβαίνει πάλι; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ή Μίλλα.

—Τί νάχω; μουρμούρισε δισταχτικά, ή Λουκιόλα. Παρουσίαστηκε βέβαια σωτηρία... Μά εινε ο 'Αλ'ής κι' όχι έκείνος ο πιδ περιμένα!

Και με περισσότερο δισταγμό, αλλά κι' ανατριχιασμένη από

κακή προαίρεση, πρόσθεσε χαμηλόφωνα:

—Γιατί όμως δεν ήρθε 'Εκείν ος;... Δεν με σκέφτηκε, άραγε;... Θεέ μου, το προτιμώ αυτό, έστω κι' αν μαυρίση γι' αυτό η ζωή μου!... Προτιμώ να μη με σκέφτηκε, παρά να τον σκότωσαν και να μην μπόρεσε έτσι να ήρθε!

—Διότι τις πένθιμες αυτές σκέψεις σου! είπτε παρηγορητικά η Μίλλα. Καταλαβαίνω... Ένωσις τον αγαπημένο σου Τζιόρτζιο 'Ασλίττα!... Μη φοβάσαι, όμως... Δεν τον σκότωσαν... Κι' αν δεν μπόρεσε να ήρθε κοντά σου, άλλοι λόγοι τον ανάγκασαν σ' αυτό... Μην ξεχνάς, ότι ο Τζιόρτζιο είχε η ψυχή μιας πολυσύνθετης συνωμοσίας... 'Ιερά καθήκοντα τον κράτησαν έξω από τους μακριά σου!

Η Λουκιόλα κούνησε το κεφάλι της, σκυθρωπή από μαύρες έγνοιες. Και ξαφνικά, παίρνοντας έκφραση άγριας αποφασιστικότητας, άποκρίθηκε με φωνή πνιγμένη:

—Όχι!... Κάτι κακό θα του συνέβη!... 'Ο Τζιόρτζιο είναι μια λεοντόκαρδη ύπαρξις, που δεν την φοβίζει κανένας κίνδυνος... Κι' η άβυσσος της ένεργητικότητος του, τον κάνει να είναι πανταχού παρών... 'Αφού λοιπόν δεν θρέθηκε κοντά μου κατά την ώρα του κινδύνου, θα πή πάς τουλάχιστον κακό!...

Αγνώριστη ύστερα, η τρυφερή αυτή ύπαρξις, άπ' την αγωνία που την έπνιγε και που παραμόρφωνε το γοητευτικό της πρόσωπο, μούγκρισε υπόκωφα:

—Αυστυχία τους, όμως... Μαύρη τους δυστυχία, αν τόλμησαν να πειράξουν τον άνθρωπο που λατρεύω!... Μίλλα, ξέρεις τι άδαιμαστες δυνάμεις κρύβονται στα λεπτά μου στήθη, όταν θελήσω να τ'ς ξυπνήσω!... 'Ε, κανένας δεν θα ξεφύγει τη φριχτή έκδηλσή μου, αν έθλαψαν τον 'Ασλίττα!

—Ω, μή!... Μή πονείς, Λουκιόλα μου! ψιθύρισε με δονηρό μορφασμο η Μίλλα, προσπαθώντας ν' άποσπάσει το χέρι της άπ' το άγριο και σπασμωδικό σφίξιμο των χεριών της φίλης της.

—Α, συγχώρησε με, Μίλλα... Δεν έρω τί κάνουν... Κοντεύω να τρελλαθώ, αγαπημένη μου!... 'Αλλά...

Ξαφνικά, το άμάξι σταμάτησε.

—Πού θρискόμαστε; ρώτησε όχι χωρίς άόριστη άνησυχία, η Λουκιόλα.

—Δεν ξέρω, μά...

Την ίδια στιγμή, η πορτιέρα άνοιξε κι' ο 'Άλλης φάνηκε σ' οστά σεβασμού. Η Λουκιόλα, γεμάτη από έμπιστοσύνη, κατέβηκε πρώτη κι' είπτε στη Μίλλα:

—'Ελα, καλή μου φίλη... Νοιώθω κάτι στην ψυχή μου, αίσιόδοξο και καλό... Βαδίζω προς τη σωτηρία του αγαπημένου μου!

Η Μίλλα πήδησε ανάλαφρη, κάτω άπ' το άμάξι. Ήταν σκοτάδι, παραμένει μεσάνυχτα και δεν μπορούσαν να δουν που ακριβώς θρискόντουσαν 'Αλλά το άμάξι είχε σταματήσει μπρος σ' ένα ώραιο μέγαρο.

Μια μεγαλοπρεπής πύλη άνοιξε τότε. Στο κατώφλι της φάνηκαν αρκετοί υπηρέτες με λαμπρά ούκιστολη, δυο άπ' τους όποιους κρατούσαν στο χέρι τους κηροπήγια με άρκετες λαμπάδες άναμμένες.

Σιωπηλοί, ύποκλιθηκαν μπρος στις δυο γυναίκες—που είχαν μείνει έκθαμβες άπ' την άπορία τους—και τις ώδηγησαν σ' ένα υπέροχο σαλόνι. Μαύρα θελούδα, χρυσοκεντημένα κι' άφθονα, στέλιζαν αυτό το σαλόνι, τα δε έπιπλά του ήσαν άφάνταστης πολυτελείας.

Έκεί τις περίμενε ένας ψηλόκορμος άνδρας, με άσπρα σχεδόν μαλλιά, με πρόσωπο ένεργητικό κι' επιβλητικό, που μοιάζε με πρόσωπο άετου. Ήταν ο παλιός μας γνώριμος Μπερτολτσι, ο όποιος, πλησιάζοντας τις δυο κοπέλλες, είπτε στη Λουκιόλα που φαινόταν η περισσότερο ταρκαμένη:

—'Ησυχάστε, κυρά... 'Εδώ θρискεστε στο μέγαρο πανισχύρου φίλου σας... Δεραστηγήτε να με άκολουθήσετε, χωρίς κανέναν φόβο!

Όπισθοχωρώντας ύστερα, άνοιξε μια άλλη πόρτα και παραμέρισε για να περάσουν η δυο νέες.

Η Λουκιόλα κι' η Μίλλα, μπαίνοντας στο νέο αυτό σαλόνι, δεν μπόρεσαν, να συγκρατήσουν μια κραυγή καταπλήξεως. Ποτέ έλλοτε δεν είχαν αντίκρισει θαυμασιώτερο θέαμα: Η αίθουσα εκείνη, όνειρώδους μεγαλοπρεπείας κι' Ανατολικού καθαρού στολισμού, έμοιάζε άπαράλληλη με αίθουσα άνακτόρου παραμυθιών. Τα κρύσταλλα, τα πινάκωτα μετάλλια και θελούδα και το πιο καθαίο χρυσάφι κι' άσημι, ήσαν με άσύγκριτη άφθονία χυμένα μέσα σ' αυτή την αίσουσα...

Δεν πρόλαβαν καλά-καλά η δυο έκθαμβες νέες να νοιώσουν αν όνειρευόντουσαν ή αν καμιά ψευδαίσθησις παραπλανώσε τις γοητευμένες αίσθήσεις των: Μια νεαρή γυναίκα, ντυμένη με πορφύρα τουαλέττα, κατατόλιστη από κοσμήματα παραμυ-

θηνίας άξιας, σηκώθηκε ζωηρά κι' έτρεξε να τις προύπανθη.

Ήταν η Χάιδω. Ήταν η νεράιδα εκείνη 'Ελληνίδα, της οποίας η ούράνια, η άγγελική κυριολεκτικώς καλλονή, πλάσθηκε με άστραφτερό φωτοστέφανο την άγνη ύπαρξή της και έπιοκίασε τη γύρω της έκθαμβωτική λαμπρότητα...

—'Αδελφή μου, σε περιμένα! είπτε στη Λουκιόλα, με την άρμονική, τη μελωδικωτάτη φωνή της.

Και σαν νάθελε να έπισημοποιήση πιο ένδεικτικά αυτή τη στοργική προσφώνηση, άγκάλιασε την κατασυχυσμένη Λουκιόλα, πραγματικώς σαν να ήταν άδελφή της και τη φίλησε στο μέτωπο.

—'Οσο κι' αν ήταν συνηθισμένη στις θεατρικές πολυτέλειες και στους όνειρώδεις στολισμούς ή υπέροχη καλλιτέχνης, όσόσο στεκόταν άκόμη μουδιασμένη μπρος στο άφάνταστο εκείνο θέαμα. 'Ο,τι έθελπε, ό,τι άκουγε κι' ότι της συνέβαινε, ξεπερνούσε κάθε όριο φαντασίας. Κι' η άστραφτερή έμφάνιση της Χάιδως—στην όποια μάντευε χαρακτηρισά άνέκφραστης καλοθεσίαν—της φαινόταν σαν έμφάνιση θαλασσιές θεάς, μέσα στα μυθικά κρυστάλλινα παλάτια της...

Η Μίλλα πάλιν, άσυγκράτητη από θαύμαμα κι' από λαχάρα, είχε γονατίσει μπρος στη θεική 'Ελληνίδα και της φίλούσε το άλσθαστρίνο χέρι με θρησκευτική κατανύξη.

—Κυρία! μουρμούρισε η Λουκιόλα, καταμουδιασμένη. Σας ευχαριστώ για την άφάνταστη τιμή που μου κάνετε και για τον κολακευτικό π'λο που μου δώσατε... 'Ω, δεν μπορώ άκόμη να συνέλθω, ούτε άπ' τις συγκινήσεις της βραδυάς, ούτε άπ' την έδω όνειρεμένη ύποδοχή μου!

—'Ησυχάστε, άδελφή μου! Ξανάπε τρυφερά η Χάιδω. Δεν διατρέχετε πεία, κανέναν κίνδυνο... Μοι το διαβεβαίωσε 'Εκείν ος, ο όποιος σας έσωσε άπόψε!

Η Λουκιόλα ένωσιες τί σήμαινε το 'Εκείν ος'. Η Χάιδω λέγοντας 'Εκείνος' με τόση θερμή στη φωνή της, ένωσιες τον υπεράνθρωπο, τον λατρευτό σύζυγο της, ένωσιες τον κάμητα Μοντεχρήστο. Και με φωτισμένη άπ' την έλπίδα στην ψυχή της, η θεατική καλλιτέχνης, άποκρίθηκε:

—'Εκείνος, ό 'Εκείνος!... Αυτός μ' έσωσε, άπόψε... Κι' έως μπορέση να σώση και τόν αγαπημένο μου!

—Είστε λοιπόν κι' έρωτευμένη, ρώτησε με άσπιδό χαμόγελο η Χάιδω. Σας θεσάιδ, ότι δεν τζέξερα... 'Ο αγαπημένος μου κόμης, είχε πολύ διακριτικός σ' αυτά... Λέει πάντα μόνον, δσα πρέπει να πη και κρύβει άπ' όλους—έως κι' άπ' τον ίδιο τον έαυτό του άκούματά δσα πρέπει να κρύβη!

Η Λουκιόλα κατακοκκίνισε άπ' την ταραχή της κι' άπ' την τροπή και γαμύλωσε το θεακτικό της πρόσωπο. Σκόβοντας τότε η Χάιδω, την έπιασε άπ' το χέρι, την τράβηξε μαλακά κοντά της και την άνάγκασε να καθίση πλάι της στο μαλακό νιόβανι.

—'Επειτα, χαϊδεύοντάς την με τρυφερότητα, της ψιθύρισε ύποδουλικά:

—'Ελα, καλή μου άδελφούλα... Έκμυστηρεύσου μου έλευθερά το μυστικό της καρδιάς σου... Κι' έλπίζω να έρθουν όλα κατ' εύχην, γιατί ο σύζυγός μου δεν θα σταματήσει το ένδιαφέρον

του για σένα ως έδω!

Η Λουκιόλα δίστασε και κοκκίνισε περισσότερο. Ήταν ενστικτός ο διαταγμός της και φυσική η ντροπή της. Όλες άσες πρόκειται να μιλήσουν για το τρυφερό τους μυστικό, όλες άσες πρόκειται να διηγηθούν κάτι το σχετικό με το είδωλλό τους το άγνό, διατάζουν πάντα και το κοκκινάδι μιας άθάνας συστολής θάβει πάντα το παρθετικό τους πρόσωπο...

Όστόσο, σ' αυτό το βασιλικό άνακτορο, που το κατοικούσαν υπάρχει τόσο διαλεχτές και τόσο υπέρτερες άπ' κάθε άλλον θηητό, όλα ένέπνεαν άθελη έμπιστοσύνη κι' άγία έλπίδα και στους πιο κατατρεγμένους άκόμη άπ' τη μοίρα. Γι' αυτό, η Λουκιόλα δεν δίστασε πολύ. Χαμηλόβλεπη, τρέποντας λίγο άπ' τη συγκίνησή της, άρχισε ως έξης την είδωλλική έκμυστηρεύση της:

—Κυρία, ξέρετε έως, ότι έδω στο Μιλάνο υπάρχει ένας έκλεκτός άνδρας, άφωτισμένος όλόψυχα στον ιερό αγώνα της 'Εταλικής ανεξαρτησίας... 'Εχει άφιέρωση για τη σκλάβια πατρίδα του, όλη του τη ζωή κι' όλο του το αίμα... Αυτός είναι που θέλησε, ώστε η άποψινή παράστασις του θεάτρου της 'Εσπλάς να χρησιμομήση ως σημείο συνθηματικό ένάρξεως του ιερού αυτού άγώνος... Αυτός πρώτος πρότεινε τα στήθη του τα τίμια, στα όπλα τα δολοφονικά των ένένων κατακτητών...

—Τόν ξέρω, τον άνθρωπο αυτόν! διέκοψε άπλά η Χάιδω. Όνομάζεται μαρκήσιος Τζιόρτζιο 'Ασλίττα!

(Ακολουθεί)

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

Πάνας 'Ιστρούτι

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΩΝ

Μια ιδιότητα του Βαντερμπιλτ που του στοιχίσε 15 εκατομ. δολάρια. Πώς μια 'Αμερικανής εκατομμυριούχος θέλησε ν' άναγάγει και να μεταφέρει στην πατρίδα της το άνακτορο των Δογών της 'Ενέτιας. Η συλλογές του Β. Κ. Βίτνευ 'Ενα άνέκδοτο χαρακτηριστικό της νεοτροπίας των 'Αμερικανών. 'Ενα κρεβάτι από άτόφιο χρυσάφι. Γεύμα μέσα σ'ε σταύλο. Μια θαυμασία 'Ενετική έορτή. Πώς έκδηλώνεται η σύζυγική άγάπη στην 'Αμερική, κτλ. κτλ.

ΦΑΝΤΑΣΤΕΣ είναι η έκκεντρικότητα που κάνουν οι 'Αμερικανοί πολυεκατομμυριούχοι για να ίκανοποιήσουν ένα στιγμιαίο καπρίτσιο τους. 'Αδιαφορούν δε αν η έκκεντρικότητές τους αυτές τους στοιχίζουν δεκάδες όλόκληρες εκατομμυριών.

Θά σας αναφέρουμε έδω μερικά σχετικά παραδείγματα για να δεδαιωθήτε:

Πρό έτών, ο δισεκατομμυριούχος Βαντερμπιλτ, ταξιδεύοντας στη Γαλλία, είδε το περίφημο άνακτορο του Μάλμαϊζόν. Το ιστορικό αυτό παλάτι του άρεσε κι' άποφάσισε να χτίση, σ' άπέραντα τα κτήματα, στις όχθες του ποταμού Χούντσον, έν άλλο έντελώς όμοιο. 'Αμέσως κάλεσε αρχιτέκτονες που έκαναν τά σχετικά σχέδια και, μόλις έπέστρεψε στην 'Αμερική, το χτίσιμο άρχισε. 'Ολα, ως το παραμικρό στην οικοδομή αυτή, ήσαν αντίγραφα της Μάλμαϊζόν.

Στην αρχή, ο Βαντερμπιλτ σκόπευε να δώρη για το σκοπό αυτό ένα έκατομμύριο. Μά στην πραγματικότητα, όταν τελείωσε το άνακτορο, είδε πως του είχε στοιχίσει δεκαπέντε έκατομμύρια δολάρια.

Είχε δώσει θέσια πολλά, μά είχε την ίκανοποίησι πως δεν θα μπορούσε κανείς να μιμηθί το παράδειγμα. Μά τί πλέον, δεν είχε άκόμη τελειώσει το χτίσιμο του αντίγραφου της Μάλμαϊζόν, όταν μια επίσης πολυεκατομμυριούχος 'Αμερικανής, η Κ. Στιβελάν, τον ξεπέρασε σ' έκκεντρικότητα.

Η κυρία αυτή θέλησε στην αρχή ν' αγοράση το περίφημο άνακτορο των Δογών και να το μεταφέρει λίθον προς λίθον στην 'Αμερική. Δυστυχώς, οι 'Ιταλοί της έδωσαν να καταλάβη ότι ύπαγον—πράγματα που δεν αγοράζονται δσα έκατομμύρια κι' αν προσφέρει κανείς... Μά η Κ. Στιβελάν δεν θεώρησε τον έαυτό της νικημένο... 'Αφού δεν μπορούσε ν' άποκτήση το πρώτο τυπο, θέ έκανε κι' εκείνη ένα αντίγραφο.

Και πραγματικά έχτισε στην πατρίδα της ένα παλάτι έντελώς όμοιο με το 'Ενετικό άνακτορο των Δογών. Μονάχα που η ιδιοκτησία της αυτή της στοιχίσε είκοσι έκατομμύρια δολάρια!

Μά δσο παράδοξα κι' αν φαίνονται αυτά τά δυο καπρίτσια, φανερώνουν τουλάχιστον κάποια άγάπη προς την καλλιτεχνία και μάλιστα έτσι να δικαιολογηθούν. Αυτό όμως δεν συμβαίνει και με την περίπτωση ένός άλλου πολυεκατομμυριούχου, Β. Κ. Βίτνευ. 'Ο πολυεκατομμύριος ούχος αυτός κατοικεί στο μεγαλύτερο μέγαρο της άριστοκρατικής 5ης Λεωφόρου της Νέας 'Υρκης και όλα τ' άπέραντα διαμερίσματα του μεγάρου του είναι γεμάτα από διάφορες συλλογές. Τά πράγματα όμως που άποτελούν τις συλλογές αυτές δεν είναι γνήσια, όλα άπομιμήσεις άπομιμήσεις τά κινέζικα, όλα του, άπομιμήσεις οι πίνακες ζωγραφικής, άπομιμήσεις όλα.

Μά αυτό δεν ένδιαφέρει καθόλου τον ιδιοκτήτη τους. Όταν δ τι έχει και δείχνει στην έπισκεπτά του τα άποδείξεις που θελάνουν πόσο τά πληρώσε στους διαφόρους

άπατεώνας έμπόρους, οι όποιοι του τά πούλησαν για γνήσια. Μά τά χρήματα που έδωσε θα μπορούσε να είχε αγοράσει και τά γνήσια!

Δεν είναι μάλιστα άσκοπο ν' αναφέρουμε έδω κάποιο χαριτωμένο σχετικά άνέκδοτο:

Μιά μέρα, ο δισεκατομμυριούχος 'Αστορ έδειχνε σ'ε κάποιο άλλο έκατομμύριόχο τον περίφημο πίνακα του Γάλλου ζωγράφου Μείσσονι που παριστάνει τον Ναπολέοντα μετά τη μάχη του Βατερλώ και τον όποιον είχε αγοράσει άντι πεντακοσίων χιλιάδων προπολεμικών φράγκων.

Ό άλλος έκατομμύριούχος ζήλησε και μόλις γύρισε στο μέγαρό του κάλεσε έναν όνομαστό 'Αμερικανό ζωγράφο, στόν όποιον ύποσχέθηκε ότι θα έδινε πεντακόσες χιλιάδες φράγκα, αν άντέγραφε άκριβώς τον πίνακα του Μείσσονι.

Ό ζωγράφος έτετέλεσε εύσυνείδητα την έργασία του και πήρε τις 500.000. Τότε ο έκατομμύριούχος, γεμάτος χαρά, κρέμασε τον πίνακα στην πιο λαμπρή θέσι του μεγάρου του. Δεν είχε πεία να ζηλεύη σ'ε τίποτε τον 'Αστορ. Είχε έναν πίνακα έντελώς όμοιο με το δικό του, τον όποιον είχε πληρώσει, όπως κι' αυτός, 500.000 φράγκα!

'Αλλοι 'Αμερικανοί είναι άκόμη πιο ματαιόδοξοι. Παράδειγμα μια νεαρά πολυεκατομμυριούχος, η μίς Σιλβία Πάρκερ, η όποια παρήγγειλε και της έφτιαξαν το κρεβάτι της από άτόφιο χρυσάφι.

'Επίσης πρό έτών, η περίφημη 'Αμερικανής ήθοποιός του θεάτρου Μάιντ 'Ανταμ είχε προκαλέσει τέτοιο ένθουσιασμό μεταξύ των νεαρών έκατομμυριούχων, ώστε οι θαυμαστές της άποφάσισαν να της φτιάξουν το άγαλλά της από άτόφιο χρυσάφι σ'ε φυσικό μέγεθος και να το στείλουν στην έκθειο του Παρισιού το 1900. 'Εκείνοι έφτιαξαν μεταξύ τους και μέσα σ'ε λίγες μέρες μάζεψαν 1.740.000, πράγμα που τους έπέτρεψε να πραγματοποιήσουν το σχέδιό τους.

Τά μέγαρά των 'Αμερικανών έκατομμυριούχων είναι σωστές πόλεις. Μολονότι οι αρχιτέκτονες κι' οι μηχανικοί που τά χτίζουν δεν ένδιαφέρονται και τόσο στα ζητήματα της αισθητικής, στα ζητήματα όμως της άνέσεως είναι άφταστοι. 'Ετσι τά μέγαρά τους δισεκατομμυριούχου Μώρις έχει μια δεξαμενή, μέσ' στην όποια μπορούν να καλυμπουν τριάντα άνθρωποι με όλη τους την άνεση. 'Επίσης το μέγαρό του δισεκατομμυριούχου Φρέβελς έχει ένα χώρο για περίπατο με όλογο που δεν ύπαρχει σ'ε κανένα ίπποδρόμιο της Εύρώπης. Το μέγαρό Μαργερίτης πάλι έχει δασομένες έκτάσεις με κηνή, μεγαλύτερες άπ' το δάσος του Ραμπουαγιέ, όπου ο πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας κάνει τά κηνήγιά του.

'Επειτ' άπ' όλ' αυτά, πως να ξαφνιαστή κανείς με τη λαμπρότητα των έορτών που δίνονται σ' αυτά τά παλάτια, τά όποια, στην περίστασι αυτή παίρνουν μια όψη έντελως παραμυθηνία:

Το θράσος όμως

που δίνει στους 'Αμερικανούς ο πλούτος τους καταστάζει πιστεύω. 'Ετσι, τελευταία ένας 'Αμερικανός έκατομμύριούχος, ένκατεστημένος στο Παρίσι, ζήτησε από τη Γαλλική κυβέρνηση να νοικήση όλόκληρο το δάσος της Βουλώνης για να δώση σ' αυτό μια φατασμαγορική έορτή! 'Εννοείται, ότι η αίτησις του άπερίφημη άσύζητη.

Μά και η άνοησις τους εξισώνεται με το θράσος τους. Παράδειγμα ο 'Αμερικανός έκατομμύριούχος Χάουθορν, ο ό-

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΕΣ ΠΟΛΥΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ. — Νεαρές 'Αμερικανίδες, θυγατέρες των βασιλέων των δολларίων, διασκεδάζουν, άσχολούμενες με την μαγειρική

ποιός έδωσε ένα γεύμα μέσα στους σταύλους του. "Ολ' οι προ-σκαλεσμένοι στο γεύμα αυτό φορούσαν χωριάτικα ρούχα, το έ-δαφος των σταύλων ήταν γεμάτο άχυρα και κοπριά και γύρω απ' το τραπέζι των συνδαιτυμόνων, αγελάδες, ελάφια, χοίροι, κόττες περιφέρονταν ελεύθερα κ' έτρωγαν τ' απομεινάρια των φαγητών που τους πέταγαν.

Αυτό το γεύμα μπορεί να χαρακτηριστεί θέαμα ως έκκεν-τρικό, μα η έκκεντρικότητά του δεν μπορεί να έμποδισή κανένα να χαρακτηρίσει όχι και πολύ κολακευτικά αυτόν που το έδωσε.

Ένα αντίθετο στο «Ενετικό γεύμα» που παρέθεσε πέρις η μίσση Γιοβάνι είχε και την έκκεντρικότητά του και τη χάρη του. Το θέαμα της αϊθούσης του γεύματος είχε μεταβληθεί χά-ρις σε περιφώνους σκηνοθέτας σ' ένα πραγματικό και ζωντανό κομμάτι της «Ενετίας». Κ' ενώ οι συνδαιτυμόνες έτρωγαν, έβλε-παν γόνιδο να περνούν κάτω απ' τη Γέφυρα των Στεναγμών κ' άκουσαν τα τραγούδια και τα μαντολίνα των γονδολιέρη-δων. Έτσι είχαν την παραίτησή ότι θρискόντουσαν στην πόλη των Δογών.

Μόνο που η ιδιοτροπία αυτή στοίχισε 100.000 δολάρια. Μα τί έγινε τό ποσόν αυτό για μια 'Αμερικανίδα πολυεκατομυ-ριούχο.

Μά μόλις κάνει κανείς μια έκκεντρικότητα, θα θρεθί κά-ποιος άλλος για να τον ξεπεράσει.

Ακόμα κ' οι σύζυγοι στην 'Αμερική έκδηλώνουν την αγάπη τους προς τας συζύγους των σκορπίζοντας στον αέρα εκατομ-μύρια δολάρια.

Η κ. Ουίτνεϊ, μια από τις όμορφότερες γυναίκες της Νέας 'Υόρκης, μια καλλονή φημισμένη και στην Εύρώπη ακόμα, πλη-γώθηκε από δώδεκα μηνών σ' ένα αυτοκι-νητιστικό δυστύχημα. Το δυστύχημα έγινε στο 'Αϊκον. Αμέσως ο σύζυγός της νοίκιασε ένα δόκιμο τραίνο για να πάει να φέρη από τη Νέα 'Υόρκη το δόκιμο Νάνα, τον περίφημο χειρουργό μαζί με τον οποίο έ-φτασαν και πολλές άλλες χειρουργικές έ-ξοχότητες της 'Αμερί-κης. "Ως έδω τα πρά-γματα ήταν πολύ φυ-σικά, γιατί η άπέραν-τη περιουσία του νεα-ρού ζεύγους τους έπεί-σσεπε να κάνουν κάθε έ-ξοδο.

Μά, τίς πράγματα δεν σταμάτησαν ως έ-δω. Σαν να μην ήταν τόσος γιατρός, πή-ραν από την άριστο-κρατική πελατεία του τον δόκιμο Μάκ-Κό-αν, τον πιο φημισμένο γιατρό του 'Αϊκον και τον κράσαν αποκλειστικά για την κ. Ουίτνεϊ, μαζί με τρεις άλλους έντοπους γιατρούς.

Έπειτα, όταν η κατάσταση της πληγωμένης το επέτρεψε, την μετέφεραν στη Νέα 'Υόρκη, όχι πειά με τη συνηθισμένη ά-μαξοστοιχία πολυ-ελαίας, αλλά με τραίνο κατασκευασμένο έ-πίτηδες για το σκοπό αυτό. Συγγράφως, ένας περίφημος άρχι-μάγειρος προσεκλήθη από τη Γαλλία για να μαγειρεύη τα φα-γητά και τις λιχουδιές που θα έτρωγε η κ. Ουίτνεϊ. Έπίσης, έ-πειδή η κ. Ουίτνεϊ αγαπούσε πολύ τα άνθη, προσκάλεσαν έναν έιδικό κηπουρό για να επιλέξη τα αναρίθμητα άνθη και έξω-τικά φυτά που έστελναν καθημερινώς στην πληγωμένη η πεί-μναι φιλίες της. "Ενας διακονούμενος, με άρκετη φήμη στην 'Αμερική, προσελήθη ως ιδιαίτερος γραμματέας της κ. Ουί-τνεϊ.

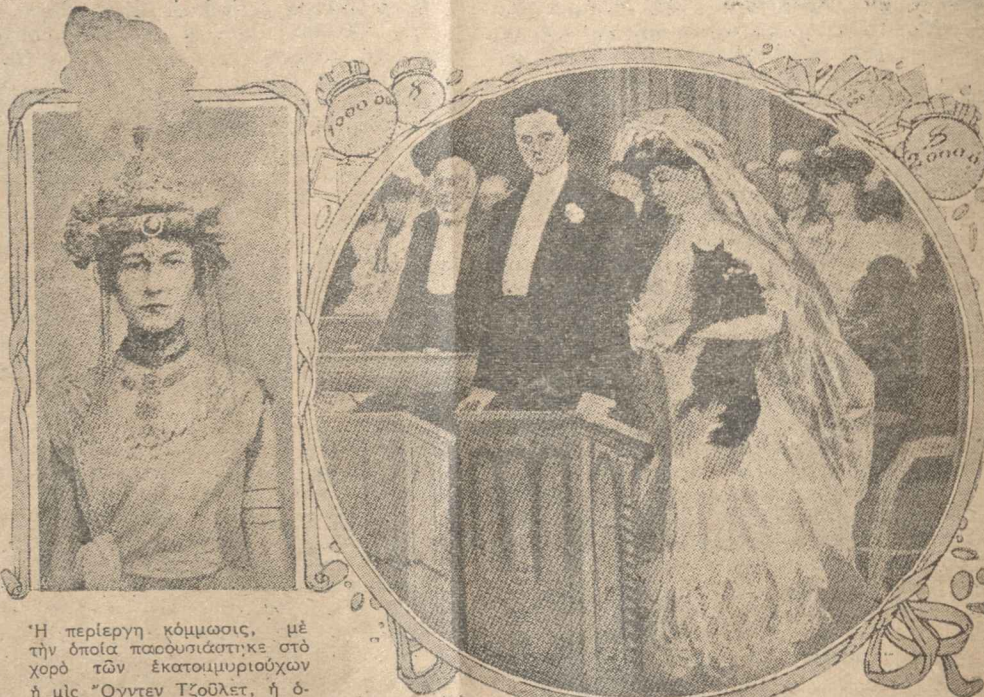
Κάθε μέρα τέλος, ειδικά τραίνα της έφεραν τα πιο σπάνια και τα πιο όμορφα φρούτα της Φλωρίδας, της Λουϊζιάνας, άκό-μα και του Μεξικού και του 'Αμερικού.

Μά με τούς 'Αμερικανούς εκατομμυριούχους συμβαίνει το έ-ξης περίεργο: "Όσο πετούν τα χρήματά τους απ' το παράθυ-ρο, τόσο περισσότερο γεμίζουν η κάσες τους.

Πώς γίνεται αυτό; Μυστήριο.

Ενώ άλλοι απ' τους 'Αμερικανούς πολυεκατομμυριούχους χτίζουν παλάτια, άλλοι πάλι χτίζουν μεγαλοπρεπείς τάφους, σπύς όποιους θ' αναπαύοιεν μια μέρα.

"Ετσι το κοιμητήριο του Γούντλαιν, στο οποίο θάπτονται ά-ποκλειστικά οι εκατομμυριούχοι παρουσιάζει ένα αφάνταστο θέαμα με τούς υπέροχους τάφους του.

Η περίεργη κόμωσις, με την οποία παρουσιάστηκε στο χορό των εκατομμυριούχων η μίς "Ουίτνεϊ Τζοβιέτ, η ό-ποια παντρεύτηκε έχοντας τον δοκτα Ρόμπερτ.

Η μίς 'Αντέλα Λορ... και τους γάμους της, κραύσσε στην άγκαλιά της το άγαπημένο της σκυλάκι...

Ο τάφος του Τζακ Γκούλντ, ο οποίος είχε στοιχίσει τριακό-σιες χιλιάδες φράγκα, παραμερίστηκε πειά, κι έγινε τοποθε-μένος σήμερα σ' κατώτερη μοίρα. Το πρώτο χτύπημα έναυσαν της ύπεροχής του, το κατάφερε ένας πλούσιος ιδιοκτήτης με-ταλλείων, ο οποίος διέταξε—ζωντανός άκόμη—να του κατασκευ-άσουν ένα μεγαλοπρεπές τσίμασι, προωρισμένο να δε-χτεί το πτώμα του, όταν θα πέθαινε.

"Όστόσο, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν μπόρεσε να του κοστίσει ο τάφος αυτός περισσότερο από... ένεακίς χιλιάδες φράγκα: "Ενα ποσόν ηλιασθή, έντελως μηδαμινό!

Αλλά και τον ιδιοκτήτη των μεταλλείων αυτόν, γρήγορα τον ύπερέτρησε ο βαθύπλουτος Ροβέρτος Γκοέλετ, του οποίου το μισωλείο—το πιο γιγαντιαίο της 'Αμερικής—κόστισε έναμση εκατομμύρια φράγκα!

Κι αυτός επίσης, ύπερακοντίστηκε—με τη σειρά του—απ' τον 'Αμερικανό επίσης Ουίλλιαμ Κλάρκ, γεροασπής της πολι-τείας Μοντάνας, και «βασιλέα του χαλκού! Το μνημείο που έ-χτισε η «χαλκίνη μεγαλειότης» αυτή, ξεπέρασε τα δυό έκα-τομμύρια φράγκα, κι είχε το παγκόσμιο ρεκόρ ως το 1901...

Από τότε όμως, ως τώρα, πέρασαν τόσα χρόνια... Και τόσα άλλα πιο πολυέσπανα μισωλεία έγιναν, ώστε δεν μπορούμε να κρατήσουμε λογαριασμό. Το μόνο γεγονός εινε, όμως, ότι το ρεκόρ αυτό του γεροασπής Ουίλλιαμ Κλάρκ... «ήγης πε-ριπατο» μετά πολλών «παίων»!

Ας δούμε τώρα, πως ζούν οι δισεκατομμυριούχοι της 'Αμε-ρικής, στην καθη-ρινή ζωή τους, και π-οστίζουν πρό πα-τός όρισμένες έκκεν-τρικότητες των.

Για να λάβετε μια άπλη ιδέα των τρο-μακτικών ποσών, τα όποια δαπανώνται, για τις ιδιοτροπίες τους, περιορίζουμε μονάχα να σας ποί-με τα έξης: "Όσο έ-ξοκρισμένη ύπομονετική στα-στική, και μονάχα για τα είκοσιμιά τους σκυλάκια, οι έ-περωκάεινοι εκείνα βαθύπλουτοι έσέ-ουν, ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ, περισσότερα από... είκοσιπέντε εκατομ-μύρια φράγκων!

Δηλαδή, περισσό-τερα από εκατόν δυ-δόντα εκατομμύρια δικών μας δραχμών! Έυτυχημένα σκυ-λάκια της 'Αμερί-κης!

Και δυστυχισμέ-νοι οι άνθρωποι...

Τα σκυλάκια ιδίως του δισεκατομμυριούχου Πιέρποντ Μόργ-καν, ξεπερνούν στη σπανιότητα του είδους των και στην πολυ-λεία της διατηρήσεώς των, ό,τι ήμπορεί ένα ανθρώπινο μισω-λέ να φαντασθή!... Σκεφθήτε, ότι ο κύριος (!) Ροβέρτος "Αρ-στοργκ—πρώτος σκυλοϋπρέτης του Μόργκαν—έχει μνησίο μισ-σοδού πολύ άνωτερον απ' τις αποδοχές ενός Γάλλου νομάρχου!...

Και μάλιστα, νομάρχου νομαρχίας «πρώτης» τάξεως!... Έπίσης σκεφθήτε, ότι τα σκυλιά αυτά έχουν δικό του ιδιαίτερο πάρε-κι! Ιδιαίτερη δεξαμενή για τα μπάνια τους και για τα παχιό-τους. Ειδικός μάγειρος—έκτος της στρατιάς των άλλων σκυ-λομαγειρών—ετοιμάζει τα σαπουνά των σκυλιών που εύρισται σε «ένδιαφέρουσες» κατάστασι, καθώς κι εκείνων τα όποια έ-χουν γεννήσει ήδη!

Και μόνο για το κρέας των, έκτος απ' την άπειρία και τη ποικιλία των άλλων γλυκυμομάτων και τροφίμων, τα σκυλιά του Μόργκαν χρειάζονται—κάθε μέρα—μισό βόδι κι ένα δολοφί-πρόβατο. Υπάρχει δέ ένας όρισμένος κρεοπώλης της Βαν-κτων, ο οποίος έχει έπιφορτισθή να στέλνει κάθε πρωί—και γί-ρίς άλλη είδοποίηση—στο μέγαρο του Μόργκαν, αυτή την πο-τήτα του κρέατος.

Η σπανία στην 'Αμερική έχει το παγκόσμιο ρεκόρ, έπει-α έλλωστε υπάρχουν εκεί και τα περισσότερα ρεκόρ του κόσμου σε κάθε είδους πράγμα, λογικό ή θεό-ρελλο: "Ο Λέλι, Β. νερ, σπατάλησε σε διασκεδάσεις κλπ. κλπ., και μέσα σε έξι σιεφτά μονάχα μήνες, τριάντα δολάρια εκατομμύρια φρα-γκών, ήτοι διακόσια δέκα εκατομμύρια δραχμών!

Ας δούμε τώρα, πως ζούν οι δισεκατομμυριούχοι της 'Αμε-ρικής, στην καθη-ρινή ζωή τους, και π-οστίζουν πρό πα-τός όρισμένες έκκεν-τρικότητες των.

Για να λάβετε μια άπλη ιδέα των τρο-μακτικών ποσών, τα όποια δαπανώνται, για τις ιδιοτροπίες τους, περιορίζουμε μονάχα να σας ποί-με τα έξης: "Όσο έ-ξοκρισμένη ύπομονετική στα-στική, και μονάχα για τα είκοσιμιά τους σκυλάκια, οι έ-περωκάεινοι εκείνα βαθύπλουτοι έσέ-ουν, ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ, περισσότερα από... είκοσιπέντε εκατομ-μύρια φράγκων!

Δηλαδή, περισσό-τερα από εκατόν δυ-δόντα εκατομμύρια δικών μας δραχμών! Έυτυχημένα σκυ-λάκια της 'Αμερί-κης!

Και δυστυχισμέ-νοι οι άνθρωποι...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΛΗ

Η θυσιία σιόν έρωται

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ήταν φοβερή, τρομακτική η έπιβολή του ανθρώπου αυτού, δόν 'Αλέο!... Νόμιζε κανένας, ότι σ' όλη την Εύρώπη τον ήξε-ραν, κι ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι υπάκουαν τυφλά στη θέλη-σή του...

"Όσο προχωρούσαμε στο ταξίδι μας, τόσο ο Λεώνης έβρισκε ζωνά την πρώτη του γαλήνη, και τόσο η γοητεία των άδρων του τρόπου δυνάμωσε περισσότερο. Τυφλά κι' εγώ, ύποδουλωμένη στη λατρεία μου γι' αυτόν, ήμουν στα χέρια του σαν μια λύρα, της οποίας όλες η χορδές άντηχούσαν σύμφωνα με τις έπιθυμίες του και με τις ιδιοτροπίες του: "Αν αυτός ήταν κατσοφιασμέ-νος μελαγχολούσα κι' εγώ. "Αν ήταν εύθυμος, άμέσως κι' έ-γώ έγενόμην τις θλίψεις μου και τις τύψεις μου, και χαμογε-νώσα στους άστέιμούς του... Κι' αν ήταν τρυφερός και περιπα-θής, πάλι έγενόμην την κούρασή μου, και την έντονη ήθική έξα-νότητά μου, για να του φανώμαι επίσης περιπαθής και τρυφερή...

Η.

Έλος, φτάσαμε στη Γενεύη, όπου μείναμε τώσον καιρό άκρι-βός, όσος χρειαζόταν για να αναπαυθούμε απ' το πολήμερο, άνατάπαστο ταξίδι μας. Κατόπιν προχωρήσαμε προς το έσω-τερικό της 'Ελβετίας, όπου μάς έλειπε κάθε άνησυχία... Έν-φοδύμασε πειά, μήπως μάς κυνηγήσουν οι δικοί μου, ή μήπως άνακαλύψουν τυχόν το καταφύγιό μας!

Απ' τις πρώτες άκόμη ήμέρες της φυγής μας, ο Λεώνης ά-νερευόταν—όπως μου έλεγαν—να βρη ένα έξοχικό και γαλήνιο σπτάκι, στο όποιο να μένουμε και να ζήσουμε για πάντα μια ζωή έρωτος και ποιήσεως κι' ειδυλλιακής περιπαθείας. Το ά-ρωμα αυτό όνειρό του, το πραγματοποιήσαμε άμέσως μόλις προ-χωρήσαμε προς το έσωτερικό της 'Ελβετίας. "Ο Λεώνης έκαμε έρπας μια έκδρομή και βρήκε σε μια απ' τις κοιλάδες της Λί-μνης Μαζέρ, μια έξοχική έπαυση απ' τις πιο γραφικές, και σε θέσι άληθινά μαγευτική.

Με πολύ όλιγα έξοδα, κάναμε μερικές έπισκευές σ'ό έσωτερι-κό της έπαυσεώς μας και στην έπίπλωσή της, και την ένοικί-αμε από πρώτης 'Απριλίου 'Εκει... άχ, εκεί περάσαμε, δόν 'Αλέο, έξη μήνες άληθινής ευτυχίας!... 'Εκεί πέρασα έξη μή-νες, άληθινά παραδεισιακής ευδαιμονίας, για την όποια πάντα θύ έμνησισά όλοψυχά το Θεό, άν και την πλήρως πανάκριβη-κατόπιν...

Ζούσαμε μόνοι εκεί, ο Λεώνης κι' εγώ, μακριά από κάθε σχέση με τον κόσμο. Μας ύπερευσε ένα άνδρόγυνο μονάχα, νέανυφο κι' αυτοί, γεμάτοι από νεότη-τά, από χαρά, κι' από ύγεια! 'Η γυνά-κα έφρονιζε για το «νοικοκυριό» το δικό μας και το δικό της, κι' ο άνδρας της ά-νηγούσε στη βοσκή μια άμορφη αγελάδα και δυό κατσίκες. Πίναμε πάντα φρέσκο, ύπερογο γάλα, και πρύναμε απ' το νο-σταύμα του, στην κατασκευή του όποι-ου ο νεαρός έκείνος 'Ελβετός βοσκός εί-χε μια άσυνήθητη μαεστρία. Δεν θα έ-χουν ποτέ τα γεύματά αυτά, με τις εύθυ-μες προσπάσιες και τα άγνα κρασιά τους.

Συνομάμε πάντα ναρίς, το πρωί. "Ο-σο, ο καιρός ή αν καλός, προγευματίζε-με σ' ένα κοντινό με την έπαυση δλο-πράσιο λιβάδι, λουλουδιμένο και γε-μάτο από δένδρα κι' από κρυστάλλινα νερά. Έπειτα προχωρούσαμε προς τους γορρο λοφίσκους, ή άεθαίναμε στο κοντι-νό μαγευτικό βουνό. Σιγά-σιγά, συνηθί-σαμε να κάνουμε όλο και πιο μακρινές έκδρομές, και ξεφωνίζαμε σαν πρόσχαση παιδιά κάθε φορά που άνακαλύπαμε καινούργια γραφική τοποθεσία.

Στις μακρινές μας έκδρομές, μάς ά-νακαλύπτει πάντα κι' ο Γιάν—ο σύζυγος της ύπνετριάς μας—κουβαλώντας μαζί του το καλάθι με τα φαγητά μας. Κι' ο-σο, μόλις κάναμε κανένα μέρος, κοντά σε πο-ταμάκι, δροσερά, στρώνουμε το τραπέζο.

μάνηλο άπάνω στη χλόη, και βγάζαμε τα φαγητά μας απ' το καλάθι. "Ο Λεώνης ήταν άπαραμύλλος τότε, στο να οργανώνη ένα ύπερογο γεύμα με τό τίποτε. "Εστεινά τον Γιάν νά μαζέψη ώραιά φρούτα και κούμαρα και βατόμουρα. Τα τοποθετούσαμε ύστερα όλα αυτά—μαζί με τα μπουκάλια του κρασιού—μέσα σ'ό παγωμένο νερό του μικροποταμιού, για να κρυσώσουν. Βράζα-με φρεσκότατα αυγά σε μια φωτιά, την όποια άνάθαμε στην «κουφάλα» κανενός δένδρου. Κι' αυτά, μαζί με το κρύο ψητό κρέας που είχαμε μαζί μας και με το άρωματικό φρέσκο τυρί, άποτελούσαν ένα όνειρδδες γεύμα, άνάμεσα στις γύρω μας ά-γριες καλλονές της φύσεως...

"Όταν πάλι ο καιρός ήταν άσχημος—όπως συχνά μάς συνέ-βαινε, ήταν άρχες της άνοιξεως—μείναμε στην έπαυση μας. Άνάθαμε τότε μεγάλη φωτιά στο τζάκι, για να νιώθουμε την ήδονική ζεστασία της και για να φεύγη η ύγρασία του σπιτιού μας... "Ηταν ξύλινη, βλέπετε, η έπαυση μας αυτή, όπως άλλω-στε έινε η περισσότερες στην 'Ελβετία...

Πίναμε διαρκώς τσάι, κι' ενώ ο Λεώνης κάπνιζε ένα μακρό «τσιμπούκι» Τουρκικό, εγώ τοίμαζα το βραδυό γλύκισμα, ρί-χνοντάς του παθητικές ματιές. Άλλοτε πάλι έαπλωμένη κον ά στο τζάκι του διάβαζα διάφορα κομμάτια έκλεκτών ποιητών και συγγραφέων...

Δεν ήταν βέβαια τόσο ζωήρες ή ήμέρες μας αυτές άλλα ή-σαν γεμάτες από γαλήνη, γλυκύτητα, και μοναξιά... Άλλωστε, ο Λεώνης είχε τό χάρισμα, να κάνει εύχρηστη και την πιο άνα-ποδη άκόμη ήμέρα που θα μάς τύχαινε... Με γοογό-ητα σκέψα-με, και με σπανιά ένευρετικότητα, δημιουργούσε άείως ένα δολοκλήρο πρόγραμμα—περί τοις πως θα περνούσε η ήμέρα μας—τό όποιο εύρισκε πάντοτε εύναιριστο, και θαυμάσιο.

"Ετσι, παρ' όλη την έσημιά των μηνών έκείνων, κι' παρ' όλη τη μοναξιά μας—στις κακοκαιρίες—πάντα βρίσκαμε τρόπο να διασκεδάσουμε εύναιριστα. Δεν έέραμε τί θα πη πλήεις. "Ο Λε-ώνης ήφερε τί έπρεπε ν' άσποφύγη, καθώς και τί έπρεπε ν' ά-κολούθη, για να μη ισαράνεται ο διαρκής εκείνος ένθουςιασμός της ψυχής μας, που έμειναιζε σαν μεθυσί...

Με συιβολύμε διαρκώς πως ν' άντιμετωπίζω την κάθε παθή-στασι, και πως να δυνάμωζω απ' τη κάθε γεγονός την εύνάρι-στη δ'ή-ου, πασαμείζοντας τη δυσάρεστη... Κι' ενώ, υπάκουη σαν σκλάβος στον κύριο της, τον έζκούσα με βαθεία προσοχή, και ποτέ δεν έναντιώνόμουν στις έπιθυμίες του...

Είχαμε λοιπόν κανόνισι τη ζωή μας, εύναιριστα σαν διασκεδάσι, και κανονί-σαν ρολόιν... Φρόντιζα για τις δουλειές του σπιτιού μ' εύναιριστή νοικοκυρού-λας, μαγεύοντας διάφορα σπάνια πανήφα-κα, γλυκίσματα και σιδερόνια σπάλια ά-ένδονα, του Λεώνη με διάφορα πολυτελή στολίδια και έσπελλες... "Ηταν πολύ αλ-λόκαλος, κι' ήθελε να έινε πάντα του στο-λισμένος... Κι' έλεγε μάλιστα συχνά, ότι του άρεσε περισσότερο να στολίζεται στην έρημιά, παρά άναγκαστικά υπόδ σε κό-σμο! "Ηθελε να φάνηται άφρατος, κομψός, μονάχα για μένα και για τον έαυτό του!...

Και τί δαν ήξερε ο ύπεροσμός αυτός άνθρώπος, δόν 'Αλέο!... Και σε τί δέ-κα-τανύσταν, κατά τις όρες της μοναξιάς μας!... Κατακλύαζε διάφορα νόσημα έ-πιπλά με την έπιθεσιότητα έίλαυρογ... Τοποθετούσε κλειδανές, εκεί που έλει-παν. Ζηνοάνιζε πολύ έλη γαργά ή όπα-σισα, και κατακλύαζε με σ'ατά διάφορα πασάβ... Κατόρθωνε να ήνη κομψή καθόλου το τζάκι, έπ'αυ, άν φούσεσε έ-ξω ό πιο ένάπιος άέρας.

Ποτέ του δεν καθόταν με σταυρωμένα χέρια, και πάντα με κά-θα καταπαύ-παν... Στιγαιονόσε μ' έπιθεσιότητα, μ' έξιμνωσε σε διάφορα πόθημα ποιήμα-τά του, και μου τάδινε να τα άντιγράψω στο λεύκωμά μου... Και τόσο μου φαινό-ντουσαν όμορα, τόσο με κατασυκινούσαν με τις κολακευτικές και τρυφερές έκφρά-

Ο Λεώνης έκαμε έφιππος μια έκδρομή.

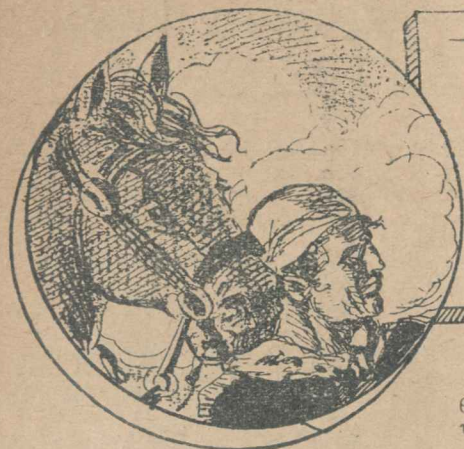

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΟΡΕΥΤΑΙ : Ο περίφημος χορευτής Φρέντ Άστερ, σε μία χορευτική του σκηνή, που κρέατοσαν τελευταία στο Παρίσι. — Δύο περίφημοι χορευτές, που χαλούν κόσμο στο Παρίσι, ο Ραμόν κι' η Ρολίτα, σε μία σκηνή του τελευταίου της φιλμ. — Ο Χρωματιστός Πέπλος, στον οποίο υποδύεται το ρόλο νεαρής Ευρωπαίας, εξαιρεμένης στην "Αντί"

Αμερικανικών Ρεσορτάς

... με την επίσης περίφημη χορεύτρια Ζυγκερ Ρότσερ, σε μία άλλη σκηνή της «Ροβέρτας». — Το ίδιο ζευγάρι στο χορό «Κοκτίν». — Ουίλιαμ Μάρρεν και Ροβέρ Ράπ, σε έναν υπερμοντέρνο χορό. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : Η «θέλω Γκρέτα Γκάρμπο», όπως εμφανίζεται σε μία σκηνή. — Η Ζοφίνα Μπαίκερ, σε μία σκηνή της «Κρεολής», στην οποία πρωταγωνιστεί ο Έντ Παρίσον θέατρο. — Ο περίφημος Λιγνός, σε μία σκηνή. — Η Γαλλία φρενέτα του κινηματογράφου Λιζέττα Λαντέν

Οι πειράται

Λουδοβίκου Μπουσενάρ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Δεν δαχνει τίποτε τη θέσι των τορπιλλών αυτών; ρώτησε ο κ. Άντρέ.

—Όχι, απάντησε ο Λουδοβίκος. —Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

—Και η είσοδος του υπογείου σπηλαίου είν' εκεί που θρικόταν πάντοτε;

—Όχι, γιατί θα τινάζονταν στον αέρα από τις τορπίλλες.

Ο Άντρέ ξαναγύρισε στο ξενοδοχείο, σπρώχνοντας μπροστά του έναν άνθρωπο, που προχωρούσε συντηρημένος...

δυνατή φωνή του, σὰς ξαναφέρνω ένα φυγάδα που δεν θα δυσχεραστήθετε καθόλου γιατί τον ξαναθλέπετε.

—Διάβολε! φώναξε ο Φρικέτος πλησιάζοντας τον αλχημάτο. Γιώδε, έσεϊς είστε, μίστερ Χολλινταϊ; Ποι διάβολο θρεθήκατε;

—Ον πειρατής, τρίζοντας τὰ δόντια του σάν λύκος, πιασμένος στην παγίδα, δεν απάντησε.

—Τὸ πράγμα εἶνε πολὺ ἀπλὸ, εἶπε τότε ὁ Μπουαλῶ. Ξέρετε ὅτι τὰ περίφημα λαγωνικά τῆς αὐστραλίας κατὰ δόξαν αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο μετὰ τὴν ἀπόδρασί του. Ἐταί 14 στερ Χολλινταϊ οὐτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι μποροῦσε νὰ βγῇ, οὐτε σὲ κανένα πλοῖο νὰ ἐπιβιβάσθῃ, γιατί κινδύνευε νὰ τὸν βουτήξουν ἀμέσως. Εἶχε κρυφτῇ λοιπὸν ὁ ἑνα σπῆτι, μὰ μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ ὡς τὸ τέλος αὐτὴ τὴν κλεισούρα, διέπραξε τὴν ἀπρόνοησιν νὰ θυγῇ ἔξω.

—Περνοῦσα λοιπὸν ἐντελῶς τυχαία ἀπὸ κάποιο δρόμο, ὅταν ἔξαφνα τὸν εἶδα μπροστά μου.

—Ἐκανα τότε ὅ,τι θὰ κάνατε ὅλοι σας στὴ θέσι μου.

—Μίστερ Χολλινταϊ, τοῦ εἶπα, δείχνοντάς του τὸ περιστροφὸν μὴν πῆς οὐτε λέξι, γιατί σοῦ φυτεύω μιά σφαῖρα στὴ κοιλιά.

—Ἀκολουθήστε με, ἢ μᾶλλον θάδιζε πλάι μου... ἴσως νὰ κατορθώσῃς ἔτσι νὰ σώσῃς τὸ πεταί σου. Προπάντων, μὴ θέλῃς νὰ ἐπιχειρήσῃς νὰ φύγῃς...

—Σὺ μφώνω, ἔ;...

—Ὁ φίλος μας ἐξακολούθησε ὁ Μπουαλῶ—κατάλαβε καὶ ὁ ἄλλος—ἐξακολούθησε χωρὶς πολλὰ λόγια. Ἰδοὺ τον!...

—Ἀμέσως ὁ Άντρέ θυγῇ ἔξω καὶ πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ γενικὸ δικαστῇ γιὰ τὴ σύλληψιν τοῦ ληστοῦ. Σὲ κάθε ἄλλη γὰρ, ἑνας δικαστῇ θὰ διέτασσε ἀμέσως τὴ φυλάκισί του. Μὰ ὁ γενικὸς δικαστῇ ἤξερε γιὰ ποῖο σκοπὸ τὸ θωρηκτὸ «Κέρβερος» ἐπρόκειτο ν' ἀποπλευσθῇ ἀμέσως. Σὺν πρακτικὸς λοιπὸν ἄγγλος, ποῦ ἔξερε καλὰ ὅτι ὁ πόλεμος γίνεται τόσο μὲ τὴς λίρες ὅσο καὶ μὲ τὰ κανόνια, ἀπάντησε ἀπλά:

—Θαυμάσια, κύριε. Σταθήκαμε τυχεροί. Ἐνας παλιάνθρωπος σάν τὸν Χολλινταϊ δὲν δυσκολεύεται νὰ πωληθῇ. Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς θὰ τὸν ἀγοράσουμε. Θὰ τοῦ ὑποσχεθῶμε ἑνα σημαντικὸ ποσὸν κι' αὐτὸς θὰ μᾶς παραδώσῃ τοὺς συνεισάρχους του. Θὰ ἐξοικονομήσουμε ἔτσι καιρὸ καὶ θὰ περιορίσῃ οἱ κίνδυνοι ποὺ ἀπειλοῦν τοὺς ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς.

—Θὰ ὁδηγηθῇ μὲ μιά καλὴ φρουρὰ ἐπὶ νὰ στὸν «Κέρβερος», τοῦ ὁποῖου ὁ πλοίαρχος θὰ φροντίσῃ ὑπευθύνως ὥστε νὰ μὴ δραπέτευσῃ.

Τὸ θωρηκτὸ ἐκίνησε ἔπειτ' ἀπὸ μερικὰ ὥρες, παρέπλευσε μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τὴν αὐστραλιανὴ ἀκτὴ ἀπὸ τὸ νότον ὡς τὸ θωρηκτὸ, μῆκε στὸν πορθμὸ τοῦ Πορτὸ καὶ στάθηκε κοντὰ στὸ μέρος ποὺ θρικόταν ἡ κοραλλιογενὴς νήσος, τὸ καταφύγιον τῶν πειρατῶν. Ἡ «Κονκόρντια» εἶχε φτάσει πρὶν ἀπ' τὸ θωρηκτὸ ἐκεῖ.

Τότε ὁ κυβερνήτης τοῦ θωρηκτοῦ τῆς ἔκανε σημάτα, διὰ τῶν ὁποίων τὴν διέτασσε νὰ παραδοθῇ ἀμέσως. Ἀλλοῦ, ἀπὸ τοῦ ὅπου θὰ τὴν καταδύσθῃ.

Κ' ἐπειδὴ δὲν τοῦ δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησι, τὰ κανόνια τοῦ θωρηκτοῦ ἀρχίσαν ἀμέσως τὴ δουλειά τους. Ἐπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτά, τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς ἔρχε συντελεστῇ.

Ἐμενε ὅμως τώρα τὸ πῶς δύσκολο καὶ τὸ πῶς ἐπικίνδυνον μέρος τῆς ἀποστολῆς. Ἦταν ἐπείγον νὰ εἰσχωρήσῃ μὴ τὴν πονηρία ἢ μὲ τὴ θία στὸ ὑπόγειον σπήλαιον τῆς νησίδος, νὰ κάνουν μιά ἀναγνώρισι καὶ νὰ θεσπιαθοῦν ἂν ἡ πληροφορία τοῦ Χολλινταϊ ἦσαν ἀληθινές ἢ ψεύτικες.

Ἄν, ὅπως ἦσαν σχεδὸν βέβαια, ὁ ἀρχηγὸς πειρατῆς Μπουσενάρ εἶχε καταφύγι μὲ τοὺς συνεισάρχους του στὸ ἔρημο αὐτὸ μέρος, ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ τὸν συλλάβουν ζωντανό, γιατί αὐτὸς μονάχα ἤξερε τὸ μέρος στὸ ὁποῖο εἶχε κρύψει τὴ Ματί, τὴ θετὴ κόρη τοῦ Άντρέ, τὴν ὁποία κρατοῦσε τόσο καιρὸ αλχημάτω του.

Ὁ Φρικέτος κι' ὁ Μαζεστέ ἤξεραν θανά μάλιστα ὅλα τὰ κατατόπια τοῦ καταφυγίου, ὁ τελευταῖος προπάντων γιατί εἶχε μένει ἄλλοτε πολὺ καιρὸ ἐκεῖ μέσα. Προσέφε-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

τὸν χρυσὸν κάμπυν

ἦσαν λοιπὸν στὸν κυβερνήτη τοῦ «Κερβέρου» γιὰ νὰ κάνουν αὐτοὶ τὴν ἀναγνώρισι. Ὁ ἀνώτερος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος ἦταν πληροφορημένος καλὰ γιὰ τὸ παρελθὸν τους, ἤξερε τὴν ἱκανότητά τους καὶ τὴ γενναϊότητά τους. Δέχτηκε λοιπὸν τὴν πρότασιν τους καὶ συμφώνησε νὰ φύγουν τὴ νύχτα μὲ τὸν κέλητα τοῦ πλοίου, μαζὺ μὲ δυὸ αὐτές.

Ὁ Ἀμερικανὸς Χολλινταϊ ἔκανε ἑνα σχέδιον τῆς νησίδος καὶ ἔδειξε τὸ μέρος στὸ ὁποῖο ἦσαν ριγνόμενες ἡ τορπίλλες. Ὁ Φρικέτος καὶ οἱ ναῦτες τὸ μελέτησαν προσεχτικὰ κ' ἔφυγαν κατὰ τὴν ἐνῆα τὸ θῶρον, διευθυνόμενοι πρὸς ἑνα ἄστρο τοῦ ὁποῖου ἡ θέσις ἀναποκρινόταν ἀκριβῶς πρὸς τὴν εἰσοδὸ τοῦ σπηλαίου.

Ἡ ἐνδείξις τοῦ Χολλινταϊ ἦσαν ὡς πρὸς τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκριβὴς κ' ἔτσι ὁ Φρικέτος ὁρῆκε ἀμέσως τὴν εἰσοδὸν ποὺ τὴ σηματοῦσε ἑνας σκοτεινὸς θόλος πάνω ἀπ' τὰ κύματα.

Μὰ, προσηκτικὸς καθὼς ἦταν, ὁ Φρικέτος ἀντὶ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ σκοτεινὸ θόλον, σταμάτησε τὴ θάρκα, σκαρφάλεως στὴ θράχη παρῶν καὶ προχώρησε σούρνοντας κάτω ἀπ' τὴς μπανανιὰς τῶν ὁπλῶν τὰ φυλλώματα διεγράφοντο στὸ φόντον τοῦ ἐκαστοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ νηράκι φαίνοντο ἔρημο. Μόνον τὰ γιγάντια καθούρια καταγινόντουσαν νὰ σπάζουν μὲ τὴς δυνατὰς δαγκάνες τους τὰ ἰνδικὰ καρδύια ποὺ ἐπεφταν ἀπ' τὰ δέντρα, ταραζόντας ἔτσι τὴ σιωπὴ τῆς νύχτας.

Ὁ ἦρωας μας ἔκανε μερικὰ θήματα ἀκόμα κι' ἔρριξε μιά ματὰ στὴν ἐσωτερικὴ λιμνοθάλασσα τῆς νησίδος, τῆς ὁποίας τὰ νερά φαίνοντουσαν φωτισμένα ἀπὸ ἀλλόκοτους φωσφορισμούς.

Ὅσο ψύχραιμος κι' ἂν ἦταν ὁ φίλος μας ἔμεινε ἐπὶ μιά στιγμὴ κυριολεκτικῶς καρφωμένος στὴ θέσι του ἀπ' τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ θέαμα, τὸ ὁποῖο φανέρωνε τὴν ὑπαρξὶ ἀνθρώπων στὸ νερό.

Ἐπειτὰ ψυθύρισε:

—Θὰ ἔκανα καλὴ δουλειά, ἂν ριγνόνουν στὰ νερά, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ χωρὶς ἄλλο καταγίνονται μὲ κάποια παρὰδόξῃ ἀσχολία. Καθὼς διακρίνω, φορᾶνε στολὴ δύτου. Πρέπει λοιπὸν νὰ πάω προηγουμένως στὸ πλοῖο καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν καπετάνιο μιά στολὴ ὅμοια μὲ τὴ δική μου. Θὰ μπορέσω ἔτσι νὰ ὑπερβυσθῶ μεταξὺ τους καὶ νὰ μάθω τί κάνουν ἐκεῖ.

Ἐπιστρέφοντας στὸ πλοῖο, ὁ Φρικέτος ἔκανε στὸν κυβερνήτη μιά λεπτομερὴ ἀναφορά τῶν ὅσων εἶχε διη. Ὁ ἄγγλος ἀξιωματικὸς, παρὰ τὸ κλασσικὸ θωρητικὸν ποὺ φλέγμα, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιά κίνησι ἐκπλήξεως.

Ἐπειτὰ, τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ θωρηκτοῦ συνήλθε σὲ πολεμικὸ συμβούλιον, στὸ ὁποῖο προσεκλήθησαν ἐκτός ἀπ' τὸ Φρικέτο, ὁ δόκτωρ Λαμπιέρ, ὁ Άντρέ καὶ ὁ Μπουαλῶ. Ἐπειτὰ ἀπὸ μιά σύντομη σύσκεψιν, τὸ σχέδιον ποὺ πρότεινε ὁ Φρικέτος ἔγινε ὁμοφώνως δεκτὸ καὶ ἀποφασίστηκε ὅπως ὁ νέος, συνοδευόμενος πάντα ἀπὸ τὸ Μαζεστέ, ξαναφύγῃ ἀμέσως γιὰ τὴ νησίδα.

Ἦταν περίπτου μεσάνυχτα, ὅταν μιά φαλανίς, στὴν ὁποία ἐπέβαιναν τέσσερες καπηλάται ρίχτηκε στὴ θάλασσα, ἔχοντας δέκα ἔνο πίσω τῆς ἑνα τεράστιο μετᾶλλινον κύλινδρον ὃν ἦταν ἐντελῶς θυσιζόμενος στὸ νερό.

Μὰ ποῦ ἦσαν λοιπὸν, οἱ δυὸ φίλοι, ὁ Φρικέτος καὶ ὁ Μαζεστέ, ὁ μαῦρος κολλοσσός; Εἶχαν ἐξαφανιστῇ λίγη ὥρα πρὶν ἢ φαλανίς ριχτῇ στὴ θάλασσα. Ὁ Άντρέ, ὁ δόκτωρ Λαμπιέρ, ὁ Πιέρ λὲ Γκαλ καὶ ὁ Μπουαλῶ τοὺς εἶχαν σίξει προηγουμένως μὲ δύναμιν τὸ χέρι καὶ μὲ μιά συγκίνησι ποὺ ἡ γενναίως καρδίᾳ τους δὲν ῥήγινε καθόλου νὰ κρῦψουν.

...Μὴν πῆς οὐτε λέξι, γιατί σοῦ φυτεύω μιά σφαῖρα στὴν κοιλιά...

Ἐπειτα, σὲ μισὴ ὥρα, δυὸ τέρατα σιδερένια, μὲ τεράστιον σφαιρικὸν κεφάλιν, παρουσιάστηκαν στὸ κατάστρωμα. Ἦσαν ὁ Φρικέτος κι' ὁ Μαζεστέ ποὺ φοροῦσαν στολὴ δυτῶν. Ἡ φαλανίς ποὺ τοὺς περιμένε ἀκίνητη πλάι στὸ θωρηκτὸ, ἔβαλε μπροστὰ μὲ μὲς ἐκεῖνοι ἐπιβιβάστηκαν σ' αὐτή.

Ὁ Φρικέτος κι' ὁ Μαζεστέ εἶχαν ἀναλάβει τὴν ἐπικίνδυνον ἀποστολὴν νὰ πάνε νὰ τοποθετήσουν μέσα στὸ σπήλαιον ποὺ θρικόταν κάτω ἀπὸ τὴ λιμνοθάλασσα, μιά τρομακτικὴ τορπίλλη, ποὺ θὰ τινάζε στὸν αέρα τὴ νησίδα. Γιὰ νὰ γώσουν πῶς εὐκόλα τὴν τεράστια τορπίλλη μὲς στὸν ὑπόγειον διάδρομον, εἶχαν φορέσει τὴ στολὴ τοῦ δύτου, γιατί ὁ διάδρομος τῆς ὥρας ἐκείνης θρικόταν ἐντελῶς πλημμυρισμένος ἀπ' τὰ νερά. Ἡ τορπίλλη, ποὺ ἦταν γεμάτη δυναμίτιδα, θ' ἀναφλεγόταν μὲ τὸν ηλεκτρισμό, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δυὸ φίλων. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἦταν ἐφωδιασμένη μ' ἑνα μακρὸ σύρμα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μετεβίβαζαν ἀπὸ τὴ θάρκα τὸν σπινθῆρα.

Ἐνας ἄλλος λόγος ποὺ θὰ τὸν μάθουμε σὲ λίγο, ἔκανε τὸ Φρικέτο νὰ φορέσῃ στολὴ δύτου καὶ νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὴν ὥρα τῆς φαλανίς. Ἀς τὸν παρακολουθήσουμε τὴ στιγμὴν ποὺ οἱ ἄγγλοι ναῦτες, ἀφοῦ ἔφθασαν στὴ νησίδα, στάθηκαν σὺν εἰσοδὸ τοῦ σπηλαίου κι' ἄρχισαν νὰ ἀπολάνε τὸ σκαλὶ μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν ἐμμένη ἡ τορπίλλη. Ὁ Παρισινὸς καὶ ὁ φίλος του κατέβηκαν ἀργὰ ἀπ' τὴ θάρκα, θούλιαξαν σιγά-σιγά στὴ θάλασσα, ἀρπάζαν μὲ δύναμιν τὴν τορπίλλη καὶ τὴν ἐσπρώξαν μπροστὰ τοὺς μὲς στὴν ὑπόγειαν στοά.

Προχώρησαν μὲ προφύλαξιν καὶ τὸ θέαμα ποὺ ἔαφαισε τόσο πρὸς ὀλίγον τὸν Φρικέτο, ἄρχισε πάλιν νὰ ἐκτυλίσσεται μπροστὰ τοῦ σὲ ὅλην τὴν παραδοξόγητα. Μέσ' στὸ θυθὸ τῆς νησίδος ἔνας πολυαριθμὸς ὁμιλος δυτῶν ἐκινεῖτο κ' ἐργαζόταν μὲ δραστηριότητα στὸ φῶς ἑνὸς προβολέως ποὺ ἔρριχνε πρὸς ὅλες τὴς διευθύνσεις μιά ἐκτυφλωτικὴ λάμψιν. Ἄν αὐτὸ τὸ φῶς δὲν φαίνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά, αὐτὸ ὠφέλιτο στὸ ὅτι μεγάλη μαῦρα πανιά τὸ ἔκοβαν καὶ τὸ διευθύναν ἀπ' τὰ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω πρὸς ἑνα σκοτεινὸ ὄγκον, ὅμοιον μ' ἑνα τεράστιον κῆτος ποὺ θρικόταν ἐξεπεσμένο στὸ θυθὸ.

Σιγά-σιγά, τὰ μάτια τοῦ Φρικέτου ἄρχισαν νὰ ξεχωρίζουν τί ἦταν αὐτὸς ὁ ὄγκος.

Ξεχώριζε τώρα τὴς κομψὲς γραμμὲς ἑνὸς ὄρατου καρδαίου θυσιζόμενου γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο πηγαινοερχόντουσαν οἱ πολυάσχολοι δύτα.

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία: αὐτὸ τὸ πλοῖο, ὅπως ἤξερε, ἀνῆκε στοὺς πειρατὰς, οἱ ὁποῖοι τὸ εἶχαν θυσιάσει ἄλλοτε, ὅταν ἀπειλήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ καταφύγιόν τους. Ἡ θαυμασία καὶ τρομερὴ μηχανὴ αὐτοῦ τοῦ καρδαίου φαίνονταν νὰ μὴν εἶχε πάθει τίποτε ἀπὸ τὰ νερά ποὺ τὴν πλημμύριζαν. Ἐκτός αὐτοῦ, ἐπείδῃ θρικόταν σὲ μεγάλα λείτερο βάθος ἀπὸ τριάντα μέτρα, τὰ κοράλλια δὲν τὸ εἶχαν προσβάλλει, γιατί εἶναι γνωστὸ, ὅτι τὰ κοράλλια αὐτὰ δὲν ζοῦν σὲ τέτοιον βάθος.

Ὁ σκοπὸς τῶν πειρατῶν ἦταν ὁλοφάνερως στὰ μάτια τοῦ Φρικέτου.

Ἐφόσον ἡ ἄγγλικὴ θία εἶχαν θυσιάσει τὴν «Κονκόρντια», οἱ κακοποιοὶ θρικότουσαν χωρὶς κανένα μέσον ἀμύνης. Εἶχαν ἀποκλεισθῇ στὸ καταφύγιόν τους καὶ θρικότουσαν στὴ διάθεσιν τοῦ Βρετανικοῦ θωρηκτοῦ. Ἐπειδὴ οὐκ ἦσαν μὲ τὴν ἀνέγκυσιν τοῦ θυσιζόμενου τοῦ πλοίου νὰ θροῦν ἑνα μέσον στήριξης.

Ἄν πετύχαιναν, τὸ παγινίδι ποὺ φαίνονταν ὀριστικὰ χαμένο γι' αὐτοὺς θὰ ξαναρχίζε πάλιν.

Ὁ τρόπος ἄλλωστε τῆς

ἀνελκύσεως που χρησιμοποιούσαν, δικαιολογούσε κάθε ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Ο Φρικέτος μάλιστα ἀναγνώρισε τὸ μηχανήμα που χρησιμοποιούσαν. Ήταν ἀειθαλὺς αὐτοὺς τοῦ Τσέλλι, ἐνὸς λαμπροῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἰταλικοῦ μηχανικοῦ, στὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει ἀπειρες πολυτίμες ἀνακαλύψεις.

Φανταστήτε μιά σειρά σωλῆνων ἀπὸ ἀδιάδροχο πενήντα μέτρων μάρκους καὶ διαμέτρου ἐξήντα ἑκατοστομέτρων. Καθένας ἀπὸ τοὺς σωλῆνες αὐτοὺς εἶνε ἐφωδιασμένος στὰ δύο ἄκρα του μὲ κοιλίες, χάρις στοὺς ὁποῖους ὅλοι οἱ σωλῆνες μποροῦν νὰ συνδεθοῦν οὕτως ὥστε ν' ἀποτελοῦν μιά ἀτελείωτη αὐτοσφαίρα που μοιάζει σὰν μιά κολλοειδία σειρά ἀπὸ μεγάλα λουκάνικα.

Τὸ συνολικὸ μήκος τῶν σωλῆνων μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὰ 500, τὰ 1000 ἢ τὶς 2000 μέτρα, ἀνάλογως τοῦ θάρους καὶ τοῦ ὅγκου τοῦ βυθισμένου πλοίου που πρόκειται νὰ ἀνελκυθῇ. Αὐτὴ ἡ ἀλυσίδα που εἶνε ἐντελὴς ἀδειανή, πιάνεται μ' ἓνα γάντιο στὸ πῶ γερὸ σημεῖο τοῦ ναυαγισμένου πλοίου κ' ἐπειτα τυλίγεται ὀλόγυρὰ του σὲ ἀλλεπάλληλους καὶ ἀτελείωτους γύρους. Ὁ τὰν γίνῃ αὐτὸ, μιά συνθλιπτικὴ ἀντλία ἀρχίζει νὰ λειτουργήσῃ κ' ἀρχίζει νὰ γεμίζει μὲ ἀέρια τοὺς ἀδιάδροχους σωλῆνες που ἀποτελοῦν τὴν ἀντλία. Αὐτοὶ φουσκώνουν σὲ λίγο κ' ἐπειδὴ τότε τὸ θῆρος τοῦ ναυαγισμένου πλοίου γίνεται ἔτσι λεγόμενον ἀπὸ τὸ θῆρος τοῦ νεροῦ που ἐκτοπίζει μαζί μὲ τοὺς σωλῆνες, ἀρχίζει νὰ ἀνελκύεται μόνο του.

Καὶ πράγματι, ἐλαφρὰ τινάγματα εἶχαν ἀρχίσει κιόλας νὰ ταραζοῦν τὸ βυθισμένο πλοῖο. Ὁ Παρισινὸς ἀντελήφθη σχεδὸν μὲ τρόμο, ὅτι σὲ λίγο τὸ θῆρος του θὰ γινόταν λιγώτερο ἀπὸ τὸ θῆρος τοῦ νεροῦ που ἐξετόπιζε, θὰ σηκώνονταν ἀνάσταντα καὶ θὰ κυμάτιζε ἀπάνω στὰ νερά. Καὶ μὴ ἀνταρχήσαν τὸν πέραςε δόλοκληρο μὲ τὴ σκέψις ὅτι τὸ πλοῖο μαζί μὲ τοὺς πειρατὰς καὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη του Μάτζι, τὴν ὁποία θάπαιναν ἀσφαλῶς μαζί τους, θὰ ἐξέφυγε, γιὰ τὸ Ἀγγλικὸ θωρηκτὸ, ἐμποδιζόμενο ἀπ' τὶς τορπίλλες που ἦσαν σκορπισμένες στὴ θάλασσα, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φτάσῃ.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ δράσῃ... Κι' ἀμέσως μάλιστα.

Ἐκανε στὸ Μαζεστὲ ἓνα σημεῖο, τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως.

Συγκεντρώνοντας τοὺς, ἔσπρωξαν τὴν τορπίλη κάτω ἀπὸ μιά σκοτεινὴ προεξοχή τοῦ θράγου καὶ τὴν ἔδωσαν γερὰ ἐκεῖ, ἀφ' οὗ προηγουμένως δεβαιώθηκαν ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴ συνδεῖ τὸ σύρμα μὲ τὴ θάρκα.

Οἱ δύο φίλοι θρискόντουσαν ἐκείνη τὴ στιγμή στὴν ἀκρὴ τῆς στοᾶς, στὴν ἀκρὴ τῆς ὁπρίας, ὅπως θυμόταν ἀπὸ ἄλλοτε, ὁ Φρικέτος, θρискόντουσαν νὰ διαμερίσονται τοῦ ἀρχιπερατοῦ Μπουσκαρέν.

Αὐτὴ ἡ στοὰ ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ νερὸ που ἔφτανε σὲ δύο μέτρα ἀπὸστασι ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀρχιπερατοῦ.

Ὁ Φρικέτος εἶχε ἐκείνη τὴ στιγμή μιά ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικὲς ἐκείνης ἐμπνεύσεις ποὺ σώζουν τὶς ἀνθρώπινες υπάρξεις ἡ ἀποφασίζουν γιὰ τὴν τύχη ὀλοκλήρου στρατιῶν στὸν πόλεμο. Ἄν ὁ Μπουσκαρέν, φορώντας κοστούμι δύτου κ' αὐτός, δὲν θρискόταν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, δύνει ποὺ ἐργαζόντουσαν γιὰ τὴν ἀνέλκυσι τοῦ βυθισμένου πλοίου, θὰ θρискόταν χωρὶς ἄλλο μέσα στὸ καταφύγιό του. Ἐπρεπε λοιπὸν μὲ κάθε θυσία νὰ μὴ μέσα σ' αὐτό.

Ὁ Φρικέτος ἀναδύθηκε ἀργὰ ἀπ' τὰ νερά, δεβαιώθηκε ὅτι τὸ ἐγχειρίδιό του μποροῦσε νὰ μπαινοβγαίνει εὐκόλως ἐκεῖ στὴ θήκη καὶ πατώντας στὸ στερεὸ πειρὰ ἔδαφος τῆς στοᾶς, ἀρχισε νὰ προχωρήσῃ μὲ δυσκολία, γιὰ τὸν ἐξάραϊνε τρομαχτικὰ—τώρα ποὺ θρискόταν ἔξω ἀπὸ τὰ νερά—τὸ τεράστιο φορτίο τοῦ σκαφάνδρου του.

Ἐφτασε τέλος μπροστὰ στὴν πόρτα τῶν διαμερισμάτων τοῦ ἀρχιπερατοῦ.

Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή, μὰ ὁ Φρικέτος τὴ χτύπησε ἀποφασιστικὰ μὲ τὸ μαχαίρι του.

Καί, περιέργως, τοῦ ἀνοῖξαν ἀμέσως.

Ὁ Φρικέτος ἔκανε ἓνα βήμα πρὸς τὰ μέσα, μὰ ἀμέσως σταθῆκε σὰν ἀπολιθωμένος.

Μιά ἀπερίγραπτη συγκίνησι πλημμύρισε τὴν καρδιά του.

Ἀντὶ τοῦ ἀρχιπερατοῦ που περιμενε νὰ δῇ μέσα στὸ ἀπρόσιτο αὐτὸ καταφύγιο, εἶχε δῇ μιά νέα κόρη, ὡραία σὰν ἀγγελο. Καὶ ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ Μάτζι, ἡ θετὴ κόρη τοῦ Ἀντρέι.

Ἡ Μάτζι, ἡ ἀγαπημένη του που ὁ ἄθλιος αὐτὸς Μπουσκαρέν τοὺς εἶχε κλέψει καὶ τὴν κρατοῦσε τόσο καιρὸ τώρα αἰχμάλωτό του.

Ἡ νέα κόρη δὲν ἀναγνώρισε τὸ φίλο τῆς, κλεισμένος καθὼς ἦταν μέσα στὸ σκαφάντρο που τὸν παρουσίαζε σὰν τέρας.

Ἀπεναντίας ἔκανε μιά κίνησι τρόμου καὶ τραβήχθηκε πρὸς τὰ πίσω.

Συγχρόνως ἔθγαλε μιά κραυγὴ, τὴν ὁποία ὁ Φρικέτος δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ μέσα ἀπ' τὰ θαρεὰ μολύβια τοῦ σκαφάνδρου του.

Κατόπιν ἡ Μάτζι ὤρμησε πάλι πρὸς τὴν πόρτα, στὴν ὁποία στεκόταν ὁ Φρικέτος καὶ προσπάθησε νὰ τὴν κλείσῃ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ μὴ μέσα.

Ὁ ἥρωας μας μὲ μὲλις πρόφτασε νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Ἦθελε νὰ φωνάξῃ τ' ὄνομά του, νὰ τῆς πῇ.

—Μάτζι! Εἰμ' ἐγώ!.. Ὁ Φρικέτος! Ἦρθα νὰ σὲ σώσω!

Μὰ δὲν μποροῦσε.

Μὲ δὴ δύναμι κ' ἂν φώναζε, τὸ σκαφάντρο του θὰ ἐμπόδιζε τὴ Μάτζι νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Σ' ἐκείνη τὴν ὑπέρτατη στιγμή, ὁ δυστυχισμένος νέος γνώρισε τὴν ἱερομὲρ κ' ἀκατανίκητη ἀγωνία που ἤγγιζε ἓνα θάνατο. ὅταν τὸν βασανίζει ἓνας ἐφιάλτης, ὅταν ὁ κοιμισμένος ἐκπνέοντας τὴ γλῶσσα του δεμένη, τὰ μέλη του παρολόμενα, δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸν κίνδυνο που τὸν ἀπειλεῖ καὶ δὲν μπορεῖ οὔτε κὰν νὰ ζητήσῃ βοήθεια.

Μὰ ὁ Φρικέτος δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, στοὺς ὁποῖους μιά τέτοια κατάστασις μπορεῖ νὰ βαστήξῃ πολλὴ ὥρα.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμή, κατανικώντας τὴν ἀρχικὴ του ἀπομυγνία, ἔκανε μιά ἀπότομη κίνησι, φωτισμένος ἀπὸ μιά ἐμφαντικὴ ἐμπνεύσι.

Τράβηξε γρήγορα-γρήγορα τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ μὲ τὴν αἶμα τοῦ χάραξε ἐπάνω στο ἐλγιοτὴς πόρτα αὐτὴ τὴ λέξι μόνον: «ΦΡΙΚΕΤΟΣ».

Ἐπειτα ἀρπάζοντας ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χειροῦ τὴν περίτρημ νέα κόρη, τὴν τράβηξε, περισσότερο πεθαμμένη παρὰ ζωντανή, καὶ τῆς ἔδειξε αὐτὸ που εἶνε γράμμι.

Ἡ Μάτζι διάβασε ἀχόρταγα.

Καὶ κατάλαβε ἀμέσως...

Ἐθγαλε μιά κραυγὴ καὶ ἔπεσε ἀνασθητή.

Τὴ στιγμή ὅμως που ὁ Φρικέτος ἀπλάνε τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσῃ, ἓνα τρίτο πρόσωπο, που φορούσε κ' αὐτὸ σκαφάνδρο, παραμέρισε ἓνα θαρρὸ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖο ἐκρύβει ἓνα δεύτερο διαμέρισμα που ἀποτελοῦσε συνέχεια μὲ τὸ πρῶτο.

Μόλις τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶδε τὸν Φρικέτο, ἔκανε μιά κίνησι ἐκπληξέως.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ νεο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν δῇ στὸ πρόσωπο ἀναμέσῃ τὴν κρυστάλλινη κάσκα τῆς περικεφαλῆσας του.

Ἐπειτα τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἐπάνω στὴ λέξι που ὁ Φρικέτος εἶχε χάραξῃ ἐπάνω στὴν πόρτα.

Καὶ τότε κατάλαβε.

Τράβηξε ἀμέσως τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ ὤρμησε ἐναντίον τοῦ ἥρώος μας.

Ὁ Φρικέτος που δὲν περιμενε τὴν ἐμφαντικὴ ἐπίθεσι καὶ τὸν ὁποῖο ἄλλοτε δὲν ἐμπόδιζε τὸ πολύτιμο φορτίο του νὰ κινήθῃ, δὲν πρόφτασε νὰ λάθῃ στάσι ἀντιπρὸς.

Ήταν πειρὰ χαμένος σίγουρα.

Μὰ ὁ Μαζεστὲ εἶδε τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐπίθεσι.

Γρήγορος σὰν ἀστραπὴ, ἀρπάξε τὸ χερί τοῦ βολοφόνου, τὸ παραμέρισε μὲ δύναμι καὶ κατόπιν, πέφτοντας ἀπάνω στὸν καρποῖο μὲ ὅλο του τὸ θῆρος, τὸν ἔριξε κάτω καὶ τοῦ πάτησε τὸ στήθος μὲ τὸ θαρρὸ, μολυβένιο πόδι.

Αὐτὸ τὸ δράμα, ἀπὸ τὴ στιγμή που ἡ Μάτζι εἶχε ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, δὲν βῆσθηξε περισσότερο ἀπὸ ἓνα λεπτό.

Ἐπρεπε τώρα νὰ διαστοῦν, νὰ φύγουν, γιὰ τὸ βυθισμένο καράδι ἴσως θὰ εἶχε ἀνελκυστῇ στὸ μεταξὺ.

Νὰ φύγουν;

Μὰ πῶς;

Ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τὰ νερά, τὰ ὁποῖα δὲν ἔ' ἀποσυρρόντουσαν πρὶν ἀπ' τὴν ἀμπώτιδα.

Πῶς θὰ μποροῦσε ἡ νέα κόρη νὰ διασχίσῃ χωρὶς σκάσαντο αὐτὸ τὸν ὑπόγειο διάδρομο που εἶχε μήκος πενήντα τοὺς ἀνθρώπινους μέτρων;

Θὰ μποροῦσαν νὰ περιμένουν τὴν ἀμπώτιδα, μὰ ἡ προμήθεια τοῦ ἀέρος που εἶχαν τὰ σκαφάντρα θὰ ἐξαντλεῖτο ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή.

Κ' ἐξ ἄλλου τὸ καράδι τῶν πειρατῶν θὰ μποροῦσε ἐνταυμαστικὰ νὰ φύγῃ...

Ὁ Φρικέτος κατάλαβε ὅτι δὲν χωροῦσαν δισταγμοὶ καὶ ἀνὰ βλητικότητες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η "ΤΟΗΣΣΕΣ,, ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥΣ!..

(Ἐνα ἀπενοκαλυπτικὸ ἄρθρο τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου Μπέν Ἀστερντ, γιὰ τὸ χαρακτῆρα που ἔχουν οἱ ἄνδρες τῶν «αστέρων»)

Ἡ ἐντύπωσις ἀραγε θὰ σὰς ἔκανε, ἂν τύχαινε νὰ διαβάσετε τὴν ἐφημερίδα ὅτι ἡ γυναίκα σὰς εἶνε ἡ «σφιγγα» τῆς ὁθόνης, ὅτι ἔχει τὰ ὠραιότερα πόδια τοῦ κόσμου, ὅτι ἔχει, ἄλλοτε τρυφερὴ φιλενάδα, ὅς ποῦμε, τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνου ἢ τοῦ Κλάρκ Γκέιμπλ, ὅτι εἶνε πεντάμορφη σὰν νεράιδα, ὅτι βάφεται μὲ τό... καντάρι κ' ὅτι ἀπὸ μικρὴ ἦταν ταχυπλῆνα καὶ κοκέττα;

Βέβαια θὰ παραξενεύσατε, μαθαίνοντας ὅτι ἡ γυναίκα σὰς εἶνε μιά σφιγγα. Γιατί, γιὰ τὸ σύζυγό της, μιά σύζυγος δὲν εἶνε ποτὲ σφιγγα. Μπορεῖ νὰ τοῦ φανῇ, στὸ κά-κάτω τῆς γραφῆς ὅτι εἶνε μιά ὑστερική. Πο-τέ ὅμως μιά αἰνιγματικὴ σφιγγα ἂν, αὐτὸ ὅχι, ποτέ.

Μὰ σὰς πέρασε, ἀραγε ἀπὸ τὸ νοῦ καμιά φορὰ ὅτι ἡ περισσότερη ἀπ' αὐτὲς τὶς σειρήνες, ἀπὸ αὐτὲς τὶς «σφιγγες» τῆς ὁθόνης εἶνε καὶ σύζυγοι;

Ἡ Ἀν Χάρντιγκ, παραδείγματός χάριν, ἢ Ροὺθ Τσάττερτον, ἢ Κλεντὲρ Κόλμπερτ, ἢ Μάρλεν Ντήτριχ εἶνε παντρεμένες, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, μὲ ἀσήμους καὶ τελείως ἀγνώστους ἄνδρες. Ἡ πρώτη ἔχει ἄρα τὸν Χάρρυ Μπάννιστερ, ἡ δεύτερη τὸν Ράλλφ Φόρμπ, ἡ τρίτη τὸν Νόρμαν Φόστερ καὶ ἡ τετάρτη, ἡ Μάρλεν, τὸν Ρούντολφ Ζίμπερ, ἓναν ἀγαθὸ καὶ φιλήσυχο ἱερομῆ, ἄλλοτε σκηνοθέτη, χωρὶς ἐπιτυχία καὶ χωρὶς ταλέντο.

Κ' ἡ γόσησες λοιπὸν, ἔχουν τὸ σπῆτι τους, τὶς σκοτούρες τους, τοὺς υπελάδες μὲ τοὺς ὑπηρετίες τους καὶ τὶς φασαρίες μὲ τοὺς καλεσμένους τους. Ἐπειτα ἔχουν καὶ συγγενεῖς, στενοὺς καὶ μακρινούς, ἔχουν καὶ παιδιὰ, που ὅταν δὲν εἶνε δικά τους, εἶνε υἱοθετημένα. Τέλος ἔχουν τὸν ἄνδρα τους, ὁ ὁποῖος δὲν τὶς βασανίζει βέβαια ὡς γόσησες. Κάθε ἄλλο μάλιστα! Εἶνε ἀπλό-στασι ἓνα σύζυγος ὅπως κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι, μὲ τὶς ἰδιοτροπίες του, τὶς γκρίνιες του καὶ τὶς...

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἶνε ἐντυπωσιακὸ ἀνδρὸς τοῦ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ὁ Ροβέρτος Γιούγκ, τῆς «Μέτρο Γκόντουν Μάγερ» μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδάκι τους

Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ μοιραία Μάρλεν δὲν τὸν χωρίζει, γιὰ-τί δὲν ἐλπίζει νὰ θρῇ κανέναν καλύτερο σύντροφο «γιὰ ὅλη τῆς τὴ ζωὴ», ὅπως λέει ἡ ἴδια.

Ὁ ἄσπρος Ροὺντολφ Ζίμπερ δὲν διαβάει ἐπίσης ποτέ του τὰ ἄρθρα που γράφονται γιὰ τὴν τρισένδοξη γυναίκα του. Ξερεῖ ὅτι εἶνε διαφημιστικὰ καὶ δὲν τοὺς δίνει καμιά ἀπολύτως ση-μασία.

Τὴν ἴδια τακτικὴ ἀκολουθεῖ κ' ἓνα ἄλλο ζευγάρι τοῦ Χόλλυ-γουντ: Ἡ γόσησας Μπεμπὲ Ντάνιελς καὶ ὁ Μπῆν Λάιν. Ὅταν ὁ δεύτερος διαβάσῃ τὶς ἐφημερίδες τοὺς φανταστικούς ἔρωτες τῆς γυναίκας του μὲ τὸν Τζάκ Πίκφορντ ἢ ἡ Μπεμπὲ Ντάνιελς διαβάσῃ τὰ πολύκροτα ἐρωτικά σκάνδαλα τοῦ ἀνδρὸς τῆς μὲ τὴν Μάρλεν Μίλλερ, ξεποτοῦν κ' οἱ δύο σὲ ἡχηρὰ γέλια καὶ διασκαδάζουν μὲ τὴν κακογλωσσία τῶν φίλων τους.

Μὰ ὅλοι οἱ σύζυγοι δὲν παίρνουν σ' ἀστεία αὐτὰ τὰ ἄρθρα. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς γίνονται «Ὁθέλλοι» κ' ὅταν ἀκόμη ἡ «γό-σησας»-γυναίκα τους ἀναφέρει ἀπλῶς σὲ μιά δημοσιογραφικὴ συνέντευξί της ὅτι ὁ ὠραιότερος ἄνδρας «κατὰ τὴ γνῶμὴ» της, εἶνε ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ ἢ ὁ Τζόννι Βαϊσμούλλερ...

Πρὸ καιροῦ ἓνας δημοσιογράφος ἀπὸ τὴ Νέα Ὠρκὴ πήγε στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ... ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπόκρυφη ζωὴ τῶν «αστέρων» καὶ νὰ στείλῃ μιά σειρά ἀπὸ ἐντυπωσιακὰ ἄρθρα στὴν ἐφημερίδα του. Γιὰ τὴν Ἀν Χάρντιγκ λοιπὸν ἔγραψε ὅτι ἦταν γρηὴ καὶ τρελλὴ σύζυγος. Ὁ ἄνδρας ὅμως τῆς «θεντέ-τας», ὁ Χάρρυ Μπάννιστερ, μόλις διάβασε αὐτὸ τὸ ἄρθρο, ἔγι-νε ἔξω φρενῶν καὶ ἀφ' οὗ ἔχωσε δύο πιστολὰς στὴν τσέπη του, ἔ-τρεξε στὸ ξενοδοχεῖο που καθόταν ὁ δημοσιογράφος μὲ τὴν κα-κὴ γλῶσσα κ' ἀναστάτωσε ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὶς πιστολιές του. Εὐτυχῶς ὅμως, καμμιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες δὲν βρῆκε τὸν δη-μοσιογράφο, ὁ ὁποῖος, πανικόβλητος, ἀρπάξε τὶς βαλίτσες του κ' ἔφυγε μὲ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τὴ Νέα Ὠρκὴ, ὅπου ἔ-φτασε μισοπεθαμμένος ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ μὲ τὴν ἀπόφρασι ν' ἀλλάξῃ γρήγορα ἐπάγγελμα.

Ὁ Πασκουάλ ντὲ Τσίκκο, ὁ ἄνδρας τῆς πεντάμορφης Τέλ-μας Τόντ, ζοῦσε ἥσυχά μὲ τὴν γυναίκα του ὡς τὴ μέρα που ἡ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ δὲν ἔγραψαν τίποτε γιὰ τὴν «θεντέ-τα». Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὅ-μως που ἀρχισα, νὰ δημοσιεύ-ονται ἓνα σωρὸ ἱστορίες γιὰ τὴν ἐρωτικὴς περιπέτειες τῆς Τέλμας Τόντ, ὁ Πασκουάλ ντὲ Τσίκκο, ἔχασε τὸ κεφάλι του, ἔ-γινε μισάνθρωπος καὶ μιά μέ-ρα πήρε μιά παράξενη ἀποφά-σι: Ἦθελε νὰ γίνῃ πρωταθλη-τῆς τοῦ μποξ καὶ εἰφομάχου. Ὁ λόγος τώρα, υποθέτουμε ὅτι εἶνε ἐνόητος. Ὁ Πασκουάλ ντὲ Τσίκκο ἤθελε, ἰούτε λίγο, οὕ-τως πολὺ, νὰ «καθαρίσῃ» ὅλους το

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ „ΚΟΣΜΙΚΟΙ” ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Ο Φίλιπ Κέννεμαρ

αριστοκρατίας του Νέου Κόσμου.

Τη νύχτα λοιπόν της μεγάλης γιορτής του «Θένκστζινγκ», μιά συντροφιά μεθυμένων σκόνταψε απάνω στο αϊμόφυρτο πτώμα του φοιτητού. Ο Τζών Γκάρρελ ήταν γυιός του θαυτοπλούτου και διασήμου χειρουργού Έντουαρντ Γκάρρελ. Δίπλα στο πτώμα του θρίσκιον ένα καινούργιο περίστροφο.

Ο άνακριτης Χόλλυ Άντερσον άρχισε άμέσως νά κάνει διάφορες έρευνες, μαζί με την άστυνομία, γιά ν' άνακλύψη τόν μυστηριώδη δολοφόνο. Κ' ή άνάκρισις προχώρησε γρήγορα. Διάφοροι μάρτυρες άπεκάλυψαν μερικά διαφωτιστικά στοιχεία. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο πανδοχεύς Τόμας Κρόκερ, έ-αεροπόρος Χόφ κι' ένας φοιτητής που τόν έλεγαν Σίντεν Μπόρυ.

Αυτός ο τελευταίος μάρτυς φανέρωσε στην άστυνομία τ' όνομα του συγγενού δολοφόνου.

Ξέρω ποιός σκότωσε τόν Γκάρρελ, έλεπε με σταθερή φωνή. Ο δολοφόνος του είνε ο Φίλιπ Κέννεμαρ, ένας φίλος του.

Η άποκάλυψις του δολοφόνου έγινε άφορμή νά ξεσπάση ένα τρομερό σκάνδαλο στην Τούλα. Ο πατέρας του Κέννεμαρ ήταν ένας πασίγνωστος άνώτερος δικαστικός, άλλοτε εισαγγελέας του Άρείου Πάγου. Η άστυνομία, μπροστά στις άπρόοπτες φάσεις που έπαιρνε αυτή ή υπόθεση, έστιασε λιγάκι νά προχωρήση στο έργο της. Μήπως δέν είχαν κιάλας γίνει άνω κάτω δυό από τίς καλύτερες οικογένειες της πόλεως; Θά έπρεπε άραγε νά άναστατωθούν κι' άλλες; Είνε γνωστή ή ύποκρισία κι' ο φαρισαϊσμός τών Άμερικανών σέ κάτι τέτοια κοινωνικά ζητήματα...

Διαδόθηκε λοιπόν ότι έπρόκειτο περί έρωτικού δράματος. Ο Γκάρρελ και ο Κέννεμαρ άγαπούσαν την ίδια νέα, την ώμορφη Βιρτζίνια Ουίλκοξ, ή οποία άνήκε στην πιά άριστοκρατική οικογένεια της Τούλας. Κι' ο Κέννεμαρ, άπάνω σέ μιά κ'όσι νοσηρής ζήλειας είχε σκότώσει με μιά πιστολιά τόν αντίζηλό του.

Μά ο άνακριτής Άντερσον δέν μπορούσε νά καταπνήξη την ύπόθεσι. Η άλήθεια ήταν άλλη. Είχε συγκεντρώσει νέα στοιχεία και καταλάβαινε πώς δέν μπορούσε νά σταματήσει τó έργο

Η Έλεονώρα Μπόυθ

Μιά μυστηριώδης δολοφονία στην Τούλα της Όκλαχόμας. Η ύποπτη ζωή δυό φοιτητών. Η συνταρακτικές αποκαλύψεις τεύ Σίντεν Μπόρυ. Δυό νέοι της άριστοκρατίας άρχινάκι στερε! Πώς άπέτυχε ή άπαγωγή της μίς Έλεονώρας Μπόυθ. Η έξδρα μεταξύ τών δυό άρχινάγκστερ. Δυό άνώνυμες έπιστολές στην κόρη ενός πολυεκατομμυριούχου. Πώς έγινε ή δολοφονία του Γκάρρελ. Η τρομοκρατία τών «κοσμικών» δολοφόνων, κλπ.

του. Οι μάρτυρες θά τόν έπρόδιδαν.

Θέλω νά πώ όλη την άλήθεια! φώναξε ο Σίντεν Μπόρυ. Καί πράγματι, ή συνέχεια τών αποκαλύψεών του ήταν τρομαχτική.

—Ο Γκάρρελ και ο Κέννεμαρ, δήλωσε με άπάθεια ο Σίντεν Μπόρυ, ήσαν κ' οι δυό άρχινάγκστερ! Ο καθένας τους είχε κι' από μιά συμμορία!... Μιά μέρα λοιπόν μάλασαν γιά μιά ύποπτη έπιχείρησι και τότε ο Κέννεμαρ σκότωσε τόν Γκάρρελ...

Μά πώς; Ήταν δυνατόν ο γυιός του περιφήμου χειρουργού κι' ο γυιός του άλλοτε εισαγγελέως του Άρείου Πάγου νά είνε άρχινάγκστερ; Ήταν άπίστευτο!...

Κι' όμως ο Σίντεν Μπόρυ δέν έλεγε ψέμματα. Ήξερε όλη τα μυστικά αυτών τών δυό «κοσμικών» δολοφόνων.

—Ο Γκάρρελ και ο Κέννεμαρ, έλεπε, είχαν ιδρύσει μαζί μιά τρομακτική σπείρα, όπως οι γκάγκστερ. Γι' αυτούς οι «γκάγκστερ» ήσαν κ' ήρωες της εποχής μας. Μά δέν άργησαν νά διαφωτισούν και χάρισαν άμέσως. Ο Κέννεμαρ εξακολούθησε νά είνε άρχηγός τών γκάγκστερ της Τούλας, ενώ ο Γκάρρελ πήγε στο Κάνσας-Σίτι, όπου καθόταν ή άρραβωνιαστική του, ή μίς Ντόρις Ρότζερς κ' ίδρυσε κεί πέρα μιά άλλη τρομοκρατική σπείρα. Οι δυό άρχινάγκστερ λοιπόν, στην άρχή, είχαν έγκάρδιες σχέσεις, γιατί τά συμφέροντά τους ήσαν διαφορετικά. Μά κατά θάθος δέν χώνευαν ο ένας τόν άλλον. Ένα άσπασμο μίσους τούς χώριζε από τή μέρα που είχαν μαλώσει. Και όπως ήταν έ-πόμενο, τó ίδιο μίσος κυριαρχούσε και στις συμμορίες τους.

Μιά μέρα ο Γκάρρελ έμαθε ότι ο Κέννεμαρ είχε σκοπό νά άπαγάγη την κόρη ενός πλουσίου έμπόρου της Όκλαχόμας, την μίς Έλεονώρα Μπόυθ και γιά νά ματαιώσει τά σχέδιά του, έ-στειλε σ' αυτή ένα γράμμα και τή συμβούλεψε νά προσέξη. Έτσι ή άπόπειρα του Κέννεμαρ άπέτυχε με τόν πιά οικτρό τρόπο. Ο άρχινάγκστερ τότε έμαθε ότι τόν είχε προδώσει ο Γκάρρελ κι' άποφάσισε νά έκδικηθή, μόλις θά εύρισκε την κατάλληλη εύκαιρία...

—Μά τί ρόλο έπαιξε σ' αυτή την ύπόθεσι ή μίς Βιρτζίνια Ουίλκοξ; ρώτησε τόν Μπόρυ ο άνακριτής Άντερσον.

—Θά ήταν τó προσεχές θύμα του Κέννεμαρ, του άπάντησε ο μάρτυς.

—Πώς; άπόρησε εκείνος. Μά ή Κέννεμαρ ήταν στενός φίλος της οικογένεας Ουίλκοξ. Ο μιστερ Όμηρος Φ. Ουίλκοξ, ο πολυεκατομμυριούχος, ο πρόεδρος της Έταιρείας Πετρελαίων Ουίλκοξ, «Οίλ Κόμπανυ», του είχε μεγάλη έκτίμησι κι' έθελπε με καλό μάτι τó γυιό του άνωτέρου δικαστικού Κέννεμαρ νά κάνει κ'όρτε της κόρης του!...

—Ναι, θέθαια, αυτό είνε άλήθεια, έκανε ο Σίντεν Μπόρυ. Μά ο Κέννεμαρ έπαιξε χαρτάκι ένα θράδυ, στο πανδοχείο του Τόμας Κρόκερ, όπου μαζεώσαν με τή σπείρα του, έχασε 50.000 δολάρια. Έπειδή όμως δέν είχε αυτό τó ποσό, έδωσε τó λόγο του ότι θά τó πλήρωνε μέσα σέ μιά έβδομάδα. Την άλλη μέρα λοιπόν έγραψε δυό άνώνυμα γράμματα στη μίς Βιρτζίνια Ουίλκοξ και της ζήτησε νά άφιστη κρυφά σ' ένα έρημο μέρος της ώριζε 50.000 δολάρια, γιατί άλλωώς θά την άπήγαγε με τή σπείρα γκάγκστερ. Έπειδή όμως ή μίς Βιρτζίνια Ουίλκοξ δέν έδωσε καμμιά προσοχή στις απειλές του, ο Κέννεμαρ πήρε τήν άπόφασιν νά πραγματοποιήση τó σχέδιό του.

Μά έπρεπε πρώτα νά ξεφορτωθή τόν Τζών Γκάρρελ, ο οποίος είχε μάθει τούς σκοπούς

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τó «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τούς άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποία διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, είνε τó ύπέροχον αισθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Και τó άριστούργημα του ρωμαντισμού

“ Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Επίσης άρχισε ή διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ ”

Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, γιά ν' άποκτήσετε τά άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τó «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευομένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και νά τά φέρετε εις τή Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς. Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσό, με τόν έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τά «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ώνομάσθησαν τά έργα που σάς χαρίζομεν.

Οι έν τας έπαρχίας άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τά 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τή Υποπρακτορεία των Έφημερίδων και θά λαμβάνουν τά βιβλία των.

Περί τά τέλη Μαΐου θά κυκλοφορήση ή

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Επίσης έτοιμάζονται τó αισθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

“ ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ ”

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματα.

Η εύκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τó Έξωτερικώ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει νά στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τας 8 δραχμάς, και τά βιβλία άποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι θά ήσο λίαν έπιτήμια διά τή Γραφεία μας μία ταυάνη έπαύρισις. Εις τας πόλεις του Έξωτερικου όπου ύπάρχουν Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών, α. άναγνώσται μας θά παραλάβουν τά βιβλία των από τούς κ. κ. υπακότας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

του και θά τόν έμπόδιζε δίχως άλλο νά άπαγάγη την κόρη του πολυεκατομμυριούχου Ουίλκοξ. Τη νύχτα λοιπόν του «Θένκ-στζινγκ» ο άρχηγός τών γκάγκστερ της Τούλας προσκόλλεσε τόν άρχηγό τών γκάγκστερ της Κάνσας-Σίτι γιά νά γιορτά-σουν μαζί στο πανδοχείο του Τόμας Κρόκερ. Ο Γκάρρελ, δί-χως νά ύποψιαστή την παγίδα, δέχτηκε την πρόσκλησι του Κέν-νεμαρ. Έκείνο τó θράδυ, ενώ ώδηγοόσα τó αυτοκίνητο. Δίπλα μου καθόταν ο Όμηρος Ουίλκοξ ο νεώτερος...

—Μά πώς; φώναξε πάλι κατάπληκτος ο άνακριτής Άντερ-σον. Ήταν μαζί σας ο άδελφός της μίς Βιρτζίνιας Ουίλκοξ; —Μάλιστα... έκανε χαμογελώντας ο Σίντεν Μπόρυ. Ήταν μέλος της συμμορίας του Κέννεμαρ. Άξαφνα λοιπόν, σ' ένα έ-ρημο δρόμο, ο Κέννεμαρ μου έλεγε νά σταματήσω και κατέβη-κε κάτω μαζί με τόν Γκάρρελ και τόν Ουίλκοξ τόν νεώτερο. Έπειτα, ο Κέννεμαρ μου έλεγε νά πάω στο πανδοχείο του Τό-μας Κρόκερ και νά τούς περιμένα εκεί πέρα. Ο Ουίλκοξ φα-νόταν ταραγμένος κ' είχε διαρκώς τó χέρι του στη δεξιά τσέπη του σακκακιού του. Φαίνεται πώς κρατούσε τó περιστροφό του. Μάλις λοιπόν έστριψα τή γωνία του δρόμου άκουσα δυό πυρα-βολισμούς. Ύστερ' από μισή ώρα, μιά συντροφιά μεθυμένων άήρκε τó αϊμόφυρτο πτώμα του Γκάρρελ. Όπως ξέρετε, είχε δυό σφαίρες στο κεφάλι!...

Αυτή ήταν ή συνταρακτική κατάθεσις του Σίντεν Μπόρυ. Μά οι νεαροί γκάγκστερ της Τούλας θρήκαν ότι ο μάρτυς αυτός είχε φλυαρήσει πάρα πολύ κι' έτσι ο Μπόρυ θρέθηκε έ-να πιά νεκρός, πάνω στο τιμόνι του αυτοκινήτου του. Τήν έ-δια τύχη είχαν κ' οι άλλοι μάρτυρες: ο πανδοχεύς Τόμας Κρό-κερ και ο αεροπόρος Χόφ.

Περίτ είνε τώσα νά αναφέρη κανείς ότι ο Ουίλκοξ ο νεώ-τερος άνήρκε τά πάντα, μπροστά τόν άνακριτή και έπτερ' από άπεινωμένες πιέσεις του πατέρα του, άφέθηκε έλεύθερος. Μά ο Φίλιπ Κέννεμαρ βρίσκεται σήμερα στη φυλακή, γιατί τά στοιχεία που έχει συγκεντρώσει ο άνακριτής Άντερσον είνε άρκεία γιά νά τόν στείλουν στην ηλεκτρική καρέκλα.

Οι γκάγκστερς όμως του Κάνσας-Σίτι και της Τούλας έ-ξακολουθούν νά τρομοκρατούν τίς δυό πόλεις με τίς έγκλημα-τικές διατάγες τους. Κι' όπως είνε θέθαια, τά μέλη τών δυό αυ-τών συμμοριών ανήκουν στις πιά άριστοκρατικές οικογένειες της Όκλαχόμας. Η φιλοδοξία αυτών τών έγκληματικών νέων είνε νά γίνουν «κοσμικοί» δολοφόνοι και νά μοιάσουν, στόν «ή-ρωισμό» του Ντιλλίγκερ, του Τζάκ Ντάιμοντ και του Άλ-καπόνε!...

Τι πρόδοσι!.. Τί φρίκη!..

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕΡ

ΠΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Εχεμύθεια.

Από μ.π.—Μπορώ νά σού πώ ένα μυστικό;

Μ.π.λ.—Λέγε...

Μ.π.μ.—Δάνεισέ μου 10 λίρες. Άλλά σέ παρακαλώ μ'ήν τó της σέ κανέναν.

Μ.π.λ.—Μείνε ήσυχος. Είμαι τόσο εχεμύθος, ώστε δέν άκου-σώ! μου είπες!

Μερικές γυναίκες σέ μιά πόλι της Άγγλίας ίδρυσαν ένα σω-ματείο, που κατεδίκαιε τά έρωτικά φιλά ως αντίαισθητικά και άφύσικα. Μερικοί όμως που είδαν τά μέλη του σωματείου έ-κείνου, είπαν ότι μιά τέτοια προφύλαξι που έλαβαν ήταν περιττή κι' αυτό γιά δέν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο νά φιληθούν.

Έν τάξει!

Ο νεός έν ο ι κ ο ς.—Άλήθεια, μίσσις Γκόμπιν, πρέπει νά σάς πώ πώς έχω μερικές ιδιοτροπίες.

Η ά σ ε λ ή ς σ π ι τ ο ν ο ι κ ο κ υ ρ α.—Έννοια σας, κύριε, μή στενοχωριέστε...θά ρις ξεσκονίζω μόνη μου κάθε πρωί!

Τήν ώρα τών γυμνασίων.

Ο ά ξ ι ω μ α τ ι κ ό ς.—Εσύ! Δέν άντιλαμβάνεσαι πώς έτσι έκτίθεται σ' έναν ό πο τ ι θ έ μ ε ν ο έχθρος, ο όποιος άρμόκει σέ πεντακοσίων μέτρων άπόστασι;

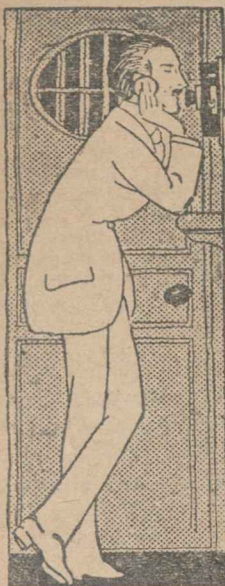
Ο νεός ό λ λ ε κ τ ο ς.—Μάλιστα, κύρ λογαγέ, μά έγώ στέκομαι πίσω από ένα ό πο τ ι θ έ μ ε ν ο θράχο, τριάντα πόντων βάρους!...

Α μ ι μ η τ ο ν .

—Πώς περάσατε χθές στο γεύμα που έδωσε ή Ντόρη πρós τι-μιάν τού διασήμου παλαιού Κάρλο;

—Μά τά ρωτάς, καμμέν! Η Ντόρη δέν μπορεί νά συνέλθη ά-νωστά! Όταν ο Κάρλο άρχισε νά ρουφά τή σούπα του, από τó τετονικά τραπέζια, πέντε ζεύγη σηκώθηκαν κι' άρχισαν νά χο-ρεύουν!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΛΑ

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Η δ/ς ANNA ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΥ (Αθήναι), μάς γράφει :

Αγαπητό «Μπουκέτο». Έχω κάτι να σ'απαιτήσω για τον ιδανικό σύζυγο. Ο άνδρας είναι για κάθε μία γυναίκα καρδιά ο παντοειδής έφιπλος της. Κάθε γυναίκα, όταν σκέπτεται ότι φθάνει η ώρα να συνδέσει τη ζωή της με τον μέλλοντα σύζυγό της, παθαίνει ισχυρό κλονισμό, μόνο μ'αυτή τη σκέψη. Αμέσως έρχεται στο νου της ένα ακαθόριστο σχεδόν πρόσωπο, με χαρακτηριστικά μάλλον αυστηρά και με βασανιστικές διαθέσεις. Και όμως... πλάι σ' αυτόν που φαντάζεται τόσο σκληρό κι' άπαισιο, παραστέκει κι' ο λιποτικός νέος, που αλλοίως πως κυριαρχεί στην κάθε γυναίκα. Έγώ φαντάζομαι τον λιποτικό της καρδιάς μου με κανονικό πρόσωπο, με μάτια αμυγδαλωτά, κατά προτίμηση καστανά, με μαλλιά μαύρα, ντυμένον άμεμπτα και πολύ κοσμικό. Θέλω να είναι αρκετά μετρημένος στα λόγια του, να μην εξωτερικεύει κάθε του σκέψη, δίνοντας μ' αυτό στο όλον του μια μουσικοπάθεια πολύ έλκυστική, σ' αυτήν που θα βρίσκεται κοντά του. Θέλω να ψυχολογή τη σύζυγό του στην κάθε στιγμή και να μη την κουράζει με επίμονες βασανιστικές ερωτήσεις. Ακόμη να μη είναι ζηλιάρης, σ' πράγματα που αφορούν την συνήθη ευγενεία μου προς τους γνωστούς μου κύκλους. Θέλω να έχω το θάρρος να συχωρή μερικά άτοπα, που θα τύχη να κάμω... Ακόμη να έχω το θένος ν' απαντήσει τον χωρισμό μου, ευθύς όταν καταλάβει ότι είναι αδύνατος ή συμβίωσης, και να χωρίσουμε σαν καλοί φίλοι. Όταν ο σύζυγός μου θα έχω αυτά τα προσόντα, νομίζω ότι θα μπορέσει να ζήσει ευτυχισμένος κοντά μου.

Αννα Αποστολάτου

Η κ. Π. Ν. Α. (Ιωάννινα), μάς γράφει, με άξια συγγραφή, με έλκυστική και απλή :

Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Ο ιδανικός σύζυγος, κατά τη γνώμη μου, είναι ο άνδρας μου, και θεωρώ τον γάμο μου ως τον ευτυχέστερον, καθώς μου είνε τον άνθρωπον αυτόν εδρών, οτι άνωροπολούσα. Τακτική άναγνώστρια.

Π. Ν. Α.

Η δ/ς Μ. Μ. Α. μάς άπαντά :

Για μένα, ο ιδανικότερος σύζυγος θα είναι εκείνος που θα με νοιώθει και θα με θεωρεί πάντοτε ως το πολυτιμότερό του πράγμα. Γιατί και εγώ τα ίδια αισθήματα θα νοιώσω για εκείνον.

Μετ' έκτιμήσεως.

Μ. Μ. Α.

Η δ/ς «ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ» (Γαλατάς Τροικητίας), μάς γράφει :

Αγαπητό «Μπουκέτο». Δέξου και τη γνώμη μου. Ιδανικός σύζυγος : ύγιης και ευγενής. Ευτυχής γάμος : εκείνος που στηρίζεται στο αίσθημα της φιλίας.

Μέ τιμην

«Αμαρυλλίς»

Η δ/ς ΚΑΙΤΟΥΛΑ Κ. Κ. (Αθήναι), μάς γράφει :

Αγαπητό «Μπουκέτο». Τον σύζυγό μου τον θέλω άσχημο και κουτό, με βαρεία τσέπη. Επίσης δεν με στενοχωρεί αν θα είναι από αίσθημα ή από συνεισέσιον ο γάμος μας.

Με έκτιμησην.

Καιτούλα Κ. Κ.

Η άπό το ψευδώνυμον «ΔΙΣ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ» φίλη μας, μάς άπαντά :

Χρυσό μου, λατρευτό μου «Μπουκετάκι». Πρώτα απ' όλα, σοδ στέλνω τα συγχαρητήριά μου για την ώρα σου ιδέα, να θέσης την ερώτησι «Ποιος ο ιδανικός σύζυγος». Λοιπόν, τον ιδανικό σύζυγο, αν μπορεί να υπάρξει τέτοιος, τον θέλω ώραιο σαν τον Αδωνι, έξυμνο σαν τον Αϊνστάιν, πιστό σαν τον Δάντε στη Βεατρίκη του και δυνατό σαν τον Ηρακλή. Θέλω να είμαι εγώ η Σπαρτιάτις κι' αυτός ο ελκυστικός μου. Θέλω ακόμα ή ιδέες του να μοιάζουν εκείνου που είχε την έμπνευσι να θέσει την ερώτησι «Ποιος ο ιδανικός σύζυγος», και στον όποιο στέλνω θερμά συγχαρητήρια. Θα ήθελα μά-

λιστα να μάθω ποιός είχε αυτή την πρωτότυπη έμπνευσι. Σε παρακαλώ πολύ δέ να μου άπαντήσεις.

Με άγάπη.

ΣΗΜ.—Κι' εμείς εδώ άπαντούμε στην «Δίδα Βαρόμετρον» και της λέμε ότι την έμπνευσι της καμπίνας του ιδανικού συζύγου την είχε ο ώραιότερος νέος του γραφείου μας !...

Η άπό το ψευδώνυμον «ΔΙΣ ΤΑΛΙΑ» (Ζάκυνθος), φίλη μας, μάς γράφει :

Αθάνατο «Μπουκετάκι» μου, παρηγοριά στη μοναξιά μου. Άπαντά κι' εγώ με είλικρινεία στην ερώτησί σου για τον ιδανικό σύζυγο. Έγώ τον σύζυγό μου τον θέλω να είναι συμπαθητικός, έργατικός, καλός και να έχω θερμή καρδιά. Θέλω επίσης τόσο αυτός, όσο κι' εγώ, να μην είμαστε περήφανοι, για να έχουμε την άγάπη των συγγενών και την έκτιμηση του κόσμου. Όσο για τον γάμο, ο ευτυχέστερος, κατά τη γνώμη μου, είναι όταν κατορθώσει ο σύζυγος να νοιώσει τον χαρακτήρα της συζύγου του, όπως και ή σύζυγος του συζύγου.

«Δίς Τάλια»

Η δ/ς ΡΟΔΩ ΣΑΡΑΝΤΟΥ (Πειραιεύς), μάς άπαντά :

Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Αδιαφορώ για την κοινωνική θέσι του μέλλοντος συζύγου μου. Δεν με πειράζει αν είναι πρίγκιψ ή πτωχός βιοπαλαιστής, ούτε αν είναι νέος ή γέρος. Θέλω μονάχα νάχη μια μεγάλη καρδιά κι' εκεί μέσα να μου στήσει το θρόνο μου και να με κάνει βασίλισσά του. Το αν είναι ξανθός ή μελαχροινός, δεν μ' ενδιαφέρει. Άρκει στα μάτια του να καθρεφτίζεται ή αλήθεια και το μυαλό του να το κυβερνά ή λογική. Έτσι μόνον όνειρεύομαι τον σύντροφο της ζωής μου. Αλλά, που τέτοια τύχη! Ρόδω Σαράντου

Η δ/ς...ΕΝΑ ΑΥΡΙΑΝΟ ΤΡΥΦΕΡΟ 1/2, μάς γράφει :

Έκλεκτό μου «Μπουκέτο». Η έρευνά σου ένθουσιάζει όλες μας, σαν υποψήφια θύματα του Ύμνου που είμεθα, και μάς δίδει την ευκαιρία να καλοεξετάσουμε τον έαυτό μας και να δούμε τι ζητάμε επίτελους από τους...κατηραμένους αυτούς Αδάμ, που ο Θεός μάς υποχρέωσε να πέσουμε...μαζύ τους στή...Γη και να τους...διευθύνουμε !...Γι' αυτό άκου και μένα πώς τον θέλω, εν μέτρω και έμμέτρω :

Την καρδιά μου θα δώσω στον άνδρα, που δεν θάνα σκέψη για τη...μάνδρα, μήτε σοφός τις, και δη...κοινός, άδιαφορός, βλάκας, ...ιδανικός. Δεν μ' άρέσουν ποσώς Βαλεντινί, που άμορφιά κι' μου άππου τους ντύνει. Σαν...γαριλάς θάνα πιο ιδανικός, ή σαν...τοίρος πιο...ήρστικός. Θέλω άνδρα το πών να χωνεύ, δι.τι κι' αν κάνω να το παίνω, θάνα πολύζερος και...μηναιικός, εις δέ το μαγεύεμα...ιδανικός.

Να μη λήη ποτέ σαχλαμάρες, σαν μιλά νάχη αυτός βουδαμάρες, να'ν γένει, με γένι...ευνετικός, λόγους και πράξεις ιδανικός. Να μην κοιμάται και ροχαλίζει, το δέ μουρ μας αυτός να λικνίζει, να τον πιάνη έμπρός μου πανικός...για να λέν : Ιδού σύζυγος Ιδανικός! Άλλο θήλω ποτέ μην κυτάξω, (έτσι κι' εγώ θα του είμαι...εν τάξει) Με άπειρες ευχαριστίες για τα έκστομηθέντα.

«Ένα Αύριανό Τρυφερό 1/2»

Η δ/ς ΚΟΡΙΝΝΑ (Γιορτσά Σπάτης), μάς γράφει :

Κατά τη γνώμη μου, Ιδανικοί σύζυγοι είναι εκείνοι που τους ενώνει ο αληθινός, ο άγνός, ο υπέρροχος των υπερόχων έρωτας, αλλά Αλεξάνδρου και Ασπασίας Μάνου. Ευτυχισμένοι οι θνητοί, όσοι έννοιασαν αυτόν τον έρωτα ! Η αληθινή, ή μοναδική άγάπη, ανεβάζει τον άνθρωπο σ' ανώτερη έπι-

πείδα, τον φέρνει κοντά στην τελειότητα. Μονάχα ένας τέτοιος γάμος θα είναι ευτυχισμένος, γιατί ο δεσμός του θάνατι γλυκύτατα δεμένος με τους κρίκους της αληθινής αυτής άγάπης...

Αναγνωστά μου από τη Δράμα, με το ψευδώνυμο «ΜΙΑ ΦΙΛΗ ΣΟΥ», μάς άπαντά :

Αγαπημένο «Μπουκέτο». Η κ. Άν. Μακρίδου, άπαντώντας εις το ερώτημά σου περί Ιδανικού συζύγου, μ' έπροκάλεσε ν' άπαντήσω κι' εγώ. Και το δικό μου στεφάνι τα δάχτυλά της άγάπης τ'άπλεσαν. Αλλά...πολύ γρήγορα έγινε σιδερένιος κλοιός και μ' έσφιξε και με τρέλλανε, και με πλήγωσε, με μπάτωσε...κι' ακόμα πονώ...Συνεπώς τα στεφάνια που πλέκουν τα δάχτυλά της άγάπης δεν είναι ευτυχισμένα. Άς, μη γελιούνται τα κορίτσια. «Ιδανικός σύζυγος» θα είναι εκείνος που θα τους στείλη ή καλή τους Μοίρα. Η Μοίρα έκανε τον άνδρα της κ. Μακρίδου τρυφερό και τον γάμο της εύτο-χισμένο. Όχι ή άγάπη, όχι...

Η δ/ς Δ. ΕΥΘΥΝΟΠΟΥΛΟΥ (Κωνσταντινούπολις), μάς γράφει :

Αγαπητό «Μπουκέτο». Ζητείτε να σας εύρωμεν τον Ιδανικόν σύζυγον, συγχρόνως δέ και τον ευτυχέστερον γάμον. Έπειδή όμως και με είναι αδύνατος ή εύρεσις και των δύο όμοι, διά μέν το πρώτον ερώτημα θα σας έβιδα την άπάντησιν ότι Ιδανικός σύζυγος θα είναι ο έκλεκτός της καρδιάς μου - κι' αν με δερνή άκαμή ή μ' έχη για δικτατόριστα του. Είς το δεύτερον δέ ότι, έπειδή δεν μπορεί να υπάρξει γάμος «ευτυχέστερος», όπως τον όνομάτε, περιορίζομαι άπλώς εις τον εύτυχη, ο όποιος θα καταστή τοιοῦτος μόνον όταν μπορέσω ν' άποκτήσω τον έκλεκτον της καρδιάς μου, διότι ακόμη είμαι μικρή, μαζύ με την καρδιά του.

Μετά τιμής

Δ. Έγγονοπούλου

Η άπό το ψευδώνυμον «ΝΑΝΑ» φίλη μας, μάς άπαντά έμμέτρως, άπό τα Χανιά της Κρήτης :

Για να είμ' ευτυχισμένη, άκου τι εγώ ποθώ, είμαι κάπως μετρημένη και μεγάλα δεν ζητώ. Έναν άνδρα νοστιμούλη, όχι άμορφο πολύ, και λιγάκι δά...μικρούλη για άγάπη να μιλώ. Πλούτη δεν μ' ενδιαφέρουν, την αλήθεια να σου πώ. Τα παιδάκια διαφέρουν, γιατί, έφερει, τ' άγαπώ. Κι' ή ζωή μας να διαβαίνει όλη λούλουδα σπαρμένη, «Νανά»

Η δ/ς ΕΥΔΟΞΙΑ ΠΕΡΟΥΛΗ (Αθήναι), μάς άπαντά :

Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Μέσα στη θλίψη και την μοναξιά, που με τριγυρίζει, έχω έσένα για μόνο σύντροφο. Με τις άμορφες σεάδες σου γλυκαίνεις πολλές φορές την πινακωμένη ζωή μου. Για τον πρωτότυπο διαγωνισμό που δίνεις, «Ποιος ο Ιδανικός σύζυγος», σου άπαντώ με λίγα λόγια. Έχω τη γνώμη ότι Ιδανικός σύζυγος είναι ένας άνδρας πολύ - πολύ είλικρινής, μορφωμένος και συμπαθητικός, ή άφορτιστός δέ και ή άγάπη του να είναι πάντα αληθινή για μένα, διότι :

Γά ευτυχία στη ζωή δεν έχει πιο μεγάλη, άδύνατη κι' αληθινή, απ' την άγάπη έλλη.

Εύδοξία Περούλη

Η δ/ς ΜΙΚΑ (Αργυρόπολις), γράφει :

Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Κατά την περιορισμένη αντίληψή μου, Ιδανικός μέν σύζυγος είναι εκείνος ο όποιος συγκεντρώνει τέλειον χαρακτήρα, μόρφωσι, έργασίαν και νειότητα. Ο πιο ευτυχισμένος δέ γάμος είναι εκείνος, ο όποιος στηρίζεται στην άγάπη, στην αληθινή άγάπη, και στην άμοι-ρική έκτιμηση και έμπιστοσύ-νη.

Με άγάπη.

ΜΙΚΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ά-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

—Η πίστις στα μάγια είναι παγκόσμιον κακό, το όποιο καμιά θρησκεία ως τώρα δεν μπόρεσε να ξεριζώσει.

—Μιά άρεσ, παραδείγματος χάριν, στην Άνω Άνατολή, σινηθίζει να ζυμώνη στο ψωμί «του Δράκου το αίμα», για να διατηρη καλές σχέσεις με τα πνεύματα !...

—Άλλοι πάλιν ζητούν να εξασφαλίσουν τη φρονιμάδα των άμυνών γυναικών του σπιτιού, κρεμώντας έναν όμοιό από δόντια λαγού έξω από την πόρτα τους.

—Σε μιά πόλη της Άγγλίας, έξ έλλοι, την Ουάιτφορντ, υπάρχει ένα μικρό μουσείο, στο όποιο έκτίθενται διάφορα αντικείμενα μαγείας, έχοντα θεραπευτικές ιδιότητες.

—Τά αντικείμενα αυτά προέρχονται από δωρεές διάφορων συλλεκτών. —Πολλοί επίσης πιστεύουν ότι τά έλικοειδή δότρακα μάς εξασφαλίζουν από τας νόσους και μάς κάνουν κοροσκόφους, άρκει να κρατούμε ένα από αυτά έπάνω μας.

—Ένα πέταλο από πόδι γαϊδουριού, τέλος, κρεμασμένο στο κρεβάτι μας, διώχνει τά φαντάσματα.

—Κι' ένα δόντι γουρουνιού, κρεμασμένο με μιά κλωστή από το λαμύ, προλαμβάνει τις ύστερικές κρίσεις.

—Η δημοχρία της Γλασκώβης έχει έπινοήσει ένα πρωτότυπο σύστημα, για να κωφεύει και να διατηρη στην ακριβή ώρα όλα τά δημοτικά και ιδιωτικά ρολόγια της πόλεως.

—Τά έχει συνδέσει μ' ένα ηλεκτρικό σύρμα με το ρολόγι της Δημοχρίας, το όποιο είναι έπίσης έννομενο, κατά τον ίδιο τρόπο, με το ήλιακό ρολόγι του Άστεροσκοπίου.

—Έτσι το κοινότυπο και το κανόνισμα όλων των ρολογιών γίνεται άπό τον υπάλληλο του Άστεροσκοπίου.

—Σε μιά πολυμελή οικογένεια Τσιγγάνων, τους Κούτερ, παρατηρείται το έξης φαινόμενο :

—Όλα τά μέλη της έχουν στα χέρια και στα πόδια από έξη δάχτυλα.

—Για να περιορίσουν τον θόρυβο, ή άρχες της πόλεως Ντούμπιαν της Νοτίου Αφρικής, χρησιμοποίησαν για το στρώσιμο των έρμωων ένα είδος ορεν-στου, τά όποια κατά την ήμερα και μεταβάλλεται σε κροτάτα.

—Ένα τέτοιο έπίσημο τοποθετούν και στις γραμμές των τρένων.

—Ένας Άμερικανός έφευρέτης έ-ξέπληξε τελευταίως τον έπιστημονικό κόσμο, δηλώνας ότι μπορεί με τους ήχους να γεμίσουν τόχους, σάτια και σφαιροειδείς άκωα !...

—Ο έν λόγος έφευρέτης άναφέρει ότι μια συνδυασμένη... έκρηξις ήχων από 80.000 σάλπιγγες, προκαλεί έναν ισχυρό άνδρα ενός ήππου, άρκει οι ήχοι αυτοί να έχουν την ίδια κατεύθυνση.

—Ο Όλιβερ Μπράντ, άπό το Τένισον των Ηνωμένων Πολιτειών, έγραψε τη διαθήκη του, λίγες στιγμές πριν πεθάνη, έπάνω στο καλ-λάρο του.

—Ένας άλλος πάλιν, Άμερικανός κι' αυτός, ο Χένρι Στίβανσον, έχάραξε τη διαθήκη του σ' ένα πέτρινο σκαλιστάκι !

—Τά καλύτερα κι' άκαθίστατα άνεξίτηλα χρώματα τά βγαίνουν από τά καρφιά.

—Νά και κάτι, το όποιο θα σας εκπλήξει : Τά σάλιακάρα έχουν 20.000 δόντια !...

—Κά κάτι άκόμη πιο εκπληκτικό : Η μικρός πεταλούδιτς, που περτουν έπάνω στο φώς, σαν τυφλές, και κινούνται, έχουν 6000 μάτια !

—Διαβή από 8.000 φασούς στο καθένα τους μάτι.

—Τά όμα άνά και τά γάλα, όταν κινεί τα στή έγκάρως, είναι άσφαλι αντίδοτα κατά των δηλητηριάσεων.

—Κατά τον περασμένο αιώνα στην Αφρική σκοτωνόντουσαν κάθε χρόνο 25.000 ελέφαντες !

—Τά τελευταία χρόνια σκοτώνονται 10-15 μόνον από τά παρόμοια αυτά κατ' έτος.

—Ο Γαλιλάι, ο διάσημος ήλεκτρολόγος, λεγόταν «Βάτοχος», έπειδή τά από σπουδαία πειράματά του τά έκανε πάνω σε βάτοχους.

—Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, πάλιν, λεγόταν ο «Σαρκάτης της Άμερικής» και ο Θωμάς Έδισων, ο «Όγος Π-άουερ».

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΥΕΡΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ». ΑΡΧΙΣΑΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΥΕΡΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ». ΑΡΧΙΣΑΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ.

ΜΕ ΑΓΑΠΗ.

ΜΙΚΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ά-

ΜΕ ΑΓΑΠΗ.

ΜΙΚΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ά-

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ω, κυρία!.. Εύχομαι, ποτέ στη ζωή σας να μην υποφέρετε, τὰ ὅσα ὑπόφερα ἐγὼ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγωνιώδους αὐτοῦ μηνός... Εύχομαι νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ὁ Θεός, ἀπ' τὸ μαρτύριο αὐτό, ποὺ ἐγὼ πέρασα... Σὰς περίμενα ἐκεῖ, νὰ φανήτε... Σὰς περίμενα κάθε μέρα στῆς ἐξαδέλφης σας, νὰ φανήτε ἐπιτέλους ἔστω καὶ γιὰ μιὰ μονάχη φορά... Στὴν ἀρχή, πίστευα ὅτι φύγατε γιὰ ταξίδι, ὅπως γράφατε στὴν δεσποινίδα Ἀθελέν... Ἀλλὰ... ἀλλὰ τῆς εἶχατε γράψει ψέμματα, δίχως νὰ σκεφθῆτε τίς ἐφημερίδες!

.....Ναί, στίς ἐφημερίδες λοιπὸν ὀφείλω, τὸ ὅτι ἀνακάλυσσα τὸ σκληρὸ σας ψέμμα!... Στίς στήλες τῆς κοσμικῆς κινήσεως, διάβαζα κάθε μέρα τὸ ὄνομα σας... Κάνετε κάθε βράδυ τὴν ἐμφάνισί σας στὰ ἐκλεκτότερα σαλόνια, κ' ἀφιερώναν οἱ κοσμικοὶ ρεπόρτερ πάρα πολλές γραμμές, γιὰ νὰ περιγράψουν τίς πολυτελεστάτες τουαλέττες σας!...

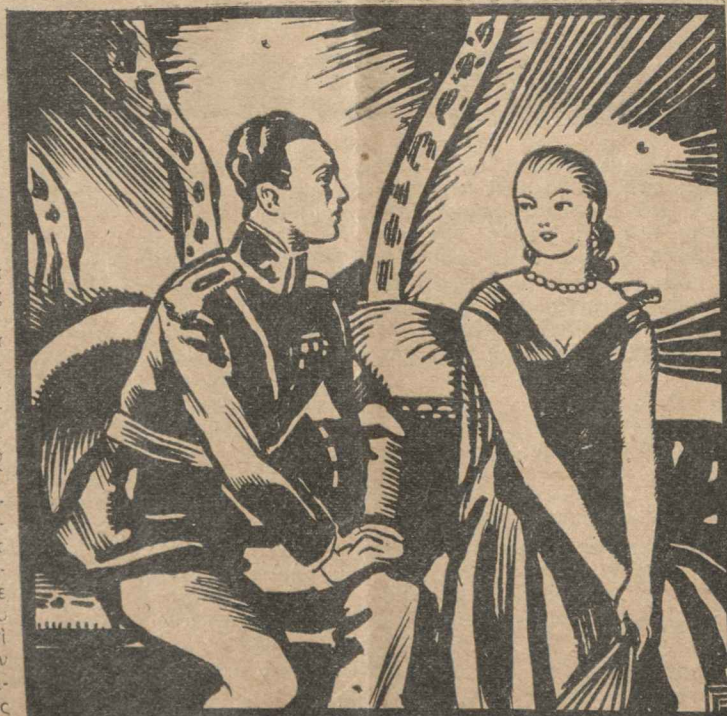
.....Ὡστε δὲν εἶχατε φύγει λοιπὸν, γιὰ ταξίδι... Ἀλλὰ οὔτε καὶ στῆς ἐξαδέλφης Ἰσαυρίνας τὸ μέγαρο, ἐννοοῦσατε νὰ πατήσατε τὸ πόδι σας, παρ' ὅλο πὺ ἡλικία ὅτι θὰ φανήτε ἐπιτέλους... Ναί, σὰς περίμενα μὲ ἀπάντησι λαχτάρα ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα, ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα... Δὲν μποροῦσα βέβαια, νὰ μὲν διαρκῶς στῆς ἐξαδέλφης σας... Ἀλλὰ παραμόνευα ὅμως δολιχῶς ὄρες, ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρό της... Στεκόμουν πρόφυλακτικά, πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, ἔξω στὸ δρόμο, στὸ πεζοδρόμιο, ἢ κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου της, καὶ παραμόνευα γιὰ σὰς, καὶ σὰς περίμενα νὰ φανήτε!...

.....Ὅταν πλησίαζε κανένα ἀμάξι ποὺ νὰ μοιάζῃ μὲ τὸ δικό σας, ἀμέσως ἡ καρδιά μου φτεροκοποῦσε ἀπὸ συγκίνηση: Θὰ σὰς ἔβλεπα ἐπιτέλους, ἔστω κ' ἀπὸ μακριά!...

.....Μὰ, ὅχι!... Τὸ ἀμάξι προσπερνόσατε, δίχως νὰ σταθῇ κα-

θόλου... Δὲν ἦταν τὸ δικό σας... Καὶ περιμένα ἐνῶ... Περιμένα ἔ-σας, παραμονεύοντάς ὡς τὸ βράδυ... Κι' ὅταν ἀποφάσιζα νὰ φύγω πειδὶ, κουρέλι ἀπ' τὴν κούρασι, ἀπ' τὴν θλίψι, κ' ἀπ' τὴν ἀγωνία μου ψιθύριζα ὡστόσο μὲ κάποια ἀχνὴ ἐλπίδα στὴν ψυχὴ μου: «Δὲν ἦρθε ἡ Σουζέτ, ἀπόψε!... Μὰ θὰ ῥθῃ αὔριο, ἀσφαλῶς!»

.....Ἀλλὰ κ' ἡ «αὔριο» ἦταν πάντα σὰν «χθές»: Ἀδειανὴ καὶ θλιβερὴ, καὶ μελαγχολικὴ, γιὰ μένα... Ἦταν μιὰ «αὔριο» δίχως ἔσας, πόλι!... Γιατί δὲν ἐργάσα-στε, λοιπὸν!... Σὲ τί σὰς εἶχα ἐνοχλήσει;... Δὲν εἶχα κρατήσει πι-στὰ τὸν ὄρκο μου, νὰ μὴ σὰς μι-λήσω ποτὲ γιὰ τὸν ἔρωτά μου;... Ζήρατε, ὅτι ἡ υπερτάτη χαρὰ γὸ σὰς σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, μοῖ ἦταν ἀπαγορευμένη!... Τὴν ἀπαγόρευα κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸν ἑαυ-τό μου!... Δὲν ἤθελα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν εὐτυχία νὰ σὰς σφίξω μιὰ μέ-ρα στὰ μπράτσα μου, γιατί τότε θὰ ἐλαττωνόταν ὁ σεβασμός μου στὴ λατρευτὴ σας ὑπαρξί!... γιατί τότε, στὴν εὐτυχία μου καὶ στὴν ἀγάπη μου, θὰ μπερδεύονταν, μοι-ραία καὶ κάποια ἀπογοητεύσις μου, γιὰ τὸ ἄνογο γλύστρημά σας!...

Ἡ Σουζέτ σιωποῦσε τώρα... Ἐπρεπε, ὅμως νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ἀφοῦ τὸν ἐπέλεξε νὰ σιωπῇ τοῦτο...

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

.....Λοιπὸν!... Ἀφοῦ βλέπατε τὸν τόσο σεβασμὸ μου γιὰ σὰς, καὶ τὴν τόση μου λεπτότητα, γιατί μὲ βασανίσατε τόσο σκλη-ρά!... Γιατί μ' ἐγκαταλείψατε καὶ φύγατε μακριὰ μου, κάνοντας χρῆσι μιᾶς ἀδικαιολόγητης ψευτιάς!... Γιατί μοῦ στερήσατε τὴν παρηγοριά τῆς παρουσίας σας;... Γιατί μοῦ στερήσατε τὴν ἀ-νέκφραστη ἀνακούφισι, ν' ἀκούω τὴ φωνή σας, νὰ σφίγω σὲ μιὰ γοργή κ' ἀχνὴ χειραψία τὸ λατρευτό μου χέρι σας, νὰ βλέπω δειλὰ καὶ σεμνὰ τὸ καθαρό σας βλέμμα!... Γιατί!... Γιατί!...

.....Μὰ, ὅχι!... Κανένα «γιατί» δὲν ὑπάρχει, στὴ στάσι σας!... Καμμιά δικαιολογία, δὲν θὰ μπορέσατε νὰ βρῆτε... Ἀ-πλοῦστα, φανήκατε χωρὶς κανένα λόγο κακὴ, καὶ θελήσατε νὰ μὲ βασανίσατε σκληρά, ρίχνοντάς με στὴ μόνωσι, στὴν ἀπό-γνωσι, στὴν ἀπελπισία!...

.....Μὴ φανταστήτε, κυρία, ὅτι νοιώθω θυμὸ ἐναντίον σας... Ὅχι!... Κι' ἂν τοιμὴ νὰ σὰς μιλάω τώρα, γι' αὐτὰ τὰ βάσανά μου, τὸ κάνω γιὰ ν' ἀνακουφιστῶ: Ἐσχύνω ὅλη τὴ φρίκη, κ' ἔ-λα τὰ μαρτύρια, ὅσα τυράννησα, τὴν ψυχὴ μου κατὰ τὸν τελευ-ταῖο αὐτὸν μῆνα ποὺ δὲν σὰς ἔβλεπα!... Ὡ, πόσο ἦταν ἀνυπό-φορο τὸ μαρτύριό μου!... Ἦμουν τόσο κοντὰ σας ὁ φτωχός, κ' ἔμωσ τόσο μακριὰ σας συγχρόνως...

.....Σκέφτηκα ἐπιτέλους, ὅτι θάκανα καλὰ νὰ φύγω... Καμ-μιὰ ἀπόστασι βέβαια, κανένα μέρος τοῦ κόσμου, δὲν θὰ ἦσαν ἱ-κανὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ σὰς ξεχάσω... Τὸ ἔξερα καλὰ, αὐτό... Πάντα θὰ ὑπῆρχε, ζωηρὴ καὶ λατρευτὴ ἡ ἀνάμνησί σας, στὴν ψυχὴ μου, καὶ στὴν καρδιά μου... Ἀλλὰ ἤθελα μ' αὐτὸν τὸν τό-πο, ἤθελα μὲ τὴν ἀπαμάκρυνσί μου ἀπ' τὸ Παρίσι, νὰ φανῶ ὅτι καὶ μ' αὐτὴ ἀκόμη τὴ σκληρὴ ἐπιθυμία σας συμμορφώνομαι... Ναί, δὲν ἔφευγα βέβαια γιὰ νὰ σὰς ξεχάσω—θὰ μοῦ εἶνε ἄνυ-νατο αὐτὸ ποτὲ—ἀλλὰ ἔφευγα τουλάχιστον, γιὰ νὰ σὰς βοηθί-σω νὰ μὴ μὲ ξενατιῶθε!...

.....Ἀκούσα λοιπὸν, νὰ γίνεταὶ λόγος γιὰ πολέμους ποὺ συνέβαιναν ἐκεῖ κάτω στὴ μακρινὴ Μυσία... Εἶνε μιὰ γάσας γεμάτη ἀπὸ βουνὰ, ἀπὸ βράχους, ἀπὸ δάση, κ' ἀπὸ χιμῶ-ρους!... Δὲν γινόντουσαν μάχες «ἐκ παρατάξεως» ἐκεῖ!... Ἦ-ταν ἕνας ἀπλὸς κλεφτοπόλεμος, ἀγριὸς ὅμως κ' ἀμελιγτός... Θὰ μπορούσα λοιπὸν, νὰ πάω ἐκεῖ, νὰ βγῶ στὰ βουνὰ μὲ τὸ ἑ-θελοντικὸ μου σῶμα—σὰν ἀρχηγὸς ἀτάκτων, σὰν ὀπλαρχηγὸς σῶματος ἀνταρτικοῦ—καὶ νὰ πε-ράσω μιὰ νύχτα σὰν ἥρωας!... Τί ἴδαν μὴ νύχτα σὰν ἥρωας!... Τί ἴδαν ἡθελα τὴ ζωὴ!... Καὶ τί σημά-δια εἶχε ἕνα βόλι στὰ στήθη μου; Ὁ-ῖταν τὴν ψυχὴ μου τὴ σπαρξί-μερα—νύχτα ἡ πιὸ φριχτὴ ἀγώνα, ἔξ αἰτίας σας;

.....Ἐπειτα, εἶνε καὶ καθή-κον μου, νὰ βοηθήσω τὸν ἡγεμόνα τῆς Μυσίας, στὴ σκληρὴ τοῦ πόλε-μο τοῖς ἰσχυροῦ ἀντίπαλο κράτος!... Εἶνε ἕνας ἡγεμόνας ποὺ κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸ κράτος του, κ' ἔγω ὑποχρέωσι— ἡγεμὼν ἐγὼ δὲν εἶ-μι κράτος— νὰ βοηθήσω τοὺς ἡ-γεμῶνες τὸν ἐστεμμένο συνῆλθό μου...

.....Τοῦ πρόσφερα λοιπὸν ὁ-λὸψυχα, τὸ σπαθί μου... Τὸ δέχτη-κα μ' εὐγνωμοσύνη, καὶ μοῦ πα-ρήγγειλε νὰ φύγω τὸ γρηγορώτε-ρο γιὰ κεῖ, γιατί ὁ πόλεμος διου-λώσε κ' ἡ θέσι του εἶνε κρίσιμη!... Αποφάσιζα νὰ φύγω αὔριο πρωί-νι, σὲ ἕνα ἄλογο, καλὰ ἔκλεγε κ' ἦτο ἑτοιμάσθηκα σὲ δολι-κὴν Ἀλλὰ...

.....Ἀλλὰ ἀπόμε, αὐτὴ τὴ νύχτα, κ' ἐνῶ λίγες ὥρες ἀνέμει-νε χωρὶς ὅτι τὴ στιγμή τῆς ἐ-σχωρήσεώς μου, λιγώθηκα ἐκ-τός... Θὰ μοῦ ἦταν ἀφάνταστο σκληρὸ νὰ φύγω, δίχως τουλί-χιστον νὰ σὰς δῶ γιὰ μιὰ στε-ρὴν φορά, δίχως τουλάχιστον νὰ

σὰς ἀποχαιρετήσω καὶ νὰ σὰς πῶ δυὸ λόγια!...

.....Ναί, συγχωρήσατε με, κυρία!... Συγχωρήσατε με, ἂν τα-ράζω τώρα—καὶ γιὰ τελευταία φορά—τὴν εὐτυχισμένη, τὴν ἀμέ-ριμνη ζωὴ σας... Ἐκεῖνοι ποὺ ἐξορίζονται μονάχοι τους, ἔχουν—μοῖ φαίνεται—δικαιώματα σὲ ὀλίγη ἐπιείκεια!... Πρέπει νὰ τούς κρῖναι μὲ κάποια ἐπιείκεια αὐτοὺς ποὺ φεύγουν, ἐκεῖνοι ποὺ μένουν... Πρέπει νὰ νοιώσατε ὀλίγον οἶκτο γιὰ μένα, ποῖ φεύγω μονάχος μου μακριὰ σας, καὶ νὰ μοῦ συγχωρήσατε τὴν ἀποφυγὴ ἐνόχλησι μοῦ!...

.....Συγχωρήσατε με, λοιπὸν, κυρία!

.....Καὶ τώρα, φεύγω!... Σὰς ἀποχαιρετῶ γιὰ πάντα, λα-τρευτὴ κυρία!... Σὰς ὀρκίζομαι σὸ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, ὅτι φεύγω, κ' ὅτι ὅλες ἡ ἐνοχλήσεις σας τελειώνουν σὰν νύχτω πε-δῶν!

Ἡ Σουζέτ, τὸν ἀκούει... Ἡ γλυκεῖα, ἀλλὰ κ' ἀπότομη φωνή του, ποῦθαινε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του, κομμένη σὲ σύντομες φράσεις—παραπονετικές σὰν στεναγμοί—τὴν συγκι-νοῦσε δόλωψα, καὶ τὴν ἔκανε νὰ πονή!... Ἦταν σὰν νὰ τῆς κεν-τούσαν διαρκῶς τὴν καρδιά!...

.....Ὡστόσο, κυριαρχώντας στὰ νεῦρα της, χαμογελοῦσε πότε-πὸ-τε σπύς διαφόρους καλεσμένους της, χαίρετοῦσε τοὺς νεοφερ-μένους, κ' ἄκουγε συγχρόνως ὅλα τὰ θλιβερά παραπόνια τοῦ Σουέν, δίχως νὰ χάσῃ οὔτε λέξι!...

.....Ναί!... Χωρὶς νὰ πᾶν νὰ τὸν ἀκούῃ, καὶ χωρὶς νὰ πᾶν ἡ φωνὴ της νὰ πονᾷ ἀπ' τὰ λόγια τοῦ νεαροῦ κ' ἁμοιροῦ Σουέν, ὑποσέθηκε ἐντωμεταξύ χαμογελαστὴ ἕνα «θάλας», σ' ἕνα, ἀκό-λουθο πρεσβεά... Κι' ἡ βεν-τάλια της δὲν ἔπαυε νὰ κινῇ-ται ρυθμικά!...

.....Πόσις μπορούσε νὰ ὑπομια-σθῇ ποτὲ, ὅτι τὴ στιγμή ἐκείνῃ μιὰ «ΠΕΛΠΙΣΙΑ» διηγόταν τὴν ἱστορία της σὲ μιὰ «ΚΡΥ-ΦΗ ΣΥΜΠΛΟΙΕΙΑ», ἀνάμεσα σὲν εὐθιμοὺς ἐκείνων κύκλο-ν καλεσμένων!...

Ἡ «ἀπελπισία» — ὁ Σουέν—κ' ἡ «κρυφὴ συμπλοκή» — ἡ Σουζέτ — καθότουσαν ὁ ἕνας κοντὰ σὸν ἄλλον, χαμογελα-στοὶ σὲν ἐπιφάνεια, ἦσαν οἱ ἀγνοοῦσι σὲν μάτια!...

Ἐκείνη σιωποῦσε, τώρα... Ἐ-πρεπε ὡστόσο, νὰ τοῦ ἀπαν-τήσῃ, ἀφοῦ τὸν ἔβλεπε νὰ ὑ-ποφέρει τόσο ἀγρία!...

Κι' ἄρπιασε νὰ τοῦ σιγομι-λάει, πίσω ἀπ' τὴν βεντάλια της. Τὸν βεβαίονε, ὅτι ἀδικα-τὴν κατατροῦσε... Ἀν πῆγα-νε τότε στὴν ἐξαδέλφη της Ἰ-σαυρίνα, πῆγαινε κ' ἀπὸ φιλ-α-νὰ αὐτὸν...

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἶνε τόσο θαυμάσιος, γιὰ κείνη τὴ φίλι-ο ποὺ τοῦ εἶδε!... Κι' ἂν ἔπαυε ἀγρίτερα ἐντέλως τίς ἐπιτα-κὲς της ἐκεῖ, εἶχε ἕνα σθενα-ρὸ λόγο νὰ τὸ κἀν: Φο-βήθηκε, μήπως ὁ Σουέν ἀπο-βῇ σὲ τίς ἐπισκέψεις της σὲ αἰ-σθημα εἶκο, τὸ ὅποιο—ὡστό-σο—οὔτε κἀν ὑπῆρχε στὴν κα-ρ-διά της!

.....Ναί, τίποτε τὸ αἰσθηματικὸ δὲν αἰσθανόταν ἡ Σουζέτ, γι' αὐτὸν. Κι' ἂν τοῦδεχνε μιὰ υπερβολικὴ—ἴσως—οικειότητα, αὐ-τὸ ἀφελόταν στὴν παλαιὰ τους γνωριμία: Τὸν εἶχε γνωρίσει μαρὸ παιδάκι σχεδὸν τότε, αὐτὴ, ποὺ ἦταν μιὰ πανδρεμένη πειὰ ἡλικία, μητέρα του σχεδὸν στὴν ἡλικία!

.....Τὴν αὐτὴ, ἦταν προτιμότερο καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Σουέν νάπαυε—αὐτὸς—τίς ἐπισκέψεις του στὴν ἐξαδέλφη της... Καὶ τώρα!... Ὡστε θάφευγε, λοιπὸν!... Ἀμέσως αὔριο, κιό-λας!... Πῆγαινε νὰ πολεμήσῃ χάριν ἐνὸς ἡγεμόνος μὲ θρόνο, αὐτὸς ὁ δίχως θρόνο ἡγεμὼν!...

.....Ἀς εἶνε!... Ἦταν πολὺ ἱπποτικὴ, αὐτὴ ἡ πράξις του!... Κα-λὰ ἔκανε νὰ προσφέρει ἱπποτικά τὸ σπαθί του καὶ τὰ στήθη του... Σουέν, σ' ἕνα ἡγεμόνα, σ' ἕνα συνάδελφόν του σχεδὸν, τοῦ ὁ-ποιοῦ ἡ χάρα κ' ὁ θρόνος κινδύνευαν ἀπ' τὴν ἀρπακτικὴ εἰσβο-λὴ γενοῦσε ἐγθροῦ!...

.....Ναί, ἦταν ἀντάξιο τῆς εὐγενικῆς καρδιάς του, αὐτὸ ποὺ ἔκα-νε... Ἀλλ' ὡστε, δὲν θ' ἀργοῦσε κιόλας νὰ τὴν ξεχάσῃ... Δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ξεχάσῃ—μέσα στίς τόσες περιπέτειες ἐνὸς αἵμα-τος πολέμου—ἕνα ἔρωτα, τὸν ὅποιο ἀνακρίβως φανταζόταν ἐνῶ αἰῶνα... Καμμιά ἀγάπη δὲν εἶνε αἰώνια!... Ὅλες γρήγορα ἐξορίζονται, ἀρκεῖ νὰ δειλῇ κανένας λίγη καλὴ διάθεσι!... Καὶ οὔτε ἦταν θαυμάσιον πειὰ, μαζί του... Ἀφοῦ μάλιστα ἐ-πρόκειτο νὰ φύγῃ αὔριο τὸ πρωί, καλὰ ἔκλεγε κ' ἦρθε νὰ τὴν ἀ-ποχαιρετήσῃ... Ναί, ἦταν εὐχарιστημένη, τώρα... Ἦρθε νὰ τὴν

δὴ ἕνας παλῆς τῆς ἀγαπῆτός καὶ μικρὸς φίλος, μὲ τὸν ὅποιο τόσες ἀνάμνησις τῆ συνδέουν, ἀπ' τὴν κοιλιάδα τοῦ Νέκαρ—ἀ-κόμη!...

.....Λοιπὸν, ἦταν εὐχарιστημένη ποὺ τὸν ἐξασαῖδε, τοῦ εὐχόταν καλὸ ταξίδι, κάθε εὐτυχία γιὰ τὸ μέλλον καὶ νίκη σὲ σπαθί του καὶ σὲ ὅπλα τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου ἡγεμόνος τῆς μικρῆς—ἀλλὰ τοιμηρῆς—Μυσίας!...

Ἐλεγε αὐτὰ τὰ ἀπλά λόγια τῆς ἡ Σουζέτ, ἐνῶ ἡ καρδιά της πονοῦσε ἄθελαι καὶ φριχτά!... Ἐλεγε αὐτὰ τὰ ἀπλά λόγια τῆς ἡ Σουζέτ κ' ἔτρεμε μήπως τὰ μάτια της πλημμυρίσουν, ξαφνικά ἀπὸ δάκρυα!...

Καὶ τί σκάνδαλο τότε, Θεέ μου!

Ἀφαινα ὁ ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας πλησίασε χαμογελαστός, γεμάτος ἀπὸ ἀδρότητα κ' ἀπὸ θηλυπρεπὴ καμώματα. Ὑποκλι-θῆκε μπρὸς τὴ Σουζέτ κ' εἶπε:

—Κυρία μου...αὐτὸ τὸ θάλας... εἶχατε τὴν κα'ωσύνη νὰ μοῦ τὸ παραχωρήσατε, πρὸ ὀλίγου!

Ἡ Σουζέτ σηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε. Οὔτε κύτταξε κἀν πρὸς τὸν Σουέν. Καὶ χόρευε τώρα, μὲ τὸ χαμόγελο διαρκῶς σὲν χεῖλῃ της!...

Δὲν κύτταξε καθόλου πρὸς τὸ μέρος, ὅπου καθόταν, ὁ Σου-έν. Δὲν ἤθελε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὰ κεῖ. Ἐκείνη τὰ μάτια της, κάθε φορά ποὺ ὁ χορὸς τὴν ἔφερνε κοντὰ

Γιατί!

Ὡ, γιατί ἄθελαι τοὺς τὰ μάτια της λαχταροῦσαν νὰ στρα-φούν πρὸς τὰ ἐκεῖ!... Λαχταροῦσαν νὰ στραφούν πρὸς τὸν Σου-έν, πρὸς τὸ χλωμὸ καὶ γοι-τευτικὸ τοῦ πρόσωπο καὶ πρὸς τὸ λιγερὸ κορμί του, τὸ σφι-χτοκλεισμένο στὴν κομψὴ στο-λὴ ποὺ τόσο ὡμορφα τοῦ πῆ-γαινε!...

Ὅταν ἡ μουσικὴ σταμάτησε, ὁ συγχορευτὴς τῆς τὴν ὡδήγη-σε πάλι στὴ θέσι ἀπ' τὴν ὅποια τὴν εἶχε πάρει. Τὰ μάτια της ἤ-σαν μισοκλεισμένα, Κάθησε ἡ Σουζέτ, καὶ δὲν τάνειε. Ὁ Σουέν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ της, τό-σο κοντὰ της;

Μὰ, θέβαινα!... Χωρὶς αὐρι-βολία, θὰ ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ ὁ Σουέν, πλάι της ὅπως πρὶν!... Θεέ μου, τί ἤθελε ἐπιτέλους ἀ-κόμη!... Γιατί ἔμεινε!... Δὲν τὰ εἶπαν, ὅσα εἶχαν νὰ πουν!... Τὴν εἶχε ἀποχαιρετήσει!... Δὲν ἔ-μεινε τίποτα πειὰ, νὰ πουν ἀκό-μη οἱ δυὸ τους!... Κι' ἔπρεπε νὰ τὸ ἀντιλήφθῃ ἐπιτέλους μὴ γιὰ πάντα αὐτὸ ὁ Σουέν.

Καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴν ἀ-πασχόλησί της σὲν χορὸ καὶ νὰ φύγῃ μὲ ἀσίστητο ἄντρον—μὲ ἀνδρι-κὴ ὑπερφάνεια, χωρὶς νὰ τὴν περιμένῃ νὰ ξαναγυρίσῃ!... Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἡ Σουζέτ κ' ἐνῶ σκεπτόταν ἀκόμη—μὲ σοφιστικιστικὴν—αὐτὰ τὰ πράγματα, γύρισε πάλι τὸ κε-φάλι της καὶ λοξοκύτταξε πρὸς τὴν θέσι τοῦ Σουέν!...

Ἡ θέσι ἦταν ἄδεια!... Καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴν ἀ-πασχόλησί της σὲν χορὸ καὶ νὰ φύγῃ μὲ ἀσίστητο ἄντρον—μὲ ἀνδρι-κὴ ὑπερφάνεια, χωρὶς νὰ τὴν περιμένῃ νὰ ξαναγυρίσῃ!...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἡ Σουζέτ κ' ἐνῶ σκεπτόταν ἀκόμη—μὲ σοφιστικιστικὴν—αὐτὰ τὰ πράγματα, γύρισε πάλι τὸ κε-φάλι της καὶ λοξοκύτταξε πρὸς τὴν θέσι τοῦ Σουέν!...

Ἡ θέσι ἦταν ἄδεια!... Καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴν ἀ-πασχόλησί της σὲν χορὸ καὶ νὰ φύγῃ μὲ ἀσίστητο ἄντρον—μὲ ἀνδρι-κὴ ὑπερφάνεια, χωρὶς νὰ τὴν περιμένῃ νὰ ξαναγυρίσῃ!...

Πῶς!... Κανένας!... Ὡστε ἔφυγε λοιπὸν, ὁ κόμης ντὲ Τσέλα-Κάλιτε;

Ἡ Σουζέτ, τινάχτηκε ὀρθή. Κατάπληκτη, ἀλαφροτρέμοντας μοιροῦριζε:

—Ἐφυγε!... Ἐφυγε!...

Λοιπὸν, ναί!... Ἐφυγε!... Γιατί νὰ μὴ νῃ;... Τί ἄλλο εἶχα νὰ πουν, ἀκόμη!... Εἶχε καταλάβῃ ὁ Σουέν, ὅτι ἡ παρουσία του θὰ γινόταν ἐνοχλητικὴ, ἐπιτέλους!... Πολὺ καλά, λοιπὸν! Αὐτὸ ποῦνε ἦταν καὶ τὸ καλύτερό ποὺ εἶχε νὰ γίνῃ!

Ἦταν ἡσυχία πειὰ!...

Ἀρχισε τώρα νὰ προχῶρῃ ἡ Σουζέτ, ἀνάμεσα σὲν πλῆθος τῶν καλεσμένων της. Χαίρετοῦσε δεξιὰ κ' ἀριστερά, χαμογε-λοῦσε κ' εἶχε τὸ ὕψος ἀσώστης οἰκοδοσποίνης. Τὸ ὕψος δηλαδὴ μιᾶς οἰκοδοσποίνης, ἀπασχολημένης μὲ τὴν ἐορτὴ ποὺ δίνει καὶ μὲ τὴ διαρκὴ φροντίδα της νὰ μὴ παρῇ σπινθηροῦν σὲ τίπο-τα οἱ καλεσμένοι της.

Ἐρριχνε ὅμως ἀσυναίσθητα τὸ βλέμμα της ἐρευνητικὸ, ταντοῦ!...

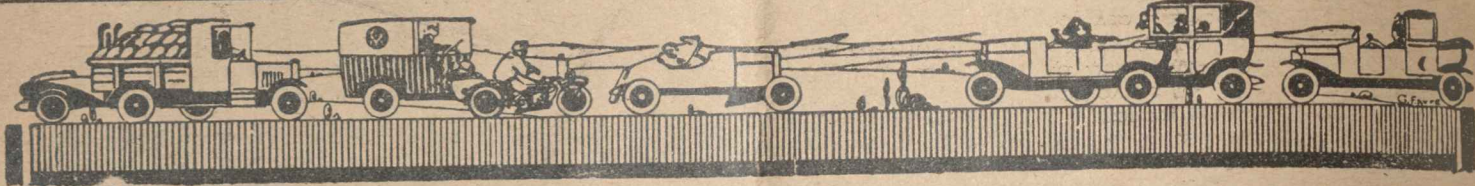
Τί!... Τὸν Σουέν;... Μήπως αὐτὸν ἀναζητοῦσε ἀγανα-γισμένη!...

Ὅχι, θέβαινα!... Θὰ ἦταν κομικὸ, ἀστεῖο, αὐτό!... Ἀπλῶς καὶ μόνον, θεβαινώσαν καὶ μόνῃ της, ὅτι ὁ νεαρὸς κόμης ντὲ Τσέλα-Κάλιτε εἶχε φύγει πραγματικά ἀπ' τὸ μέγα-ρό της. Καὶ τὸ πιστοποιοῦσε αὐτὸ τὸ πράγμα, μ' αὐτὴ ἀκριβὴς τὴν ἐρευνὰ τῆς ἀπὸ σαλόνι σὲ σαλόνι. Κι' ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκα-νε νὰ φαίνεται τόσο εὐχарιστημένη τώρα, ἦταν ἀκριβῶς τὸ

Σιγὰ - σιγὰ, γλυστρώντας κατὰ μήκος τοῦ τοίχου, βγῆκε σ' ἕνα διάδρομο!...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η ανθαρίστος υπερτίμηση των παρα των Υποπαρακτορέων απογορεύεται.

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιοδότης κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπόψη.

Πολλοί αναγνώστες μας μας γράφουν ότι επιθυμούν να προμηθευθούν τας ενδόσεις μας και να εγγραφούν συνδρομητές των περιοδικών μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοση επιταγών. Για να τους διευκολύνουμε σχετικώς, τους πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα το αντίτιμον των συνδρομών, φύλλων, βιβλίων, Ημερολογίων κλπ. εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα, οιασδήποτε τιμής.

Κεφαλλώνις τ' ην, Άγαστόλι. Τα σατυρικά σας ποιήματα έχουν βέβαια αρκετό πνεύμα, μα τ' αδικεί η στιχουργία τους. Ένα σατυρικό ποίημα, γιά να είναι καλό, πρέπει νάχη άμωγη στιχουργία. Γ. Α. Δρακούλην, Ένταθα. Το ποίημά σας όχι επιτυχές. Η στιχουργία του ελαττωματική και η έμπνευσίς του κοινή. Κωστήν Άφραν. Το πεζογράφημά σας όχι καλό. Δ. Μακρίδην βέην, Βαλουκλή Τουρκίας. Δυστυχώς η μετάφρασίς σας σέ καθαρύουσα, και το «Μπουκέτο» γράφεται σέ δημοτική. Για το άλλο ζήτημα θά φροντίσουμε. Χ. Τσολήν, Πειραιά. Το ποίημά σας καλό στιχουργικώς. Άλλά θά μπορούσε νά ήταν και διήγημα. Δέν μπορεί κανείς νά πάρη ένα θέμα και νά τό κάνει ποίημα. Το ποίημα πρέπει νά είναι κάτι ασύλληπτο, απροσδιόριστο. Γ. Σάλλα. Το ποίημά σας θά ήταν βέβαια καλό ως ρομάντσο γιά έπιθεώρησι ή όπερέττα, άλλ' ως ποίημα δέν είναι καθόλου καλό. Ν. Ταβουλάρην, Κάρεαν Ουτλού. Μας γράφετε στην έπιστολή σας: «Άγαπητό «Μπουκέτο». Παρακαλώ όπως διαθέσης λίγο χώρο σέ μιά γωνία και γιά το δικό μου τό ποιημάτάκι, πού γράφω παραστάς, εάν βέβαια βρής ότι άξίζει τόν κόπο γιά νά δημοσιευθή, εάν δέ όχι, μου λές με δικό λόγια πού φιλτάσσω, γιατί είναι ή πρώτη φορά — ίσως, και ή τελευταία, εάν κι' αυτό δέν άξίζει — πού συντάσσω ποίημα». Το ποίημά σας, φίλε κορί, δέν είναι καλό, δυστυχώς. Και νά ή απόδειξις:

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ Η ΑΝΟΙΞΗ

Πόσα ώραφα θέληγτρα ή φύσις μιά χαρίζε, την άνοιξη στην έξοχί, και στην καρδιά του καθενός παρηγοριά σκορπίζει πού απελπισμένα τώρα ζή. Όποιον γλυκόν δομα, παρήγορο, γιά μένα, νά κάθωμαι γιά μιά στιγμή τ' άγριο νά θαυμάζω, τόν κάμπο, τ' άγριο λούλουδα, τ' άνθημένα, κι' έτσι τις πύρες της ζωής λιγάκι νά ξεχάσω. Η μέρα φεύγει όλόκληρη, σέ λίγο σκοτεινιάζει, ό ήλιος κατακόκκινος μέσ' στα χιονιστά ντυμένους, φεύγει κι' αυτός κλαμαστός, στη δύσι σάν πλησιάζει απ' τις χαρές της άνοιξης κατενθουσιασμένος. Η μέλισσα απ' τη βοσκή γυρίζει φορτωμένης, με τό γλυκό πού όλημερίς έμάζωναν τό μέλι, έφτασε πιά ή άνοιξη πού μισαπελπισμένες περφόμεναν τόσο καιρό κλεισμένες στην κυνήλη. Σέ τέτοια θεία έπίβλεψη, σέ τέτοια άσπυνία, ποία ψυχή ρομαντική μπορεί νά άμυγιάλη πώς και σ' όσπην δέν θά βρεθή γοήγορα θεορατεία, μέσ' της ζωής την άνοστά, πού τώρα δοκιμάζει.

Πάντες λοιπόν, προσωρινώς νά γράφετε στίγους. Διαβάστε στο μετεξέ αυτό «Έλληνες ποιητές. Και ξανόκουάστε. Γιατί τό ποίημά σας από και άνεπιτυχές είναι σέ σύνολό του και ή άποικαταλήξις του δέν ταιριάζουν καθόλου σέ μερικά τρεστάγια. Έκείνος μάλιστα ή «κατενθουσιασμένος ήλιος», δέν στέκει καθόλου, καταπά έ. έωφρονικός! Άκούστε λοιπόν τίς καλές συμβουλές μας και συμφορώθετε μ' αυτές.

Δ. Α. Μ., Ένταθα. Μας γράφετε και σεις στην έπιστολή σας:

«Άγαπητό Μπουκέτο, Μέσα εις την πληθώρα των άναγνωστών σου, άποτελώ και εγώ ένα υώριον, και μετά μεγάλης μοχαλάς παρακολούθη την κοιτική πού κάμνεται εις όλους τούς άναγνώστους πού σ' έστέλνουν διάφορα ποήματα. Ένας από αυτούς (δύ πρώτη φορά) φορούμαι νά γίνω και εγώ, στέλλοντάς σας ένα από τ' αμορικά υον ποήματα πού έχω γράψει, και εάν τ' έγκρίνετε και έχετε την καλοσύνη, τ' ά δημοσιεύετε,

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικό δι' έν έτος Δρχ. 200 Η Έξωτερικό Δολλάρια 6
Έξάμηνο 100 Η Άμερικη 7
και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτήσια συνδρομή σελίνια 30
Αί έπιστολάι και τά χρηματικά έμβόλια δέν ν' άπευθύνονται πρὸς τόν
Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικός άντιπρόσωπος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έν Άμερική, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά φύλλον πώλησιν ή Έταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, έκπροσωπούμενη παρά του κ. Κ. Καλοπούλου.

Εάν δέ όχι, θά σ' παρακαλέσω νά μου γράψετε νά σταματήσω. Άλλά, δυστυχώς, όποτε και τό δικό σας ποίημα είναι καλό. Και ίδού:

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

1
"Αν καμιά μέρα βαρεθής
και φύγεις από μένα,
κι' αν σ' όλου άγκαλιά βρεθής
και π' ας μακριά στά ξένα.

2
Μή λησμονήσης μιά καρδιά
πού πόνεσε γιά σένα
και πάντοτε στη σκέψη της
έχει τ' ας περασμένα.

3
Τότε ή σκληρή σου ή καρδιά
ας μή μετανοήση
γιατί θά παρωθή πολύ
γι' αυτόν πούχει άφήσει.

4
Μακριά από μένα σ' αν βρεθής
και όλο άγαπήσεις
σταματήστε λοιπόν νά γράφετε στίγους. Είναι τό μόνο φρόνιμο πού έχω νά κάμετε.

Σ. π. Πρ..., Ράχες Ίκαρίας. Μας γράφετε στην φιλικήν και τόσο εύκρινη έπιστολή σας:

«Είμαι τακτικός άναγνώστης του έγκριτου υμών περιοδικού «Μπουκέτου» και παρακολούθω τακτικά την στήλην του «Κάρτ-Ποσταλ». Σκέφτηκα νά σ' άποστείλω πρὸς κρίσιν αυτό τό έπικείμενον ποίημα χωρίς νά είμαι αίσιόδοξος ότι είναι καλό, γιατί δέν άσολοίμα με την ποιήσιν, λόγω του ότι είμαι εργάτης. Μεθ' ύπολήψεως».

Έχετε πραγματικώς δικην, άγαπητέ κύριε. Το ποίημά σας δέν είναι έπικείμενον. Εύγενική ή άκρίβειά σας νά θρηνησέτε έναν άγαπημένο σας νεκρό, άλλα σας έλειψε ή έμπνευσις. Ίδού πάντως τό ποίημά σας:

ΣΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΜΟΥ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ...

Λίγα λούλουδα του άγρού,
γαυράλλα και ρόδα,
σούπλεξαν, φίλε, στέφανα,
ως τελευταία δώρα.
Δουλούδια πού μισοκοβόλουν,
νά ευφρανθής στο μνήμα,
στην πλάκαν σου την σκοτεινή
πού σ' έξριψε ή μοίρα.

Η μοίρα σου έτα τ' όθελε
νά σέ κατακάση,
μιά θάνα σ' άπέστειλε
νά σέ κατασπαράξη.
Διό χρόνια την επάλυνες
την θάνα τή μαύρη,
με έλπίδα και ύπομονή
γιά νά την καταβάλης.
Άλλοίμονο! ύπέστηνες
στά νύχια της θάνης,
τό φοβερό των τάταρων,
του χάρου τό μαχαίρι.
Υπέκλινες και λήπτες
φίλους και συγγενείς σου
μέσα στα μαύρα δάκρυα
βάφθηκαν οι γονείς σου.
Όχι, δέν απέθανες,

μιάν πλάκαν σου κυμαίνον,
και πεθερά τή μαύρη γή
αίώνια σου δεσμεύον.
Όχι, δέν απέθανες
άλλά θά ζής αιώνα,
στο νουν όσων σε γνώρισαν,
πού σ' αγαπούσαν σφόδρα...
Σοι έφεραν στέφανα πολλά,
γτιαγμένα από την φύσιν,
στον κόσμον φίλε δέν είναι
πού θά σε λησμονή.

"SKIN FOOD GEORGE"
(ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ)

Δύνασθε και σεις, κυρία μου, ν' άποκτήσετε γοητευτική εμφάνισι. Το άποτελεσματικώτερον μέσον διά νά τό επιτύχητε είναι νά διατηρήτε την έπιδερμίδα σας πάντοτε καθαράν και υγιή διά της χρησιμοποίησώς της κρέμας νυκτός

SKIN FOOD GEORGE

Είνε ή ένδεδειγμένη κρέμα διά τις στεγνές και καταστραμμένες έπιδερμίδες.

Εισχωρούσα εις τό δέρμα τό μαλακώνει, τό απαλλάσσει από τή σκόνη, καθαρίζει τούς πόρους και διευκολύνουσα την κανονικήν κυκλοφορίαν του αίματος άποδίδει εις την έπιδερμίδα νεανικήν φρεσκάδα.

Διά λεπτομερείς οδηγίας χρήσεως ζηήσατε από τόν προμηθευτήν σας, βιβλιάριον

Πωλείται εις τ' α καλά καταστήματα και φαρμακεία άντι Δρχ. 50, τό βάζο πολυτελείας 25 τό σωληνάριο

Γενικός Άντιπρ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ Άκαδημίας 5. Τηλεφ. 20-918

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Σ' ά παρουσίαζουμε την καλύτεσαν όντουλασιόν PERMANANT Φαρμακεία γλώσσας, χονδρές ποικίλες μετά και άνευ ήλεκτρισμού.

ΠΕΤΡΟΣ ΓΡΙΒΑΣ

ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ ΑΡΙΘ. 19
(ΠΛΑΤΕΙΑ)

Φάρμακα και Μηχανήματα Εύρωποικά

Όλοι αι άπομιμήσεις των καλύτερων Εύρωπαίων φαρμάκων εις ΧΥΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Σ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ. 16

Η ελερωλέρα ΚΑΛΤΣΑ

ELBEO

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ
= ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 =
ΓΙΑΝΝΟΥΣΚΙΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α.Ε. ΤΗΛ. 2131

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιάνου και όλων των θεωρητικών μουσικής. Πληροφορία Πηνελόπης 8, όπισθεν «Περόκε».

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος
Επί δεκαεξαιτίαν Έπιμελητής της Διαιτέρας Κλινικής του Καθ' ηγητού κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται Όδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1
Ώρα 9-11 π.μ. και 4-6 μ.μ.

Ίανία όροσερή έαρωματισμένη όλαν πλένετε με το σαπούνι « ΠΛΟΥΤΟΣ » Ζητήσατε 10 επιμόνος από 10ν προμηθευτήν σας Κ.ΚΟΚΚΙΝΟΣ - ΗΠΕΙΡΟΥ 42 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πιάνο Γερμανικόν «Coneordia», όρθιον, μαύρο, Πληροφορία παρ' ημίν.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΞΕΣΚΟΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΞΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ ΣΑΣ

νά έμπιστευθήτε εις τόν γνωστόν σας οίκον:

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΥΣ

Βιομηχάνους ταπήτων. Τό ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ δυνάμενον νά περιποιηθή τούς Τά-
πητας ανάλογως τής ποιότητος αὐτῶν διά τήν καλήν τών συν-
τήρησιν. — Ηλεκτρικόν ξεσκόνισμα διά νεωτάτων μηχανημάτων, πλούσιον ἀπλούν, καί χημικόν,
ἐπιδιορθώσεις κ.τ.λ. ὑπὸ τούς καλλιτέρους τεχνικούς ὁρους. — ΠΙΜΑ: Λόγῳ ρεκλάμας πολύ εὐθηνά.
Φύλακτρα δώρεα. — Πληροφορίαι: εις τήν Ἑκθεσιν Ταπήτων.

27-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-27

Τηλ. 24 697

ΤΑ ΓΥΝΗΣ Α ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΜΟΙΚΟΥΤΙ

Τά ιδεώδη
διά ὀντουλασιόν
μιζανπλί

περμανάντ

κτί διά ὡμαίης μπούκλες, δι' γρήγορο στέγνω-
μα, καταλληλότατα διά τό ρολιζισμα τῶν
ἄκρων τῶν μαλλίων.

ΤΑΧΥΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Δύνασθε νά προμηθευτήτε ὅλα τά Μεγεδή
εις τήν ἀποθήκην ψιλικῶν

Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΙΘ. 9-11

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Laro
ΠΟΝΔΡΑ
ΟΜΟΡΦΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

Θαυμασία ἀνακούφισης τῆς
αὐτοστιγμῆς, ὅταν βυθίσις τῆς
βασανισμένης καί καίοντα πόδι-
σέ ζεστό νερό εις τό ὅποιον καί
προσθήσῃ ἀνάλογον ποσότητα
τῆς Ροντέλλ. ἔως δέτοι γίνῃ τό
ποδόν σάν πηχὺ γάλα. Χ-λιδες
φυσαλίδων ὁξυγόνου ἐξαπλώνονται
φέρουν τὰ ἱαματικά καί κατα-
τικά ἅλστα ἐντός ἐκαστον πό-
διος κυκλοφορία ἀποκαθίσταται, τῆ
ἐκρίση ἀπεκκρίνεται καί ὁ πό-
δος μὲτ' ἑαυτῆς. Οἱ κάλοι καί
λῶματα μαλθακώνονται ὥστε νά
τε νά τοὺς ἀραιώσῃτε μὲ τὴν
σας χωρίς τὸν παρηλικόν πό-
δον. Δυσάρεστον αἰσθῆσιν. Οἱ πό-
δες μεγάλοι λακτύλου τοῦ πο-
δὸς ἔως δέτοι ἐξαπλώνονται
Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μὲτ' ἑαυ-
τῆς παρῶνται κατὰ ἑκάστην
μικρότερα καί νά περιπατεῖτε
ὁρῶντες μὲ πλήρη ἀνέσιν. Ἀπὸ
ἐάν οὐδέποτε εἴχατε τὴν παρη-
λικὴν ἐκρίσην αὐτῆς κρε-
νός ἔσονται τῶν ποδῶν. Τὰ
Ροντέλλ πωλοῦνται καί εἰναι
μέγα ὑπὸ τῶν φαρμακείων καί
χοῦ. Ἡ τιμὴ τῶν εἰναι ἀπὸ

ΔΩΡΕΑΝ. Κατόπιν
συνεννοήσεως, ἕκαστος
σας δύναται νά λάβῃ
ῶν ἀρκετὴν ποσότητα
τῆς Ροντέλλ. Στείλατε
τὸν τῶν δνομά σας
θυσιν: Α. Καρούσσος
μὸς κλειδὸς 17-D) Γερ-
Ἀθῆναι. Μὴ στείλετε

Συστάμεν τὴν
ΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ
ΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, ὡς
Οφθαλμολογίας ἐν τῇ
Μανάνδρου 27-Ἀθῆ-
1.60.

**ΚΑΛΟΙ
ΤΥΛΩΜΑΤΑ
ΤΥΛΩ**

ΚΥΡΙΕΣ εἰν θέλετε νά ἔχετε γρή-
γορα κάτασπρα καί γυαλιστερά δόν-
τια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ὁδόν-
τόκρεμα ἢ ὁποία ἀφαιρεῖ τὶς
κίτρινες κηλίδες.

ὡς καί φοβέσθε νά γελάσετε,
ἀλλὰ ὅτι τὰ θυμὰ καί κίτριν-
αὶ δόντια μετασχηματίζονται
εἰς κάτασπρα καί γυαλιστε-
ρά δόντια. Μορφοποιεῖται
ΚΟΛΥΝΟΣ.
ὡς καί φοβέσθε νά γελάσετε,
ἀλλὰ ὅτι τὰ θυμὰ καί κίτριν-
αὶ δόντια μετασχηματίζονται
εἰς κάτασπρα καί γυαλιστε-
ρά δόντια. Μορφοποιεῖται
ΚΟΛΥΝΟΣ.
ὡς καί φοβέσθε νά γελάσετε,
ἀλλὰ ὅτι τὰ θυμὰ καί κίτριν-
αὶ δόντια μετασχηματίζονται
εἰς κάτασπρα καί γυαλιστε-
ρά δόντια. Μορφοποιεῖται
ΚΟΛΥΝΟΣ.
ὡς καί φοβέσθε νά γελάσετε,
ἀλλὰ ὅτι τὰ θυμὰ καί κίτριν-
αὶ δόντια μετασχηματίζονται
εἰς κάτασπρα καί γυαλιστε-
ρά δόντια. Μορφοποιεῖται
ΚΟΛΥΝΟΣ.
ὡς καί φοβέσθε νά γελάσετε,
ἀλλὰ ὅτι τὰ θυμὰ καί κίτριν-
αὶ δόντια μετασχηματίζονται
εἰς κάτασπρα καί γυαλιστε-
ρά δόντια. Μορφοποιεῖται
ΚΟΛΥΝΟΣ.

ΠΙΡΟΣ ΟΧΗ!!!!

Τὸ Ἰνδικόν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΞ, ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ
Παρασκευαστοῦ ὡς τὸ μόνον ἀθάλαδες φυτικόν παρα-
σκεύασμα, ἔχει οὐδεμίαν θοφῆς καί χημικῆς οὐσίας,
καί τὸ ὅποιν μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας τρί-
χας εἰς τὸ προηγούμενον χρῶμα αὐτῶν, ξανθόν, μέλλαν ἢ κα-
στανόν. Δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς ὥς καί στυλπνότητα.
ὡς καί ἡν Ἰνδικόν ἔλαιον, λόγῳ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν αὐτοῦ
κατασκευάζεται τελείως καί ἐντός μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν
κατὰ φύσιν ἀσπύρην ἀλματωδῶς τὴν τριχοφυίαν.
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:

ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:

ΧΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:
ὡς καί παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων:

Βάψατε τὰ περσινὰ σας φορέ-
ματα μὲ τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑ-
ΦΑΣ ARTI καί θὰ γίνουν καινού-
ρια καί μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕ-
ΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ-
ΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νά πεισθί-
τε. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καί
Ἐμπορικά.

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει τὴν πλουσιωτέραν
συλλογὴν χαρτοῦ ταπετσαρίας εἰς
τιμὰς ἐργοστασίου.

Ἀπὸ 22 δραχμῶς καί ἄνω τὸ τε-
τραγωνικὸν μέτρον μετὰ τοποθε-
τήσεως.

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΟΤΑ**

Ἐξαιρετικὴ ποικιλία ἐμπριμῆ με ἀπο-
κλειστικότητα σχεδόν.
Κουκούλαρικα ἀπὸ καθαρὰν μέταξαν.
Σεμιζιέ ὑποκαμίσων ὁλομέταξα.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεία Συντάγματος)
Τηλ. 20-579.

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καὶ τιμὸς Ἀσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ Ε ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ
“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,”

Ἀποκόπτετε καί κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Τό
χαμόγελό μου
ἀνέκτη 68
Δέλγητρον

“Ένα νέον

Πρώτα δὲν τολ-
μούσα νὰ γελάσω.

Τώρα δὲν ἀφίνω εὐκαιρία πού νὰ μὴ
δείξω τὰ ὠραῖα μου δόντια, τὰ ὁποῖα
μου ἐχάρισε ἡ χρῆσις τῆς

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤΙΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

MALTO
SMALTO
PÂTE DENTIFR
TRADE
EST LE PLUS
FAIT ANTISEPTI
QUE POUR LES
DENTS OFFRANT
UNE BLANCHEUR
ET UN ÉCLAT
PERMANENT ET
ENTRETEANANT
TOUJOURS LES
GENCIVES
FRAICHES ET
EMBAUMÉES

SPYDARFYM
S. R. R